N:R 3. ÅRG. 27. MARS 1922. PREN.-PRIS 2:50.

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
REDAKTION: ERIK FOLKE, NATH. HÖGMAN.

En kinesisk spåman utanför rådhusporten.

VÅRT ARBETE — ETT OFFERALTARE OCH EN KRAFTKÄLLA.

Av pastor *O. Sundelin.*

Det gäller nog, åtminstone till en viss grad, om *allt* arbete, att det, där det tages rätt, blir på en gång ett offeraltare och en kraftkälla. Man ger sig helt åt sin uppgift, man glömmer sig själv för densamma; och då sker det förunderliga: man får ökad glädje och inre kraft under arbetet, livet blir rikare och friskare.

Men i en alldeles särskild mening gäller detta om *vårt* arbete, vi som vilja vara *Herrens* tjänare på den post där Han har ställt eller ställer oss. Vårt arbete, — det skall ju ej vara vårt eget, det skall vara ett *Hans* verk genom oss. Det är självfallet, att det då måste bli ett offeraltare. Skall han kunna verka sitt verk genom mig, då finns ej rum för mig och mitt. Jaget måste offras, ej en gång allenast, utan ständigt på nytt, för att Kristus ständigt på nytt skall kunna verka sitt verk uti och genom mig. Vi vilja stanna litet inför ett par olika sidor av detta jagets offrande.

1. Hos en sann kristen är ju *viljan* redan given åt Gud på ett för hela livet avgörande sätt. Han vill innerst göra Guds vilja i hela sitt liv och naturligtvis då också i allt sitt arbete. Men, såsom Luther uttrycker det, »en kristen *är* icke, utan han *bliver*». Det gäller för honom att »fullborda helgelsen i Guds räddhåga». Därtill hör bl. a., att under arbetet den egna viljan ständigt på nytt och alltmera helt offras under bön om, att Gud må få sin vilja gjord. Det gäller därvid såväl att vid planläggningen av arbetet uppriktigt och uthålligt utbedja sig Guds ledning, som att under arbetets utförande villigt bero av denna ledning och vara redo att låta Herren kullkasta alla ens planer, om och när Han vill. Blott i den mån vi så låta oss ledas av Gud i vårt arbete och lära oss att av hjärtat bedja, att Han måtte »bryta och förhindra vår egen köttsliga vilja», blir vårt arbete ett Hans verk, en vandring i gärningar, vilka Gud på förhand har berett.

2. Vi skola »sätta all tro och lit till Gud», när vi vilja tjäna Honom med vårt arbete. Det låter så enkelt. Men det är ej lika enkelt i praktiken. Vad det kostade aposteln Paulus att lära detta, har han själv sagt oss i sina brev — klarast kanske i andra Korintierbrevet (se t. ex. 2 Kor. 1: 8; 4: 7—11; 12: 7—10). Vilja vi få verka Guds verk, då få vi liksom aposteln finna oss uti att bli förda in i trångmål av olika slag, inre eller yttre eller bådadera på samma gång, — för att all köttslig självtillit skall brytas ned och tron på Gud och på Honom allena födas fram och bli befästad och renad. Vi kunna nog slippa undan lättare, »gaa udenom» — men blott för ett mycket dyrt pris: vårt arbete blir ett kraftlöst och från evighetssynpunkt fruktlöst människoverk i stället för ett Guds eget verk och ett arbete, som bär mycken frukt, till Guds ära och Jesu Kristi förhärligande.

3. Ha vi lärt känna och begynt leva av Kristi kärlek, då vilja vi ej mera i vårt arbete söka något eget, vi vilja *tjäna*. Men begäret efter något eget vill ständigt på nytt smyga sig in och hindra Gud från att använda oss som sina verktyg. Ett exempel! Jag hade fått nåd att glömma mig själv för att tjäna, och Herren hade i sin underbara barmhärtighet brukat mig till någon välsignelse i arbetet. Men strax viskade en röst i mitt öra: »Ser du, vilket intryck du gör på människor? Märkte du inte, hur bra du lyckades nu?» Kanske föll jag för frestelsen att låna örat till den smickrande rösten. Jag rövade från Gud något av den ära, som tillkom Honom ensam. Och följden uteblev ej: Herren måste ta sin kraft från mig. Kanske fick jag strax efteråt på ett förödmjukande sätt erfara min vanmakt. Jag misslyckades grundligt. Eller det blev en tid av invärtes tuktan och nöd. Och det var väl för mig, att Herren i sin trofasthet och nåd så grep till riset för att lära mig att avsky begäret att söka någon egen ära. Blott i den mån Han får göra oss villiga att uppge allt sökande av vårt eget, kan det ges oss att få bli Guds medarbetare.

Och blott i den mån detta sker, blir vårt arbete en *kraftkälla*. Det blir en kraftkälla för *andra* först och främst. Vi få förmedla Kristi kraft till andra, till de människor vi äro satta att tjäna eller kallas att hjälpa. Ordet om **vetekornet** som dör för att bära **mycken frukt** går i uppfyllelse i vårt liv och vårt arbete. Det är ej mera vi som arbeta bara, det är Han som arbetar med och genom oss och låter sin kraft, omskapande, livgivande, läkande och tröstande, flöda till de människor vi få tjäna.

Men hur går det då med oss själva? Det behöva vi ej alls bekymra oss om. När vi givit och giva oss själva åt Gud, och ge oss ut i Hans tjänst, då är det *Hans* sak att sörja för oss. Att Han gör detta i oändlig barmhärtighet och slösande givmildhet, det kunna vi då vara fullkomligt trygga för. Och när vi någon gång med tacksam förundran få skymta, att vårt arbete — genom att Herren fått ta det i sin hand och göra det till *sitt* — blir en kraftkälla för dem vi ville tjäna, — då begära vi intet mer, men vi erfara uppfyllelsen av Jesu ord: »Den som mister sitt liv för min skull, han skall finna det.» Vi se ej längre något vårt offer eller några våra gärningar, vi se bara idel gåvor, idel oförskylld nåd, och hjärtat fylles av tack till Honom, som själv giver och gör allt.

Allt detta är nog klart för vår tanke. Och äro vi Jesu lärjungar, ha vi helt visst också någon erfarenhet därav. Men varför bara *någon?* Varför så liten?

Svaret kan väl ej bli mer än ett: vi vilja ej offra vårt jag, vi vilja ej släppa till oss helt. Vi äro så förunderligt rädda för att mista vårt liv — och det, fastän vi nog innerst förstått, att blott på den vägen finna vi det, och blott så blir vårt arbete en kraftkälla.

Men varpå beror då denna vår offerskygghet? Eller låt oss i stället fråga så: hur skall du bli övervunnen och vi bli människor som ej mer sö-

ka sitt, utan bara vilja tjäna, bara vilja leva till Kristi förhärligande? Svaret ges oss i orden: »Kristi kärlek tvingar oss.» Men huru skola vi då få se Kristi kärlek så, att vi bli helt villiga att leva vetekornets liv, att i Hans fotspår »ge våra liv för bröderna»? Jag ville lägga in svaret i det enkla gamla ordet: Bed och arbeta! Mer trohet i bön och förbön, mer helig stillhet inför Herrens ord, inför den korsfästes kärlek! Men också mer trohet uti att tjäna Herren och bröderna i vårt kall! Det ena såväl som det andra skall komma oss att allt djupare inse och känna vår egen svaghet och vårt behov av Hans kraft, som sade: »Mig förutan kunnen I intet göra.» Och de stilla stunderna inför den Korsfäste, såväl som arbetet i Hans tjänst — särskilt när det för oss in i nöd och kamp för en annan människas själ — skall alltmera låta oss få se in i Kristi kärlek. Och så skall denna kärlek alltmera förvandla och prägla vårt arbete, så att det blir på en gång ett offeraltare och en kraftkälla.

»Man söker ej bortskjutna pilar,
och hammaren kastas i vrån,
förgäten budkavlen vilar —
vad mer är en människas son?
Att leva är strid och fara,
att leva är storm och brand;
det är nog att allenast få vara
ett verktyg i Herrens hand.»

(Ur »Diakonen».)

»En högintressant och fin missionsbok, som bör få tusentals läsare och läsarinnor», skrives i tidn. »Sanningsvittnet» om »Ädelstenar i Mästarens krona» utg. på S. M. K:s förlag.

Den 14 mars.

»Detta är den dag, som Herren har gjort; låtom oss på den fröjdas och vara glada..... Binden högtidsoffren med tåg ända fram till altarets horn.»
Ps. 118: 24, 27.

Enligt gammal hävd är d. 14 mars S. M. K:s särskilda bönedag. Den dagen år 1887 landsteg S. M. K:s förste missionär på Kinas jord. På förslag av de missionärer, som sedan gingo ut till den obrutna tegen, avskildes denna dag till en årlig böne- och tacksägelsedag.

Framför dessa banbrytare låg då hela det stora arbetsfältet vidsträckt som Göta rike med 6 milj. inbyggare. Hedendomen hade här starka, tusenåriga fästen. I denna urgamla bygd runt Gula flodens stränder med en historia, som sträcker sig 2300 år tillbaka i tiden före Kristus, i denna bygd med sina rika kulturminnen och stolta kejsarlegender, här där många av Kinas största söner levat och verkat, hade en liten handfull nordbor blivit utplanterad. De voro sända att intaga detta land för Kristus och att visa de vilsekomna vägen till Gud.

Är det underligt om då det ropet hördes från kämparna därute: »*Bedjen för oss!*» Så har ju alltid varit särskilt hednasändebudens rop: »Bedjen för oss, att Herrens ord må hava framgång;» »bedjen att Herren må för oss upplåta Ordets dörr;» »bedjen att Herrens namn må genom oss varda förhärligat.» Så ha de ropat. Genom hemförsamlingens förbön och Kristi Andes hjälp skulle segern vinnas.

Bedjen för oss! Det ordet har säkert oftare under åren, som gått, varit synligt i breven i Sinims Land än något annat ord. Och ropet har ej förklingat i rymden. Guds största nådegåva till S. M. K. har utan tvivel varit den skara av trogna bedjare som Han uppväckt och kallat till förbönens heliga tjänst med avseende på detta sitt verk. Ödmjukt våga vi säga: bönen

har varit verksam inom S. M. K. och med underbara gärningar har Gud bönhört sitt folk.

Men förbönens folk är även ett tacksägelsens folk. »Man sjunger med jubel om frälsning i de rättfärdigas hyddor: Herrens högra hand gör mäktiga ting. Herrens högra hand upphöjer. Herrens högra hand gör mäktiga ting.» Så sjöng det ur Babel förlossade och Herren tillhöriga folket vid den jubelfest, då grunden lades till det nya templet. Även vi ha fått jubla av fröjd och lovsjunga under det andliga tempelbygget i Kina, då levande stenar år från år fogats in i den oförgängliga byggnad, Gud genom ringa redskap bygger därute. En Kristi församling som alltmer utvecklats i andlig insikt och tillvuxit i enhet, finnes nu utbredd i städer och byar på det fält, där fordom blott mörker rådde. Förenad genom Andens och fridens band träder denna unga församling alltmer villigt in i sin härliga kallelse att göra den Frälsare känd, som blivit dyrbar för hennes eget hjärta.

Men förbönens och tacksägelsens folk är ock ett *altarets* folk.

Bönen, lovsången, gudstjänsthandlingarna, allt mynnade ut i och nådde sin höjdpunkt i själva offerhandlingen. »Binden högtidsoffren med tåg ända fram till altarets horn!» De stora dagarna i Guds rikes historia äro offerdagar. Gå vi förbi altaret är vår tjänst förfelad. Men komma vi dit blir själva offerdagen en dag full av fröjd och glädje. I 2 Krön. 29 står det, att på samma gång man begynte med brännoffret, begynte ock Herrens sång att ljuda. Brännoffret är en bild av den fulla överlåtelsen åt Herren. När den har skett börjar lovsången. Mitt i offersmärtan få vi uppleva en personlig gemenskap med Gud, då själen i jublande, stilla fröjd kan sjunga: »Du är min Gud, och jag vill tacka dig; min Gud, jag vill upphöja dig!»

Den 14 mars, S. M. K:s böne- och tacksägelsedag, skulle icke den dagen också kunna få bli en *offerdag*. Är det någon ung man eller kvinna, som känt Herrens kallelse, som skulle vilja giva sitt liv som ett heloffer på Herrens altare den dagen eller någon far eller mor, som då skulle vilja giva Herren sitt kära barn, någon som över Mästarens fot vill bryta sin alabasterflaska? Och skulle vi icke kunna göra denna dag rikare genom att vi vid våra bönestunder, där vi på olika orter samlas, även giva Herren ett offer, som alla, små och stora, fattiga och rika, kunde få vara med om, ett offer, som stilla och under tacksamhet lägges i Mästarens hand, frivilligt och utan tvång.

Många äro våra tacksägelse- och böneämnen, när vi den dagen samlas.

Under inbördeskrig, rövares härjningar, hungersnöd och pest ha våra missionärer blivit underbart skonade. De ha under denna nödens tid fått tjäna på ett sätt, som öppnat hjärtan och dörrar i tusende hem. Den infödda församlingen träder alltmer in i medarbete och medansvar. Inga förödande andliga väder ha blåst över den unga planteringen, om än åtskilligt tyder på att sådant är i annalkande.

Vårt dagliga bröd har Herren givit oss för var dag. Ehuru inkomsterna avsevärt sjunkit, och vi därför i många avseenden måst begränsa oss i vårt arbete, har det, som kunnat utsändas, dock räckt till, tack vare den nu förmånliga växelkursen.

Låt oss även i vår bön den dagen komma ihåg våra trötta och nedbrutna missionärer.

Låt oss komma ihåg de unga, som utbildas och bereda sig att snart träda in i arbetet. Låt oss bedja för den unga hednakristna församlingen. Låt oss innesluta även hemlandets bönekretsar, missionsvänner, ombud och hela missionens ledning i vår bön.

N. H—n.

Det väsentliga i missionsarbetet.

I en känd amerikansk missionstidskrift förekommer en beaktansvärd artikel under ovanstående rubrik av mr. Goddard, som tillbragt en del av sitt liv som missionär i Kina. Då även svensk mission kan hava något att lära av i artikeln uttalade synpunkter, meddela vi här följande ur innehållet.

Nästan varje större missionsorganisation står inför en allvarlig ekonomisk kris. Några måste allvarligt överväga möjligheten av att nödgas minska arbetskrafterna, inskränka arbetet eller delvis uppgiva fält eller stationer.

Detta bringar den frågan i förgrunden, vad som är det väsentliga i missionens arbete. Vi tänka på det stora uppdrag, som Kristus gav sina lärjungar, då han tillsade dem att, »gå ut i hela världen och predika evangelium för allt skapat», att lära, göra till lärjungar och att bota de sjuka. Vi påminna om Jesu svar på Johannes Döparens fråga — de sjuka bliva botade, spetälska göras rena, döda uppväckas, och för de fattiga förkunnas evangelium. Jesus själv vandrade omkring görande väl, botande de sjuka, samtalande med män och kvinnor på vägarna, undervisande genom sina liknelser och bud och utsändande lärjungar två och två.

Månne vi icke med utgångspunkt från Kristi undervisning och exempel äro berättigade att säga, att den nytestamentliga typen av kristligt arbete framställer för oss planterandet av en levande sådd snarare än ett upprättande av dyrbara institutioner? De skulle avlägga ett personligt vittnesbörd såsom Guds Ande ledde dem, och i lugn förtröstan på Guds omvårdnad gå åstad. Många av dem måste även själva sörja för sitt underhåll och utföra sitt missionsarbete på mellantider.

Uppdraget att bota de sjuka intog en framskjuten plats i deras arbete, där de färdades fram på vägarna. De skulle förkunna det glada budskapet om Guds kärleks frälsande makt. På grund av sin personliga erfarenhet av kraften av detta liv skulle de avlägga sitt vittnesbörd. De skulle förtälja berättelsen om Jesu liv och undervisning, om hans död och uppståndelse, och de skulle illustrera den genom sina egna förvandlade liv i kärlek och frid och kraft.

De nya lärjungarna skulle förenas till grupper. Dessa skulle ha gemenskap som bröder, som skulle vara självunderhållande, bereda hjälp inom samhället, ömsesidigt uppliva varandra och själva sörja för evangeliets utbredning. De skulle icke förkunna något högt intellektuellt lärosystem, utan endast vad Jesus lärt dem om Gud, om hans kärleks lag och om vägen till ett evigt liv för anden. I all synnerhet skulle de undervisa genom sitt exempel, genom att leva ett liv i godhet, uppriktighet och tro, så att den utstrålande kraften från deras liv måtte giva dem liv, med vilka de komma i beröring.

Den nytestamentliga urbilden av missionsarbetet är i få ord sagt enskildas upsökande av enskilda i kärlekens ande för att vinna dem för Jesus Kristus och för att förena dessa till grupper, som skulle öva kärlekens lag i gemenskapen med varandra. En sådan missionstjänst möjliggjordes genom den Helige Andes inneboende kraft.

Motsvara vår tids missionärer denna Nya testamentets urbild?

Är missionärskallet i dag en kallelse till det enkla förkunnandet av evangelium, eller gäller det nu att gå ut och organisera ett arbete genom att sprida olika samfund? Är arbetarnas tro grundad på Guds kärlek och makt och på hans förmåga att förse med medel, eller är vår tro i dag huvudsakligen grundad på sällskapens bärkraft?

Då man söker nå alla folk, söka sig

då Kristi arbetare till oupptagna fält, eller förekommer det onödig koncentration, ja, överhopning av arbetskrafter till vissa länder och i de stora städerna?

Gå våra dagars missionärer som regel ut beroende av Gud för sitt underhåll, eller fordra de en lugnande försäkran om ett tillräckligt underhåll av organisationen därhemma? De apostoliska missionärerna måste ha varit innerligt förenade med de människor, ibland vilka de bosatte sig, genom en känsla av gemensamma behov. Det fanns ingen atmosfär av yrkesmässighet, som kunde skilja missionärerna från deras åhörare.

Förlita sig vår tids missionärer alltför föga på Guds makt att helbrägdagöra och alltför mycket på resultatet av medicin, kirurgi och i hög grad specialiserade sjukhus? Läkaremissionärer ha utfört ett underbart arbete, men många ha blivit alltför mycket yrkes- och institutionsmässiga genom sina stora sjukhus.

Betona vår tids missionärer med tillbörlig kraft nödvändigheten av ett andligt liv, eller lägga de alltför ofta för mycken vikt vid värdet av de intellektuella och etiska momenten i religionen?

Våra dagars missionärer stå i fara att specialisera sig på s. k. högre undervisning till en sådan grad, att pastoralvård, bibelstudium och enkel primärundervisning försummas. Månne den tid och de pengar, som så frikostigt anslås till högskole- och universitetsundervisning lämna ett resultat, som från kristlig synpunkt står i rätt proportion till resultatet av direkt själavårdande och evangeliserande arbete?

Nya testamentet framställer den undervisningsmetod, som grundar sig på personligt vittnesbörd och exempel. På många stationer äro våra dagars missionärer omgivna av så mycken komfort, att de äro isolerade från dem, som de äro komna för att hjälpa.[1] Bostäder, som i hemlandet skulle anses högst vanliga, te sig palatslika mitt upp i den hedniska fattigdomen. Månne icke missionärernas budskap och exempel skulle ha större verkan, om budbärarnas levnadssätt vore mera i enlighet därmed? Gud är kärlek! Och hans kärlek tog sig uttryck däri att han sände sin egen Son och lät honom födas av en jungfru i ett fattigt hem, för att han skulle bliva »lik bröderna». I kärlek utstod Herren Jesus korset och aktade smäleken för intet. Han ödmjukade sig själv.

Månne icke, för att sammanfatta vad som sagts, tiden nu är inne för Kristi efterföljare att eftersinna, huruvida icke våra dagars missionsarbete i alltför hög grad blivit överorganiserat och institutionsmässigt, huruvida alltför mycken vikt lägges på högre undervisning, social etik och konfessionella maximer?

Stora institutioner, en storslagen utrustning, sammanslutningar och utredningar hava sitt värde men fordra väldiga finansiella resurser, och ofta leda de snarare till att söndra än ena. De vidlyftiga högre undervisningsanstalterna lämna icke så stort tillskott av tjänare i evangelium, utan fylla snarare platserna i det högt utvecklade världsliga samhället. En enkel utbildning, parad med den Helige Andes kraft, utgör den källa, från vilken församlingens tjänare komma.

Därför uppstår frågan, huruvida det icke vore mera effektivt för ett missionssällskap att använda 100,000 kr. om året till underhåll av infödda evangelister än att använda samma summa för upprätthållande av ett universitet. Högre undervisning, sjukhus, landtbruksskolor etc. skulle tillhandahållas av regeringarna och understödjas genom de allmänna skatterna snarare än genom missionssällskapen och

[1] Detta saknar tillämpning på svenska missionsförhållanden i allmänhet.

Red.

deras insamlingar. Om samhället eller de enskilda i samhället äro likgiltiga för detta behov och ansvaret därmed, så kunna icke missionsorganisationer, grundade för att evangelisera världen, träda emellan för att fylla denna brist. Då män och kvinnor bliva födda på nytt till ett nytt väsende, skola de själva vakna upp för behovet av bättre sociala förhållanden, och skola själva vidtaga åtgärder för att fylla detta behov.

Det finnes missionsstyrelser och missionssällskap, som hava tillämpat denna princip, och som tillvarataga sina inkomster, så att de så långt möjligt är kunna gå till det evangeliserande arbetet. Resultatet är att kostnaden för missionärer och de infödda kristna för dessa sällskap är förvånansvärt låg. Somliga av dessa sällskap, såsom t. ex. Kina Inland Missionen, utföra ett underbart arbete efter rent andliga linjer.

Historien har bevisat fördelen av att tillämpa de apostoliska missionsmetoderna genom den fenomenala tillväxten av den första församlingen trots de allra största svårigheter. Tänk på den framgång, som de tidigaste missionsföretagen till icke-kristna länder hade.

De flesta samfundens missionsstyrelser i våra dagar befinna sig i finansiella svårigheter och stå inför nödvändigheten av inskränkningar. Det skulle vara vist av dem att överväga ett återvändande till den nytestamentliga urbilden för kristendomens utbredande genom att övergiva de kostsamma verksamhetsformer, som icke direkt bidraga till missionsarbetets religiösa ändamål. Besparingar kunna med fördel göras genom uppförande av mindre kostsamma hus, kyrkor, sjukhus och skolor. Det finnes intet som berättigar att erbjuda missionärerna löner, som motsvara vad lärare och läkare få uppbära i hemlandet.[2]

[2] Detta saknar tillämpning på svenska missionsförhållanden. *Red.*

Den anda av självuppoffring, som vi vilja uppväcka hos de infödda församlingstjänarna, måste understödjas av självförnekelse och självuppgivande tjänst hos missionärerna och hos sekreterarna i hemarbetet.

En missionär kan endast tjäna Kristi rike i den mån han är en öppen kanal för Guds kraft och kärlek. En familj, som lever i enkla, anspråkslösa förhållanden frambärande sitt vittnesbörd om Kristus till hedningarna omkring sig i kärlekens anda, kan med Guds Andes bistånd vinna mera verklig framgång i missionsarbetet än ett dyrbart universitet eller sjukhus, till vilka behövas högt utbildade specialister. Evigt liv kommer allenast till en människosjäl genom den Helige Andes kraft, och då han bor i en människa, så skola alla övriga ting, som äro nödvändiga, även falla till.

Vad vi velat framhålla är således detta, att det mest framträdande karaktärsdraget i vår tids missionsarbete är framhävandet av organisation, undervisning och institutioner, som alltsammans är mycket kostbart utan att vara det *väsentliga* i missionsarbetet. Låt oss framför allt ihågkomma, att kärleken är kristendomens väsen, kärleken till Gud genom Jesus Kristus, vår Herre, och kärleken till varandra. Den missionspraxis, som upphöjer Kristus och låter Hans kärleks goda behag utstråla i rikaste mått, skall visa sig vara den mest verkningsfulla likaväl som den minst kostsamma, ty den kan bygga på Guds outtömliga rikedom av godhet, vishet och kraft.

Liksom alla telefontrådarna i en stad löpa tillsamman i en punkt, till en station, och man där märker, varhelst det på linjen ringer på, så löpa alla löftena till Jesu hjärta, och varest någon i tron omfattar dessa löften, förnimmes det i Jesu hjärta. Löftesmannen står och faller med löftena. De äro ja och amen i honom. *FR. H.*

Huru kunna vi missionärsbarn bäst tjäna missionen?*

Icke så få skulle på den uppställda frågan utan tvekan svara, att det bästa sätt, på vilket ett missionärsbarn kan tjäna missionen, är genom att själv gå ut som missionär och så på detta sätt direkt träda i föräldrarnas spår. Inför ett så formulerat svar kan jag emellertid ej annat än ställa mig bestämt avvisande. Jag anser det som det största misstag, när våra missionsvänner utan vidare ta för avgjort, att ett missionärsbarn skall bli missionär. Missionärsbarnen äga visserligen en del yttre förutsättningar för missionärskallet. De ha rätt mycken kunskap om seder och bruk hos det folk, där fäderna verkat. Ofta nog ha de även förvärvat sig en ganska ingående kännedom om språket, och, om de också under uppväxtåren glömt bort det, finns det dock kvar i det undermedvetnas djup. Dessa och andra förutsättningar äro dock endast yttre. De inre förutsättningarna äro de viktigaste, de avgörande, och det är ingalunda sagt, att man äger dessa, därför att föräldrarna äro missionärer. Man måste själv ha kommit till hel och full avgörelse för Kristus, så att man lever ett medvetet liv i Gud och själv har fått missionärskallelsen för att kunna gå ut. Detta borde vara den självklaraste sak i världen för de kristna, men så tycks ej vara fallet. Tvärtom är den meningen mycket vanlig bland våra missionsvänner, att missionärernas barn borde bli missionärer. Och de förvåna sig, när det ej blir fallet. Därför är det nästan givet, att, så fort en missionsvän har klart för sig, att han (eller hon) har ett missionärsbarn framför sig, han frågar, om man skall bli missionär. Denna fråga framställes i allmänhet, innan den frågande ens har klart för sig, om man är en kristen. Vart missionärsbarnet under sin uppväxttid — denna viktiga brytningstid — vänder sig, är det, som om man av detsamma väntade, att det skall träda i föräldrarnas spår. Gud kan visserligen få leda det hela till en lycklig utgång, men det kan även uppstå skickelsedigra följder av ett dylikt betraktelse- och handlingssätt. Själslivet hos människan är så fint konstruerat, att det ej tål vilka övergrepp som helst. Det är endast vissa nycklar, som finna vägen in i de fördoldaste hjärtekamrarna. Att söka komma ditin med våld eller genom dyrkar hämnar sig alltid. Och att nästan vid första sammanträffandet få till sig riktad den frågan, om man ämnar bli missionär, det, menar jag, är att öva ett fruktansvärt övervåld på en ung människas själsliv. Det är ingalunda givet, att man själv är kristen, därför att föräldrarna äro kristendomens härolder. Och även om man vore kristen, så har här en missionsvän ej rättighet att ställa denna fråga till ett missionärsbarn mer än till andra unga kristna. Missionärsbarnens inre själsliv är ej en allmänning, där vem som helst får trampa — ej ens om man bär namnet missionsvän. Först sedan man vunnit varandras förtroende helt, kan man med fin takt komma in på dessa så oändligt viktiga frågor. Och skulle den frågande missionsvännen vara en sådan som endast kan tala vackert om missionen men som aldrig gjort något verkligt offer för missionen, så slutes hjärtedörren obönhörligt till, en sådan skillnad mellan sken och verklighet ser nämligen missionärsbarnen med fruktansvärd klarhet. Att en missionsvän som inte ens vet, vad offer är, kan begära, att jag skall offra allt — mitt unga liv! Ty, att missionärskallet är ett offer, det vet ett missionärsbarn bättre än någon annan, även om det genom Guds nåd fått blicken öppen för dess härlighet. Så kan det hända, att genom en sådan klumpig

* Sammandrag av inledningsföredraget vid en diskussion under samkvämet för missionärsbarn den 14 jan. 1922.

behandling av de ungas själsliv hjärtat alltmera hårdnar, därför att man känner, att missionsvännernas klart uttalade förväntningar och ens eget inre liv ej stå i överensstämmelse med varandra. Man har ju inom sig ingen kallelse från Gud till missionärskallet. Eller också söker man måhända intala sig, att människornas vilja är Guds vilja. Ett fruktansvärt resultat av välmenande missionsvänners försök att få ut missionärsbarnen på fältet.

Ej heller kan jag dela den föreställningen, som man ibland möter, att vi missionärsbarn egentligen höra hemma på missionsfältet och att det därför är den naturligaste sak i världen för oss att bli missionärer. Nej, vi känna att vårt hem är Sverige. Kärleken till fosterlandet, tror jag, brinner klarare och tidigare i missionärsbarnens hjärtan än hos andra svenska barn. Det går i arv från föräldrarna. Utomlandssvenskarna, älska sitt land så intensivt, därför att de så sällan få vara hemma. Jag minnes ännu själv, hur jag som liten pojke för mina infödda lekkamrater skildrade vårt svenska land — det land, som jag då ännu icke hade sett — i så glödande färger och med en sådan övertygelse, att de svarta afrikanerna intogos av beundran för vårt Sverige.

Nej, jag skulle vilja formulera mitt svar så, det bästa sätt på vilket vi kunna tjäna missionen är genom att vi helt giva våra hjärtan åt Gud och därigenom också ge Honom vårt unga liv med all den glöd och ungdomliga hänförelse, som bor där. Omvändelsens val — ett människolivs viktigaste val — kunna vi ej undgå, därför att vi äro missionärsbarn. Samtidigt som vi lämnat Gud våra hjärtan, ha vi även lämnat Gud bestämmanderätten över vårt liv och hur det skall gestalta sig. Och här gäller det för oss att utan förbehåll kasta oss i de eviga armarna och modigt gå den väg, som vi bli förvissade om är Guds vilja. — Skulle jag då få kallelsen till missionär får jag ej svika. Jag bleve då olycklig för hela mitt liv, därför att jag korsat Guds plan med mitt liv. Lika farligt, som det är från misisonsvännernas sida, att de utan vidare ta för avgjort, att ett missionärsbarn skall gå ut som missionär, lika farligt är det för oss missionärsbarn att dra oss undan Guds kallelse, när den kommer till oss. Och är man förvissad om att det är Guds vilja, att man skall bli missionär, då är det oändligt härligt att med hela sin varelse få ge sig åt den uppgiften.

De missionärsbarn, som stanna hemma i Sverige, ha en härlig missionsuppgift även de. Ty de äga de största förutsättningarna för att i hemlandet bli de mest brinnande och hängivna missionsvännerna. De ha lärt känna missionen som få och lärt sig älska den som få, ej med denna allmänna, obestämda, romantiska missionskärlek, som endast beder: »Goda Gud, fräls alla hedningar!», utan med en bestämd, klart medveten kärlek, som känner verkligheten, behoven och förhållandena. Och då jag tänker på alla de missionärsbarn, som stanna hemma och som spridas ut över svenska bygder, kan jag ej undgå att se en vacker framtidssyn, och jag önskar, att den bleve en verklighet. Jag tycker mig i varje sådant missionärsbarn se en tändande eld som på den plats det verkar, oemotståndligt sprider missionens eld, därför att det självt så brinner för denna sak. Jag tycker mig se över hela vårt land en skara helt avgjorda troende missionärsbarn, som äro präster, lärare, lärarinnor, läkare, kanske framstående vetenskapsmän, det praktiska livets män och kvinnor o. s. v. — kort sagt, en hel skara missionärsbarn inom de mest olika livsområden — men alla sammanbundna av en glödande missionskärlek i hjärtana. Deras fäder drevos av denna kärlek ut på missionsfälten för att där kämpa en hjäl-

temodig kamp. Deras kamrater och ungdomsvänner, kanske deras egna systrar kämpa nu där ute, och själva stå de med i den levande missionsförsamlingens led såsom de mest bedjande och offrande missionsvännerna. — Sättet att tjäna ha de ej svårt att finna, ty kärleken är uppfinningsrik. —

Så må då skaran av missionärsbarn gemensamt kämpa i samma strid, i samma heliga världskrig! Att världshaven skilja oss åt betyder ej så mycket, då vi få tjäna samme Herre, vår Frälsare Jesus Kristus och då vi tillsammans få leva i evighetens underbara värld mitt i denna förgänglighetens värld.

Nils Rodén,
fil. kand.

Från redaktion och expedition.

Den 14 mars,
som är S. M. K:s årliga böne- och tacksägelsedag, anordnas ett möte på Stadsmissionens lokal, Stortorget, Stockholm, till vilket alla missionens vänner hjärtligt inbjudas. Mötet kommer, v. Gud, att ledas av missionens föreståndare Erik Folke, varjämte flera av de hemmavarande missionärerna komma att medverka. Mötet börjar kl. 7 e. m. Efter mötet enkel tésupe. Den som önskar deltaga i tésupen torde anmäla detta till S. M. K:s exp. Riks. 44 59, A. T. 224 73.

Avgången kommittéledamot.
Kamrer *J. E. Redell,* som sedan okt. 1917 varit ordinarie ledamot i Kommittén för S. M. K., har på grund av tjänstgöring, som gör det omöjligt för honom att deltaga i sammanträdena på de tider då dessa hållas, funnit sig föranleten att begära sitt utträde ur kommittén.

Kommittén, som har det angenämaste minne av de gångna årens samarbete med kamrer Redell, har först efter upprepade framställningar velat villfara denna begäran. Då nu så skett är bandet ingalunda därigenom slitet utan hoppas vi att alltfort få samarbeta. Kärlekens band binder oss samman i ett gemensamt intresse. Därom vittna ock orden i br. Redells skrivelse till kommittén, att han i dess krets trivts såsom aldrig någonsin annorstädes, och att det han där fått vara med om tillfört honom personligen stor välsignelse och bevaras i ljusaste minne. Ett hjärtligt tack till br. Redell för de gångna åren!

Ny ledamot i kvinnokommittén.
Fru *Karin Wennerström,* Lidingö, har mottagit kommitténs kallelse att vara ledamot av S. M. K:s kvinnokommitté. Vi hälsa den nya ledamoten hjärtligt välkommen och tillönska henne Guds rikaste välsignelse i den nya uppgiften.

Rättelse.
Red. beklagar att i förra numret under rubriken: »*Missionärernas adresser*» fröken *Elna Gunnardos* namn blev bortglömt. Hennes adr. är t. v. Swedish Union School, Kikungshan, Ho. China. Fröken *M. Björklunds* adr. är ändrad till Renstjärnasgat. 20, Stockholm. Missionär L. H. Linders adr. är: S. M. K:s Exp., Drottninggat. 55, Stockholm.

Bibelföreningen i Kina.
I S. L. n:r 5 1921 omnämndes bildandet av »Bible Union of China». Då denna förening tilldrager sig ett alltjämt ökat intresse bland missionärerna själva och torde komma att få den allra största betydelse för utvecklingen av evangelisk mission i Kina, lämna vi här en fullständigare redogörelse för dess uppkomst.

Det är icke endast i Västerlandet, som den moderna teologien gjort sina landvinningar. Den har även funnit vägen ut till de stora missionsfälten, där dess budskap mottagits med begärlighet av den studerande ungdomen. Det är emellertid först på sistone, som den blivit till en verklig fara för missionsarbetets sunda och bibliska utveckling. Den har nämligen nu vunnit många och inflytelserika förespråkare inom *själva missionärskåren.* Därigenom har dörren öppnats på vid gavel för rationalismens förödelse. Bl. a. ha läroböcker, som förfäkta fullständigt upplösande åsik-

ter om Bibeln och Bibelns läror, av sådana missionärer anbefallts till bruk i de kinesiska skolorna.

Denna ödesdigra utveckling har med djupaste beklagande iakttagits av den del av missionärskåren, som vill hålla fast vid hela Bibeln såsom den av Gud ingivna, ofelbara uppenbarelsen. Och sommaren 1920 togs av dem det avgörande steget till att möta denna fara. Bland den skara missionärer, som då voro samlade på sommarberget Kuling i provinsen Kiangsi, togs nämligen initiativet till bildandet av »Bibelföreningen i Kina», till vilken omedelbart inbjudan utsändes till samtliga protestantiska missionärer i Kina. Nu hava över 1,000 medlemmar anslutit sig till densamma. Av den interimskommitté, som tillsattes på Kuling, uppdrogs åt missionär Carl Blom inom S. M. K. att för de missionärer, som samlats på sommarberget Kikungshan i Honan, redogöra för det steg, som tagits och inbjuda till medemskap i föreningen. Bland dem, som förenat sig med denna rörelse för den gamla trons bevarande, är även generaldirektorn för Kina Inland Missionen, mr D. E. Hoste, som i ett utförligt meddelande i Bibelföreningens eget organ motiverat det steg han sålunda tagit.

I Bibelföreningens upprop heter det bl. a: »I övertygelsen om att läget såväl inom den kristna som den icke-kristna världen f. n. fordrar ett enhetligt uppsåt och orubbliga ansträngningar i förkunnelsen och undervisningen av de fundamentala och frälsande sanningarna, som äro uppenbarade i Bibeln, i synnerhet de, som numera angripas, såsom vår Herres och Frälsares Jesu Kristi gudom, hans övernaturliga födelse, hans försoningsdöd för världens synd, hans kroppsliga uppståndelse, underverken i såväl Gamla som Nya Testamentet, den Helige Andes person och verk, den nya födelsen hos varje enskild och dess nödvändighet såsom en väsentlig förutsättning för kristligt och socialt arbete, vilja vi på nytt framhålla vår tro på hela bibeln såsom Guds inspirerade ord och den avgörande källan och auktoriteten för kristen tro och praxis. Och vi giva endräktigt tillkänna vårt uppsåt att allvarligt kämpa för den tro, som en gång för alla överlämnats åt de heliga.»

Programmet för Bibelföreningens verksamhet omfattar många betydelsefulla punkter. Bl. a. vill den verka för utarbetande och spridning av litteratur och textböcker, som äro trogna mot Bibelns fundamentala sanningar samt vid undervisningsanstalterna söka åstadkomma en sund undervisning på grundvalen av samma sanningar. Den vill vidare på allt sätt befordra evangelisationsarbetet samt genom framställningar hos missionsstyrelser etc. i hemländerna söka förhindra utsändandet av missionärer, som icke stå trogna mot Bibeln såsom Guds ord.

I maj innevarande år kommer en betydelsefull nationell missionskonferens att hållas i Shanghai, då den gamla »Fortsättningskommittén för Kina» i vissa delar kommer att underkastas revision. Därvid komma cirka ett tusental representanter, västerländska och kinesiska, att deltaga. Det är uppenbart, att denna konferens även ur den viktiga synpunkt, som representeras av Bibelföreningen, kommer att bliva av avgörande betydelse.

Låt oss därför bedja för denna konferens och för dem, som trätt fram till strid för gammal, evangelisk tro!

För S. M. K:s bedjande vänner.

Tacksägelse- och böneämnen.

Bönemötena d. 14 mars, s. 44.
Om nåd att förstå vad som är det väsentliga i missionsabetet, s. 46.
Bibelföreningen i Kina, s. 51.
De nya diakonerna i Ishih. s. 53.
Tuan Ta Fu i Pucheng, s. 54.
Bibelkvinnoarbetet, s. 55.
Opierökningen och avguderiet, s. 56.
Missionens vänner och förebedjare i hemlandet, s. 56.

BREVAVDELNINGEN

Nya diakoner i Ishih.

De *nya* diakonerna ära *nio*, men mitt ibland dem sitter vår *gamle* diakon, vitskäggige, 79-årige *I-o*. Han är Erik Folkes förstlingsskörd; döptes året efter Folkes ankomst till Kina. En rätt israelit är I-o, mognad i Herrens tjänst.

Nu har han fått till medtjänare i församlingen en annan gråhårsman från samma krets, *Li Kuang ien*. Han har lika långt och lika grått skägg som I-o men är bara 70 år.

De nya diakonerna i Ishih.

Vid dessa båda gamlas sida sitter en annan gamling, 71-årige *Liu*, hela sin bys »farfar» — så kallas han nämligen av lite var av de yngre i byn. Gubben Liu är flitig marknadspredikant, alltid färdig att vittna om Gud.

N:r 1 *Chia*, som sitter i stolen, har förut varit evangelist, först i Ishih och sedan i Puchang.

Bakom honom står *Chang* från Hsia hsien. Vår första bekantskap med honom var i Hugo Linders opieasyl, där han botades från opielasten och på samma gång mottog så djupa intryck av evangelium att han året därefter, 1904, upptogs i församlingen.

Bredvid honom står *Suen* från Linchin. Han är församlingens värd i sin hemtrakt. Då det icke stått till att få ett kapell i den stora byn I-jang, där han jämte flera troende familjer bor, samlas de alla i Suens hem, och hittills ha de rymts där. Nu hålla de på att samla ihop medel till kapell. Suen är en god ledare för de troende.

Det är pastor *Ching* från Tjäders distrikt, den lille mannen, som står framför undert. — med händerna knäppta om bibeln och sångboken! Han kom och hjälpte oss med detta stormöte, han såväl som flera svenska bröder.

Till höger om undert., bakom gamle I-o, står *Suen fa tsi*. Han inger förhoppningar om god tjänst i framtiden.

Därnäst ha vi *»Keng på backen»* — bakom gråskägget Li. Det var han som överfölls av vetetjuvarna, se Hans stjärna i Östern 1918, sid 81. Få hednakristna ha växt och utvecklats så fort och sunt som denne broder. Han blir nog en diakon med Guds nåde.

Därefter kommer åter en *Suen*, vid Kengs vänstra sida. Han tillhör Uanchuan-kretsen, är tämligen ung kristen; han döptes 1914, men har under dessa

år växt mycket i nåden och har tagit tjänareskapet på sig som få.

Sist i raden kommer allas vår vän *Pei*, vår mångårige »Förvaltare». Han tjänade missionen troget under många år med de praktiska gåvor han har; alltid stod han på vår sida och tillsåg omutligt att missionen ingen skada led i de transaktioner, han omhänderhade. Nu är han hemma och sköter sitt jordbruk med Guds välsignelse över sig och mött av medkristnas förtroende, såsom synes av hans enhälliga val till diakon. Utom dessa tio diakoner finnes ännu en som icke kunde komma till stormötet.

Välsigne Herren »De elva» och må de bli Herrens trogna vittnen och tjänare i hans församling!

Ishih, nov. 1921.

Axel Hahne.

*

En evangelii seger.

Bland dem som förra våren av infödda ledare blevo rekommenderade till dopklassen i Pucheng var Tuan Ta Fu.

Född i en gammal konfuciansk lärareslägt i staden Paotingfu i provinsen Chili, påbörjades tidigt hans uppfostran i samma riktning och gav så lysande resultat, att gossen vid 14 års ålder var i stånd till att från minnet nedskriva »de tretton klassikerna» — ett ovanligt lärdomsprov.

Studierna fortsattes i Japan. Här kom den unge Tuan i beröring med den kände doktor Sun och andra likasinnade, vilka i hans själ ingöto ett starkt begär att medverka till genomförande av en revolution i Kina.

I detta syfte gick han under två års tid omkring skjutande en skottkärra. Under denna förklädnad utsådde han den sådd som 1911 bar frukt i revolutionen i Kina.

Efter denna tid innehade Tuan ämbeten i olika provinser; men då han började vidtaga åtgärder för att motverka Yuan Shï Kai's planer för återinförandet av monarkien blev han upptäckt och dömdes till döden. Hans liv blev friköpt av en viss guvernör, men tvänne år måste han dock tillbringa i fängelse.

Efter sitt frigivande därifrån vid Yuan Shï Kai's död hade Tuan åter befattning i statens ämbeten. Under en resa till en sådan post övertalades han av en gammal skolkamrat att förena sig med »Söderns» parti och emottog av denne vän ett ämbete i militärhögkvarteret i staden Pei-shui i Puchengs distrikt (på S. M. K:s fält).

Av våra evangelister därstädes blev han påverkad att besöka våra möten. Det var emellertid förre borgmästaren, nu en sökare, som ledde Tuan in på en ny väg. »Du bör studera bibeln, den underbarastebok som finns», sade denne till Tuan.

Ju mera Tuan läste desto mera gripen blev han. Snart såg han att hela hans föregående liv varit förfelat. För att få ett bättre grepp om sanningen lämnade han högkvarteret, iordningställde ett rum på missionsstationen och gav sig så med outtröttlig iver till studiet av Guds ord i ordningsföljd nedskrivande sina meditationer över varje stycke, särskilt Nya testamentet.

Efter genomgången dopkurs blev Tuan döpt. I det offentliga vittnesbördet som han sedan avgav berättade han sitt livs historia. I alla sina äregiriga företag, sade han, hade han aldrig känt att Gud varit med honom. Nu hade han lagt sitt liv för Jesu fötter, och var det hans innerliga önskan att bli använd i hans tjänst. I sanning, missionens verk är ej fåfängt! Evangelium *är* en Guds kraft till frälsning!

De senaste underrättelserna angående Tuan giva vid handen att han under sin nuvarande tjänst i Shensi som ämbetsman fortfar att avgiva en öppen bekännelse om sin tro och att medverka i evangelii tjänst samt att den kristne guvernören Feng sökt att få Tuans hjälp till en uppgörelse i godo med de »söderns» militärchefer, som ännu hålla en del städer besatta för sin räkning.

Huru stort om detta kunde genomföras och vidare strider och blodsutgjutelse

därmed förhindras. Stora ting kan Herren göra, prisat vare hans namn!

L. H. Linder.

*

"Innan jag hörde er var mitt hjärta svart som natten. Nu är det grått. Men ack, hur jag längtar efter att det må bliva vitt."

I ett privatbrev skriver fröken *Hultqvist* följande:

Bibelkvinnan och jag ha i höst fått vara mycket ute i distriktet. Just nu ha vi kommit hem från ett fjorton dagars besök i Meh-ti. Den platsen är mycket hårdarbetad och man mötes ofta av hån och förakt. Men vi fingo också röna mycket av uppmuntran. Så hade t. ex. två kvinnor genom sitt liv och vittnesbörd fått en gammal kvinna med sig på livets väg. Jag önskar du varit med och fått dela vår glädje då vi besökte henne. Det var en stor glädje att höra henne tala om Jesus såsom en personlig vän. Hennes man och ende son voro döda, dottern gift. Den gamla hade känt sig så ensam och övergiven. Men nu sedan hon lärt känna Jesus var hon rik och lycklig.

I våras besökte vi en ung änka med fyra små barn. Nu fingo vi återigen besöka henne. Hon är en ovanligt öppen och ärlig själ. Sedan hon på våren hört ordet om Jesus hade hon försökt lämna synden. Hon bad ej längre till avgudarna utan började bedja till Gud. »Men», sade hon, »jag kan ej låta bli att svärja. Jag är så van därvid, att jag knappast vet om när jag gör det.» — »Innan jag hörde er var mitt hjärta svart som natten, nu är det grått. Men ack, huru jag längtar efter att det må bliva vitt», sade hon.

Gud vare tack för var och en som känner sin synd. Min innerliga bön är att Herren må få fullborda sitt verk i hennes hjärta. Hennes svärfar, som nu står för hemmet, är en bitter fiende till evangelium.

En dag blevo vi kallade till en gammal sjuk kvinna. Hon hade hört mycket om frälsningen i Jesus Kristus. Hennes son, som dog för ett par år sedan, var en kristen. Svag och kraftlös låg den gamla på sin »kang». Det var så vemodigt att höra henne gång på gång upprepa: »Nu sedan min son dog, har jag ingen som kan bedja för mig.» I sin krafts dagar ville hon ej söka Herren — och nu. Ack, huru innerligt jag hoppas att hon må bliva frälst innan det blir för sent.

Lite var veta de att jag, som de säga, »förstår mig på sjukdomar». Ofta få vi just därför komma in i förmögna hem som annars vore stängda för oss. Ibland kan jag hjälpa den sjuke, men ack, ofta kan jag ingenting göra. Men vi få tillfälle att tala om Jesus för sjuka och friska.

Fröken Hultqvist och bibelkvinnan. ×

Våra troende systrar ha bildat en liten förening, vars mål är att genom vittnesbörd och arbete av olika slag vinna själar för Kristus. Den lilla föreningen är till stor välsignelse, ej minst för dem själva, ty arbetet driver dem nära Herren. Varje månad samlas vi en gång, var och en får då tala om sina erfarenheter och böneämnen.

Du skulle se huru glädjen lyser ur mörka ögon då de berätta om Herrens hjälp och

ledning under arbetet. Sorgeämnen finnas också, och nog ha vi sorgebarn. Sådana som behöva så mycken hjälp och ledning, så mycken förbön. Våra kristna här ute ha så mycket att strida emot som vi hemma ej ha en aning om. Ja, de behöva bli burna på förbönens armar.

*

Ett nedslående meddelande.

Att kampen i Kina alltfort är svår trots de rika tillfällena och de öppna dörrarna, framgår av följande utdrag ur ett brev från missionär Carlén: »Det rökes numera opium i många hem. I somliga byar finns det nu opierökare i vartannat hem, och här i staden finns det opierökare i mängd. Regeringens försök med asylverksamheten är föga framgångsrikt. När patienterna efter slutad kur komma ut igen, röka de alldeles som förut. Mitt under allt detta repareras och iordningställas avgudatemplen här och där runt omkring oss. När man ser sådant blir man frestad att tänka, att arbetet är fåfängt, men så är dock ej fallet, ty vi ha även uppmuntringar i vårt arbete.

*

Från Synodalmötet

i Puchow meddelas bland annat: Trots de långa avstånden hade omkring 100 delegerade infunnit sig. Det var en märklig förbättring i kvaliteten bland ombuden. Knappast någon yttrade sig utan att lägga något verkligt till diskussion eller överläggning. Intresset var mycket stort för den utveckling i församlingslivet, som den nya stadgeformen innebär, och endräkten var stor. Deltagandet i sådana överläggningar som dessa verka mer fostrande och uppfordrande på de närvarande än långa föredrag.

Vid offerkistan.

Från en nyvorden änka, som i sin ensamhet är helt kastad på Herrens trofasthet för sin och sina barns existens, ha vi mottagit ett gripande brev, som utgör ett dyrbart bevis på huru Herren förmår att uppehålla och hugsvala de sina i nöden. Hon skriver bland annat: »Min älskade make var så lycklig att få gå hem till sin Herre och Frälsare, som han här så älskade. Hans död var blott ett somnande i Kristus, en förlossning till härligheten där hemma. — Under det ensamheten och tomheten efter min älskade make blir större och djupare, så fyller Gud i med sin frid och lycka på ett så underbart sätt, att jag ibland undrande frågar honom, hur det är möjligt att redan här på jorden få äga en så rik lycka i honom. Nog blir det mörkt och trångt och förfärande ensamt men mitt under allt detta har Gud hjälpt och hugsvalat mitt hjärta i en sådan grad, att jag undrat, om det är möjligt, att min älskade make kan njuta mer av Guds närvaro, än Gud givit mig nåd att få göra. Det är ibland, som om hjärtat skulle brista, så värker mitt hjärta av ensamhet och ändå är det, som om jag aldrig förr erfarit en så djup, jublande lycka i min Herre och Frälsare. Nu får jag gå till min Jesus med *allt* på ett helt nytt sätt och i ett helt nytt beroende.»

Detta gripande brev innehöll också ett tackoffer till missionen på 50 kr.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. — Vårt arbete — ett offeraltare och en kraftkälla. — Den 14 mars. — Det väsentliga i missionsarbetet. — Hur kunna vi missionärsbarn bäst tjäna missionen? — Från redaktion och expedition. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Brevavdelningen. — Vid offerkistan.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1922.

N:R 4. ÅRG. 27. APRIL 1922. PREN.-PRIS 2:50.

以便以設耳

KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND"

耶和華以拉

EBENEZER HERREN FORSER

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
REDAKTION: ERIK FOLKE, NATH. HÖGMAN.

Johannes Hedengren.

GUDS RIKE.*

Det är tre sakförhållanden, som särskilt trätt mig till mötes vid läsningen av Apg. 1:a kapitel:

1) Att Herren Jesus Kristus efter sin uppståndelse *börjar tala med sina lärjungar* på ett särskilt sätt *om Guds rike.*

2) Att Herren Jesus icke blott uppfor till himmelen, utan att *han även kommer igen.*

3) Att Herren Jesu lärjungar efter hans himmelsfärd *gingo tillbaka till "den övre salen"* i Jerusalem och där *förbidade Fadrens löfte.*

Vi hinna blott stanna vid det första och påminna oss uppmaningen: »Söken först Guds rike!»

Det är vår främsta uppgift. Att så är, finna vi även av bönen »Fader vår». Redan i början bedja vi: »Tillkomme ditt rike!»

Hos profeten Daniel, som levde omkring 600 år före Kristus, möter oss i det 7:de kapitlet en klar profetia om Guds rike. I vv. 13 och 14 läsa vi: »Sedan fick jag i min syn om natten se, huru en, som liknade en människoson, kom med himmelens skyar, och han nalkades den gamle och fördes fram inför honom. Åt denne gavs välde och ära och rike, och alla folk och stammar och tungomål måste tjäna honom. Hans välde är ett evigt välde, som icke skall tagas ifrån honom, och hans rike *skall icke förstöras.*» Och i v. 18 heter det vidare: »— — men sedan skola den Högstes heliga undfå riket och taga det i besittning för evig tid, ja, för evigheters evighet.» — —

Det stod för den gudfruktige, store statsmannen Daniel så klart genom profetians ande, huru det till slut skulle gå med Guds rike.

Liksom lärjungarna vid Kristi himmelsfärd sågo honom höja sig på himmelens skyar, så ser denne gammaltestamentlige siare Herren Jesus Kristus komma igen på himmelens skyar samt träda fram inför allsvådlig Gud själv och av hans hand mottaga ett världsomfattande rike. Han ser, hur icke blott alla folk, utan alla stammar bland folken och icke blott stammarne, utan även de olika tungomålen skola tjäna honom.

Ett så omfattande världsrike har aldrig förr funnits och skall heller aldrig givas åt någon annan än Människosonen, Herren Jesus Kristus, vår Frälsare.

Och detta rike *skall icke förstöras.*

Vi bäva vid tanken på de jordiska väldenas framtid. Det knakar i alla deras fogar, och själva grundvalarna bäva, ty de äro ej alltid lagda av »ädla stenar».

Men om det ock stundom förnimmes oro i Guds och Kristi rike, så säger dock profetians ande, att detta rike *»aldrig skall förstöras».* Ja, i Daniels bok, kap. 6, står det till och med, att Guds rike är sådant, att det *»icke kan förstöras»,* och denna härliga profetia har den hedniske konungen Darejaves nödgats uttala.

Kan det finnas någon kraftigare uppmuntran för missionens vänner än denna eviga sanning?

---

* Anteckningar från herr Joh. Hedengrens föredrag vid S. M. K:s årsmöte (i Betesdakyrkan i Stockholm år 1914).

Ja, kanske kunna vi finna en ännu större uppmuntran för Guds folk, uttalad i Dan. 7: 18, nämligen att i sin tid skola »*den Högstes heliga undfå riket*».

Nu är det ofta orättfärdigheten och våldet, som ha inflytandet och utöva makten i de jordiska rikena, men en gång skall det bli heligheten. Detta innebär en allvarlig maning till var och en av oss redan nu. Vilja vi komma till ett välsignelsebringande och varaktigt inflytande bland människorna hemma eller i hednavärlden, så må vi låta Herrens Ande helga oss mer och mer. En atmosfär av sann helighet bör finnas omkring Guds folk. Då skall Guds rike växa fram runt omkring dem. De heligas inflytande skall räcka i evigheters evighet.

Vi övergå nu till ett annat bibelord, nämligen 2 Tim. 2: 10—12.

Aposteln Paulus säger där: »Därför uthärdar jag allt för de utkorades skull, på det att ock de må vinna den frälsning, som är i Kristus Jesus med evig härlighet. Det är ett fast ord: Hava vi dött med, så skola vi ock leva med, uthärda vi, så skola vi ock regera med — — —».

Jag talade nyss om de heligas inflytande på »riksstyrelsen». Vi veta, att de en gång skola sitta på troner och regera med Kristus Jesus. Men här är villkoret. Liksom Herren Jesus genom sitt lidande på jorden kom till makt och inflytande, så skola även vi vara villiga att lida med honom.

Han börjar utöva sin makt och sitt lidande på människorna samma stund som han låter bädda åt sig i Betlehems krubba, och hans inflytande växer, medan han går omkring i Gallileen och Judeen, görande väl, medan han lider allt och tål allt.

Och sitt största inflytande över människorna på jorden vinner han, då han hänger på förbannelsens trä.

Från den stunden är han jordens andlige Konung i enlighet med sin egen profetia: »När jag varder upphöjd från jorden (på korset), skall jag draga alla till mig.»

Detta är den djupa självförnekelsens väg till herravälde. Ingen av oss är av naturen böjd för att gå i dessa Jesu Kristi fotspår. Men genom att se på honom skola också vi bliva villiga att med frimodighet gå den väg, om vilken det heter: »Uthärda vi, så skola vi ock regera med.»

Vi vilja stanna för följande ord ur Ebr. 10:e kap.: »Men denne — d. ä. Kristus — efter att hava framburit ett enda offer för synder, sitter för beständigt på Guds högra sida och väntar nu, till dess hans fiender varda lagda honom till en fotapall.»

Först kommer offret, Kristi kropps offer, hans, som genom evig ande offrat sig åt Gud. Sedan sätter han sig på högra sidan av Guds tron.

Där är han nu, och därifrån få vi vänta honom åter. Men vad väntar han själv på? På dig och på mig, att vi må stå helt på hans sida och kämpa hans strider, samt på den stund, då hans fiender »skola vara lagda honom till en fotapall».

En fullständigare seger gives icke. I gamla tider brukade segraren bokstavligen sätta sin fot på den underkuvades nacke. Jag tänker, att vi

hava denna bild i det nyss citerade bibelordet.

Jesu Kristi fiender kunna på två olika sätt läggas till hans fotapall. Antingen böja de sig *självmant* och erkänna Jesus Kristus som sin Konung. Detta är heder, lycka, evig salighet. Eller också *nödgas* de böja sig så djupt, att de bliva hans fotapall i stället för hans medregenter, hans älskade, hans utvalda brud.

Allt som rör sig i den politiska världen, allt som Herren måste tilldela människorna av tuktan, nöd och olycka, liksom även allt arbete och lidande för evangelii utbredande på jorden syftar ytterst på att jorden skall läggas till Jesu fötter.

Längre fram i Ebreerbrevet läsa vi: »Därför, då vi få ett rike, som *icke kan bäva,* låtom oss vara tacksamma, så att vi tjäna Gud, honom till behag — — —.»

Du frågar: »Kan då Guds rike icke bäva?» Guds ord har nyss svarat sitt nej. Dess Konung och dess tron kunna icke bäva. Dess lagar och gränser kunna aldrig bäva. Och de bland denne Konungs tjänare, som väl känna sin Konungs obegränsade makt och stå i en nära förening med honom, de bäva icke heller. Om än kropp och själ försmäkta, gå de dock framåt med frimodighet.

Jag läste nyligen något om Johan Huss, Luthers store föregångare. Han triumferade, under det han förbrändes å bålet, och han vittnade frimodigt om sin Frälsare, Herren Jesus Kristus. Han dog utan bävan. Han kände den väg, på vilken Guds rike säkrast går framåt.

Vi minnas berättelsen om Gideon. Den är, synes det mig, en utmärkt illustration till de orden, att Guds rike ej kan bäva. Herren mönstrade Gideons här, och så säger han: »Låt utropa för folket och säga: Om någon fruktar och är rädd, må han vända tillbaka hem.» Icke mindre än 22,000 man av folket vände då tillbaka, fruktande och bävande; endast 10,000 stannade kvar.

Herren hade anledning, såsom vi veta, att ytterligare reducera även dessa 10,000, så att till sist återstodo endast 300 man. Nog kunde denna handfull stridsmän haft anledning att frukta, men de litade på Herren och på Gideon och vunno i Herrens kraft en lysande seger.

Det är gott att veta, att om än många stridsmän äro rädda och bävande, har Gud dock alltid en liten kärntrupp, som utan fruktan drager framåt.

Vi veta ej, var dessa modiga finnas. Somliga bo därborta i den undangömda skogen, somliga på andra obemärkta platser på jorden, andra hava kanske en mera framskjuten ställning i samhället. Men alla ha de det gemensamt, att de fått mod genom sin store hövitsman, Herren Jesus Kristus.

För missionens vänner är det en stor uppmuntran att veta, att den ringa numerär, som vi hava i stridslinjen, icke hindrar, att stora segrar kunna vinnas.

Av berättelsen om Gideon förstå vi, huru det kan vara möjligt att genom en handfull missionärer, som oupphörligt ropa: »Kommen över och

hjälpen oss», vinna segrar, som bliva större för var dag som går.

Det drojde 70 år, innan den första millionen vanns på hednafältet. Nästa million inhöstas på halva tiden, och nu räkna vi på vårt mänskliga sätt — Herren ser till hjärtat — att en million hednakristna läggas till församlingen på 10 år eller mindre.

Till sist vilja vi läsa några ord ur Uppenbarelsebokens 19:e kapitel. »Och jag hörde» — så säger siaren — »såsom en stark röst av en stor skara i himmelen, som sade: Halleluja! Frälsningen och äran och makten är vår Guds», och så längre fram i samma kapitel: »Halleluja, ty Herren Gud, den allsvåldige, har intagit riket.» Detta är segerrop. De syfta på en tid, som skall komma, då den stora skökan — all falsk andlighet och religiositet — fått sin slutdom, då Babylon har fallit och Lammets bröllop skall hållas.

Siaren förnimmer med sin profetiska hörsel dessa röster liksom dånet av stora vatten. Och rösterna säga: *Halleluja.*

Här på jorden var det en gång en skara barn, som sjöngo Hosianna. Och de äldre rycktes med — en del av dem — av hänförelsen och sjöngo, även de, sitt Hosianna.

Vi torde i allmänhet icke längre komma i vårt jubel, än att vi blanda våra röster med deras, som ropa Hosianna. Men det kommer en tid, då det skall ljuda både i himmel och på jord ett fulltonigt *Halleluja.* — Det är Guds rikes stora triumf- och jubelrop. Den tid kommer, då Herren Gud skall intaga sin härlighets tron och regera, då Herren Jesus Kristus skall hava alla sina fiender lagda sig till en fotapall. Då skall Guds frälsta skara kunna sjunga icke blott trons Hosianna utan även åskådningens stora *Halleluja.*

Det fröjdar våra hjärtan, det vidgar de andliga lungorna att söka redan nu upphöja ett jubelrop till konungarnas Konung och herrarnas Herre.

När vi tänka på profetiorna om Guds rikes stora framtid, må från allas våra hjärtan uppstiga ett fulltonigt *Halleluja!* Amen.

Johannes Hedengren.

Herren har behagat till sig kalla en av de män, som på ett särskilt sätt i kärlek och förbön burit S. M. K. och dess angelägenheter på sitt hjärta och som under en följd av år stått som ledamot i S. M. K:s kommitté. Torsdagen den 16 mars ingick godsägaren *J. O. H. Hedengren* i den vila som han så väl behövde och så djupt åtrådde. Den sista kampen var svår och lidandesfylld, men nu har vår vän hugnad. Vi tacka Herren för allt han gav oss genom denne sin tjänare. Hans minne ibland oss lever i välsignelse.

Godsägare Hedengren var född 1856 på Riseberga i Edsberg, Närke, och son till den i religiösa kretsar så bekante godsägaren Olof Gabriel Hedengren. Han blev student i Örebro 75, studerade vid Alnarp 76—77 samt därefter i Danmark under ett år. Han var 1878—86 förvaltare på Riseberga, men flyttade sistnämnda år till Södermanland, där han blev förvaltare å Hjortsberga egendom till 1891. Han arrenderade därefter Visbohammar

till 1899 då han inköpte Skeppsta egendom, likaledes i Södermanland. År 1910 inköpte han Lanna gård. Han har innehaft ett flertal kommunala och offentliga uppdrag.

Sedan han sålt Skeppsta bodde han fyra år i Stockholm. Under denna tid var han ledamot i Kommittén för Svenska Missionen i Kina, och sedan har han kvarstått i denna kommitté som rådgivande ledamot. Men om H. ock hade sina närmaste sympatier för S. M. K., var han med sin vidsynthet och vidhjärtenhet en varm vän av all mission. Å Lanna gård hade han ock låtit uppföra ett missionshus.

Han sörjes närmast av maka, född Wetter, sonen Olof, nuvarande innehavare av Lanna gård samt tre bröder, generalmajor D. Hedengren, överste G. Hedengren och överstelöjtnant J. Hedengren, och en syster, fru M. Dickson, Örebro.

* * *

Vi införa i detta nummer den predikan vår nu hemgångne, vördade vän höll vid S. M. K:s årsmöte 1914 samt tre minnesrunor, som vänner till honom tecknat.

* * *

Oförgätliga voro de stunder vi fingo vara med vår vän *Johannes Hedengren*. Han gav alltid så rikligt, därför att han levde så nära livskällan.

Då han slog upp sin bibel och plockade fram därur de ädelstenar, han funnit, behövde han ej säga mycket om dem. Det var nog med att han tog fram dem och lät intrycket av sin person vara vittnesbördet. Därför voro hans predikningar levande bilder.

Och då han ensam sjöng eller ledde sången blev även den liv, därfär att den varit omsatt i liv.

Det blev därför alltid högtid då vi hade vår vän med på missionens möten. Och tomrummet blev så märkvärdigt stort, då han ej längre var där.

Johannes Hedengren var så förunderligt stor, därför att han var så liten i egna ögon. Han gav så obegripligt mycket, därför att han var så fattig i sig själv. Himmelen kom med honom så nära, därför att han i hela sitt varande var så lik Jesus, men var själv alldeles omedveten därom.

Sådan var vår vän och därför väller så mycken tacksägelse fram ur hjärtat då vi tänka på honom.

Johannes Hedengren är en av dessa kostbara pelare som Herren har givit oss i S. M. K. förmånen att få äga och som varit så rika på välsignelse för oss.

Vi önska och bedja, att hans plats måtte fyllas av någon med samma sinne på samma gång som vi offra tacksägelsens offer för vår hemgångne vän.

Erik Folke.

* * *

Hedengren hörde icke till dem, som hade behov av att draga uppmärksamheten till sig. Han var en man av betydande intellektuella dimensioner samt med sällsynt djup och äkta själsadel såsom han ock ägde en gammaldags distingerad släkt och uppfostran. Men i sin ödmjukhet begärde han aldrig att få göra sig gällande, och han lät aldrig ens den ringaste i sin närhet känna den i hans personlighet inneboende överlägsenheten. Han var visserligen — och som sådan torde flertalet trosförvanter känna honom — en innerligt lagd natur, men ock en man med mycken kraft, redbarhet och vederhäftighet i alla sina förehavanden. Det fanns städse något av himmelrikets kännetecken över detta liv ehuru det huvudsakligen i det yttre kom att levas i jordiska och praktiska

angelägenheter. I förhållande till andra kristna var han allt för djupt rotad i skriften och genomträngd av dess anda för att kärlekslöst döma dem, som hade en annan uppfattning än han. Hållningslöshet var honom dock främmande. Därvid sammanhängde hans lyckliga förmåga att, så olikt de flesta, kunna förena fasthet i övertygelsen med mångsidighet i åskådningen.

Särskilt utmärkande för hans inlägg i diskussioner vid sammanträden var den genomskinliga klarhet i de tankar som han uttalade och en alltid uppmärksammad jämvikt i omdömena. Han var alltid angelägen om att stå öppen för gudomlig ledning och fruktade mycket för att, såsom han ofta sade, "plumpa åstad" efter eget huvud och efter egen vilja och i egen kraft när det gällde Herrens sak. Men aldrig tvekade han att fatta beslut och handla samt att taga konsekvenserna därav, när han var viss om Guds vilja.

Bland de många märkliga och sympatiska egenskaperna hos denna personlighet var ock, att han såsom en annan andens storman kunde "tala sant om det som är smått samt stort och enkelt om det höga." Under samtalen med honom blev egentligen ingenting smått och det höga blev alltid högre än någonsin. Sällan torde någon kristen ha erhållit det samstämmigt goda och tacksamma erkännande av både vän och främling som Hedengren. Ofta har vid tanken på honom orden om Demetrius kommit i mitt minne: "Han har vittnesbörd av alla och av själva sanningen." Vi, hans vänner, skola aldrig kunna komma i håg honom utan att samtidigt prisa Gud för hans skull.

Joh:s Rinman.

* * *

Under en lång följd av år hade S. M. K:s försäljningar en alldeles särskild prägel, därigenom att vår nu hemgångne broder *Johannes Hedengren*, alltid infann sig till desamma och var med, snart sagt, hela dagen. Och han gladde S. M. K:s vänner icke blott med sin härliga sång utan alltid även vid någon av dagens tre andaktsstunder genom att frambära ett vittnesbörd, alltid kärnfullt, trosfriskt och anderikt. Själv räknade han även den dag, S. M. K. hade sin försäljning, som en av årets högtidsdagar. Då tog han sig alltid tid att resa till Stockholm. Detta gjorde han, så länge hans hälsa tillät. Man riktigt kände på sig, hur han bar missionens sak på sitt hjärta. "Jag står i skuld", och "Kristi kärlek tvingar mig" — det var så att säga grundtonen i hans missionsföredrag. Och när han talade om missionen, då märktes det, att han *kände* densamma — kände icke blott glädje- och tacksägelseämnena utan även missionsarbetarnas svårigheter och kamp. Men så läste han ock missionstidningen "med pennan i handen". Så snart det i missionsmeddelandena var något tacksägelseämne, antecknades det genast, och så snart där förekom något, som borde göras till föremål för bön och förbön, antecknades det. Och aldrig lär vår broder under hälsans dagar hava försummat att på söndagsmorgnarna under bön och tacksägelse i sin missionsbössa nedlägga ett "offer".

Vid en av S. M. K:s sista försäljningar talade han så underbart skönt om "Jesu Kristi lysande ansikte". Vad han då i tron såg och talade om, har nu för honom blivit full verklighet. Nu är allt ljust för honom, och nu får han själv lysa såsom solen i sin Faders hus.

Emma Beskow.

Bedjen för missionärerna!

K. H. Nilsson.

En av de vänner, som Gud givit oss i vårt arbete, fabrikör K. H. Nilsson, Sävsjö, har den 2 mars i en ålder av närmare 55 år fått hembud. Fabrikör Nilsson har under en följd av år stått såsom ombud för S. M. K. i sin hemort. Med synnerlig kärlek och stor offervillighet har han omfattat S. M. K:s arbete. Förutom de gåvor, han ofta och vid olika tillfällen med så varmt hjärta insände, har han regelbundet underhålligt två av våra infödda evangelister och en bibelkvinna, och på många andra sätt har han sökt att främja missionens sak och väcka intresse för den.

Men icke blott S. M. K. hade ett rum i hans intresse. Sällsynt vidhjärtad som han var existerade icke för honom några oöverstigliga samfundsskrankor utan han gladde sig av hjärtat över allt Guds verk och var alltid villig att söka Guds rikes bästa. Det han gjorde, gjorde han tyst och anspråkslöst. Mycket av det, som han utförde kom först efter hans död till människors kännedom. Det var gripande, att se, vilken förstämning och sorg som förspordes i hela samhället vid hans död. På begravningsdagen inställdes skolorna och butikerna stängdes. Den honom mycket tillgivna arbetarekåren hade begärt att få bära hans kista till graven. Från ringa och fattiga kojor kommo åldringar och krymplingar för att se honom och säga honom ett sista tack för alla de gånger han, osedd av andra, varit hos dem och lindrat deras nöd och tröstat deras sorg.

Vår hemgångne vän var icke en man, som framträdde i det offentliga livet vare sig kommunalt eller politiskt. Då han i samhället åtnjöt obegränsat förtroende hade det varit lätt för honom att även på detta område göra sig gällande. Men hans strävan gick inte i den riktningen. Enkelt och i tysthet föredrog han att så sin Mästares säde och att tjäna, där Gud gav honom tillfälle. Vid den minnesgudstjänst, som hölls på begravningsdagen, talade pastorn i den församling, vår vän tillhört, över ordet: »Du skall saknas, när din plats står tom.» I det ordet skola alla de som lärt känna fabrikör Nilsson av hjärtat instämma. Saknaden efter honom är stor i vida kretsar och hans minne skall länge leva i välsignelse. På samma gång vi tacka Gud för denne hans tjänare bedja vi få innesluta den efterlevande makan (en syster till fru Judit Högman), och de fyra minderåriga barnen i våra vänners förböner.

För S. M. K:s bedjande vänner.

Tacksägelse- och böneämnen.

För våra hemgångna vänner och deras efterlevande, s. 61, 64.
Oron i Kina, s. 67.
Den nye ledamoten i Kommittén, s. 68.
De nya ombuden, s. 68.
Missionsintresset inom K. F. U. M., s. 69.
Guvernör Feng, s. 67, 70.
Guvernören Ien, s. 69.
Bönekretsarna, s. 71.
Kvinnliga evangelisationsföreningen, s. 73.

GUDS FOLKS VANDRING.

Av *Erik Folke.*

IX.

Herren lät sitt folk vila ut en längre tid vid Elims källor. Han ville bereda dem tillfälle att i vila och ro hämta kraft för den väg, som låg framför dem, ty han visste, att de under sin fortsatta vandring skulle möta frestaren i ständigt nya skepnader.

Då molnstoden åter höjde sig ledde den Israel först ned till stranden av Röda havet och därifrån in uti öknen Sin (4 Mos. 33). Öknen Sin är en tom, öde öken med vita kalkberg, en mycket tröttande trakt för vandrare. Här slogo de läger. Från sin lägerplats kunde de skönja Egypten. Minnena av Egypten med dess rika betesmarker, dess välsmakande vatten och dess överflöd på mat trängde sig nu på dem. I ljuset av dessa minnen blev deras närvarande läge hart när outhärdligt. Välsignelsen de fått vid Elim förlorades. De bröto ut i öppet knorr. (2 Mos. 16).

Men där möter oss åter ett underbart prov på »Guds godhets, skonsamhets och långmodighets rikedom». Han möter Israels knorr med överflödande nåd. Med nya kärleksbevisningar sätter han dem på prov för att se, om de ville vandra i hans lag eller icke (16: 4).

För att de emellertid skulle förstå, att det var Herren som fyllde deras behov visade sig Herrens härlighet för dem i molnstoden, och ur molnstoden förkunnade han för Mose, vad han ämnade göra.

Hjälpen dröjde icke. Redan samma afton kom en stor massa vaktlar. Vid den tiden på året bruka dessa fåglar begiva sig från norr till varmare trakter. Dessa vaktlar slogo ner just omkring lägret, och folket fann ingen svårighet att fånga dem. Det var ett stort under, i vilket den troende israeliten varseblev sin Guds ingripande.

Morgonen därpå skulle de dock få bevittna ett ännu större under. Följande morgon, heter det, låg dagg fallen omkring lägret. Och när daggen, som hade fallit, gick bort, se, då låg över öknen på jorden något fint, såsom fjäll, något fint, likt rimfrost. Då Israels barn undrande frågade, vad det var, sade Mose till dem: »Detta är brödet, som Herren har givit eder till föda etc.» (16: 15). Sålunda dukade Herren för sitt folk ett rikligt bord mitt i öknen.

Edersheim påpekar, huru Herren här handlade så, att tron lätt kunde känna igen Guds hand, men att det också fanns rum för otron. Att vaktlarna kommo, kunde lätt förklaras som helt naturligt men tron såg i det förhållandet, att de kommo i den rätta tiden, i tillräckligt antal och just till lägerplatsen, ett verk av Gud.

I den trakt, där de nu befunno sig, förekommer ett slags naturligt manna. Det frambringas ur tamaristen, som, då den stinges av en insekt, framsipprar droppar av en vit, söt, honungslik massa. Detta manna är

emellertid ej likt korianderfrö, kan ej bakas eller kokas, förekommer blott i vissa trakter och endast under tre månader av året, maj—juli, och avkastar nu endast omkring 30 kg. årligen.

Att det manna, Israel fick, ej var något slag av naturligt manna utan bröd ifrån himmelen, var sålunda lätt att inse för trons barn. Förordningen rörande insamlingen (se 16: 18, 20, 33) o. s. v., var vidare ägnat att stärka dem i deras tro, att här var det Herren, som »mättade dem med änglabröd». (Ps. 78.)

Detta stycke har mycket att lära oss, som i denna tid blivit kallade att höra till Guds pilgrimsskara.

Huru ofta händer det ej, att Guds barn gripas av frestelser att åter leva Egyptens liv. Man ser med längtan efter dess nöjen, dess njutningar, man spänner en brygga över klyftan, som skiljer. Till slut blir dock dragningen från världen den starkare, och pilgrimen, som var på väg till löftets fria land, slår sig åter ned i träldomslandet.

Men de, som i sådana frestelsestunder ta sin tillflykt till Herren, skola hos honom finna rik ersättning för Egyptens köttgrytor.

Det är nämligen ej blott lekamlig mat, Herren giver, utan det som mera är, andlig spis. Aposteln erinrar oss i 1 Kor. 10 om att det var just denna andliga mat, som mannat förebildade, och Kristus själv säger oss, att han kommit ned ifrån himmelen för att för sitt folk bliva det sanna mannat, det levande brödet, så att om någon äter av det brödet, skall han leva till evig tid. (Joh. 6.)

Dr. Ramback har i sin bok »Kristus i Mose» i några punkter visat, huru mannat pekade på Kristus och sålunda i denna sin förebildande egenskap blev för den troende israeliten en källa till rik välsignelse.

1. Själva namnet manna, vars motsvarande ord i arabiskan betyder välvilja, gåva, erinrar om Jesu vittnesbörd om sig själv i Joh. 4: 10: »Förstode du Guds gåva, och vem den är som säger till dig: 'Giv mig att dricka', så skulle i stället du hava bett honom, och han skulle då hava givit dig levande vatten.» Och var och en som fått erfara, att denna gåva är han själv, kan ej annat än med aposteln utbrista: »Ja, Gud vare tack för hans outsägligt rika gåva.» (2 Kor. 9).

2. Mannats ursprung var från himmelen. Med hänsyftning härpå vittnar också Jesus om sig själv: »Jag är det levande brödet, som kommit ned från himmelen.» (Joh. 6). Herren visste, att en människosjäl aldrig kan mättas med någon ringare spis, och därför gav han sitt bröd, sitt kött, som han utgav för världens liv. Inför detta dukade bord sjunger Herrens folk: »Min själ varder mättad såsom av märg och fett, och med jublande läppar lovsjunger min mun.» (Ps. 63).

3. Genom skapnad, i färg och i smak, hänvisade det på Kristus. Mannat var ringa och oansenligt. Det var glänsande vitt, och dess smak var mild. Petrus säger i sitt första brevs andra kapitel: »Och då I nu ären nyfödda barn, så längten efter att få den andliga oförfalskade mjöl-

ken, på det att I genom den mån växa upp till frälsning, om I annars haven smakat, att Herren är god.» Och David sjunger: »Smaken och sen, att Herren är god».

Den äldre översättningen hade det: »Smaken och sen, huru ljuvlig Herren är.»

Jesus var till sin yttre gestalt ringa, men igenom denna ringhet lyste härligheten fram, varför också bruden sjunger: »Min vän är strålande vit och röd, härlig framför tio tusen.» (H. V. 5).

4. Mannat föll rikligt. David sjunger: »De varda mättade av ditt hus' rika håvor» (Ps. 36), och Nya förbundets barn instämma i sången: »Av hans fullhet hava vi ju alla fått, ja, nåd utöver nåd.» (Joh. 1).

Varje israelit måste dock för sig samla sin egen del. Jesus säger till judarne: »Verken icke för den mat, som förgås, utan för den mat, som förbliver och har med sig evigt liv.» Vårt samlande består enligt Jesu ord däruti, att vi komma till Jesus och tro på Jesus. Det måste var och en göra för sig själv. Ingen kan leva på vad andra samlat.

5, Mannat fortfor att falla under hela ökenvandringen ända tills de nått löfteslandet. I Jes. 5: 17 heter det, att mannat upphörde dagen efter den, de hade ätit av landets säd. Så är Herren Jesus för de sina en daglig spis, så länge de vandra här nere, ända tills de ingått genom portarne i det himmelska Jerusalem och där få äta av frukterna från livets träd.

Må vi icke som israeliterna tröttna på den mat, Herren givit, och så falla i domen utan ständigt på nytt äta och mättas och stärkas och så leva evinnerligen.

Från redaktion och expedition.

Oroligt i Kina.

Just som tidningen går i press, nå oss underrättelser från Kina, som giva vid handen, att allvarliga oroligheter ägt rum därute, särskilt i provinsen Shensi. Denna oro har till synes sitt egentliga upphov i ett falskt telegram, som utsänts, och i vilket det säges, att de fyra ententemakterna vid konferensen i Washington hade kommit överens om att sins emellan dela Kina. Det tros, att detta telegram sänts till Shensi i avsikt att vålla den nyvalde kristne guvernören, general Feng, svårigheter. I staden Pucheng anordnades agitationsmöten, därvid mycket hätska uttalanden fälldes, så att folket blev alldeles ursinnigt, bet samman tänderna och hotade att döda både utlänningarna och deras evangelister samt uppbränna missionsstationen. De hade också inträngt i missionär Linders bostad och det skrives till oss, att man kan befara att icke Linders kommit undan med livet om de hade varit hemma. Den missionärerna tillgivne evangelisten Tung framträdde vid agitationsmötena till missionärernas och kristendomens försvar och påvisade hurusom missionsverksamheten ingenting har att göra med stormakternas politik och att Sverige under alla förhållanden stod helt utanför densamma. Han hotades då av den upprörda människoskaran till livet och måste under det skymfliga tillmälen haglade efter honom skyndsamt bege sig ifrån platsen. Sedermera förspordes att myndigheterna gripit in och att oron något lugnat sig. Men agitationen är fortfarande ytterst verksam och skrifter emot utlänningarna spridas ivrigt. Det arbetas intensivt på att få fram en stämning av hat emot allt utländskt, och missionär Svensson skriver, att om detta får fortfara, blir det omöjligt för både utlänningar

och evangelister att gå utom staden för att predika, och de troende i byarna komma att bli utsatta för många svårigheter och förföljelser.

Bland folket gå allehanda rykten. Somliga säga, att utlänningarna redan ha lämnat landet. När de sedan få se någon utlänning i staden, så säga de, att Kina har stängt alla vägar, så att främlingarna inte kunnat avresa.

Det är särskilt skolungdomen, som i denna hetsande, nationalistiska rörelse spelar en stor roll. Särskilt synes mellanskolungdomen alldeles ha förlorat besinningen, och tillåtit sig riktiga pöbelexcesser mot utlänningar och kristna. Man kan förstå, hur högt lidelserna svallat, när man hör att den gamle framstående och aktade missionärsveteranen i den engelska Baptistmissionen i Singanfu, provinshuvudstaden, rev. Shorrock, när han sökte hindra sina skolpojkar från att rusa ut och deltaga i excesserna av dessa slogs omkull och mycket allvarligt tilltygades, innan hjälp hann anlända. Det berättas också, att tjänare och annan kinesisk personal övergav missionsstationen och gjorde gemensam sak med skolungdomen.

Den missionär, som skriver detta, meddelar, att lugnet då var något så när återställt, men han tillägger: »Vi leva som på på en vulkan. Är det inte det ena, som förorsakar oroligheter, så är det det andra. Vi äro dock i Herrens band, och kans vilja förutan skall intet ont drabba någon.»

Så långt våra underrättelser giva vid handen, är det endast, vad S. M. K:s fält beträffar, i provinsen Shensi som dessa oroligheter förekommit och då särskilt i Puchengdistriktet. Men det är givet, att denna eld lätt kan sprida sig vida omkring, om den får näring.

Ovan berörda förhållanden utgöra en den allra allvarligaste maning till förbön för Kinas folk just nu Se vi djupare på saken, så bör det inte vara svårt för oss att i allt detta igenkänna fiendens anslag. General Feng har framträtt som en frimodig kristen bekännare och han får alltjämt på ett underbart sätt tjäna evangeli sak. Så meddelar en missionär, som har sin verksamhet i provinsens huvudstad, där guvernören residerar, att denne mitt under all brådska och all politisk oro icke glömmer bort att tillse sitt folks andliga behov. För sina soldater anordnade han helt nyligen en två veckors väckelsekampanj, vari ett tiotal missionärer och infödda deltogo. Som ett resultat härav hava särskilda dopklasser för omkring tvåtusen män anordnats. Alla dessa beredas nu för det heliga dopet. Så underbart verkar Gud i en tid av stor oro. Det är därför inte underligt, att satan rasar. Må vi bedja att hans anslag må bli om intet.

Ny ledamot i Kommittén.

Kapten A. Bäärnhielm, Skellefteå, har jakande besvarat kallelsen att inträda som ordinarie ledamot i Kommittén. Kapten Bäärnhielm, som under många år stått vårt arbete mycket nära dels i egenskap av ombud, dels under de senare åren som rådgivande ledamot i Kommittén, är av oss alla känd och älskad. Vi glädja oss åt, att nu bland Kommitténs ledamöter få räkna även en representant för det stora Norrland. Vi hälsa den nya ledamoten hjärtligt välkommen och bedja att få innesluta honom i missionsvännernas förböner.

Nya ombud.

Följande personer ha mottagit Kommitténs kallelse att vara S. M. K:s ombud: handelsföreståndersken fröken Hilma Johanson, Forssa bruk, Katrineholm; lantbrukaren Erik S. Eriksson, Vad, Vadsborg, Vingåker; lärarinnan fru Ester Carlsson, Sjöagård, Österkorsberga; folkskolläraren Knut E. Hellgren, Malåträsk; godsägaren Aug. Lövgren, Borås.

Dagliga böneämnen,

för vänner till Svenska Missionen i Kina har nu utkommit i en ny upplaga. Dessa bönelistor erhållas fritt från expeditionen efter framställning därom. Förutom de dagliga böneämnena innehåller listan namn och adresser på alla våra missionärer samt uppgift om, vilka stationer de

äro stationerade på. En karta på sista sidan ger en överskådlig bild av S. M. K:s arbetsfält.

Ett glädjande beslut.

Distriktsförbundet för Södra Sveriges K. F. U. M. har beslutat, att för en tid av 5 år framåt med 3,000 kr. om året bidraga till missionär Josef Em. Olssons underhåll. Vi äro innerligt tacksamma till Herren, som ingivit denna missionskärlek i våra vänners hjärtan inom K. F. U. M. och äro även förvissade om att den missionskärlekens eld, som inom K. F. U. M. brinner även för hedningarnas frälsning, också skall bliva till en värmande låga i det svenska ungemänsarbetet.

"Sinims Land",

S. M. K:s lilla budbärare, har i år fått se sin prenumerantsiffra sjunka med några hundra exemplar. Siffran är på väg uppåt och vi hoppas den genom Guds nåd och våra vänners hjälp skall fortfara att gå uppåt. Den erfarenhet, som vi i detta stycke gjort, delas med oss av de flesta missionstidningar och får väl delvis sökas i de tryckta tiderna. För oss känns det mest smärtsamt vid tanken på att ett minskat prenumerantantal innebär ett minskat antal förebedjare. Låt oss hjälpas åt att få den lilla budbäraren spridd!

Två märkliga söndagsgudstjänster.

D:r och fru Howard Taylor, vilka gjort vidsträckta resor i Kina, hava därvid gjort märkliga iakttagelser rörande den längtan efter Gud, som rör sig bland det stora folket. Fru Taylor skildrar i följande uppsats sina intryck från ett par söndagsgudstjänster:

I den gamla, nu moderniserade provinshuvudstaden T'ai-Yuanfu bevittnade vi de söndagsmorgongudstjänster, som införts av den framåtsträvande och upplyste guvernören Ien, vilken har omskapat Shansi sedan revolutionen. Han tillåter numera varken fotbindning eller opiumrökning. Han fordrar, att åtminstone en person i varje familj skall lära läsa det nya skriftspråket. Hans bok i normallära på folkspråket har utgått i en miljonupplaga. Citat ur denna märkliga bok finnas anslagna på väggar, stadsportar och telegrafstolpar överallt i provinsen. Guvernörens underordnade måste predika ur den varje söndag vid de gudstjänster, som han förordnat. Två av dessa kommo för inte länge sedan till våra missionärer i Yuncheng och sade:

»Vi önska bedja eder om hjälp, ty ni måste besitta en hemlighet, som vi inte ha. Huru kunnen I år efter år predika ur eder bok utan att den blir uttömd? Vi ha redan alldeles uttömt vår och ha ingenting mer att säga. Det oaktat måste vi hålla på att predika för folket.»

Dessa söndagsgudstjänster i huvudstaden skola vi dock helt visst aldrig kunna glömma. Den stora katedralen, byggd för ändamålet, rymmer omkring 2,000 personer. Mittelpartiet var till hälften fyllt av den mest intressanta församling, då vi kommo dit. General Chow, som hade ledningen om hand, vinkade åt oss att komma längst fram, där vi bäst kunde se och höra. Här bjödos vi på varmt te. Jag var den enda kvinna, som var närvarande. Med undantag av vårt lilla sällskap, bestod hela församlingen uteslutande av officerare. Man räknade dessa i flera hundratal — unga, intelligenta, ståtliga män, alla klädda i gråa utländska uniformer med röda gradbeteckningar, felfria och fulländade, ända till de vita kragarna och handskarna! Sablarna slamrade vid deras sidor, då de nu och då under gudstjänsten reste sig.

Det som gjorde det största intrycket var emellertid varken musiken eller predikan, fastän den var vältalig. Det var tystnaden, då de sutto med böjda huvuden och slutna ögon i tillbedjande ställning, som var så gripande. Man förväntade av dem, att

de skulle övertänka huru de uppfört sig under den gångna veckan och att de skulle inrikta sina hjärtan i överensstämmelse med morallärans grundprinciper.

Under 20 minuter sutto de så i den Osynliges och tyvärr! Okändes närvaro. O, vad man längtade efter att i deras mörker ljuset av »kunskapen om Guds härlighet i Jesu Kristi ansikte måtte framlysa».

Tjänsten var över. De marscherade ut och de tomma platserna togos i besittning av ett stort antal soldater, en välövad och ordentlig skara, i utländska uniformer och med kortklippt hår. De voro 800 till antalet och fyllde det stora mittelpartiet. De genomgingo en liknande andaktsövning som officerarna med undantag av, att de stodo upp under tystnadsperioden. — Med sina huvuden böjda och ögonen slutna i inre meditation stod hela denna skara där. Det var en djupt gripande syn.

När så dessa gingo därifrån, efter ungefär en timmes gudstjänst, strömmade studenter från regeringens skolor i flera hundratal in, klädda i mörkblåa, utländska uniformer. Vidare kommo skolungdom från staden, rika köpmän i siden och silke, lärare och familjefäder, många av dem ärevördiga, vitskäggiga män. De lyssnade också till ett allvarligt föredrag från general Chow, som är en ivrig buddist och iakttogo även de stunden för vördnadsfull tystnad.

Allt som allt måste omkring 2,000 män hava varit närvarande den söndagsmorgonen, och var och en av dem stod eller satt under 20 minuter med böjt huvud och slutna ögon framför de stora gyllene skrivtecknen över plattformen:

»Huei kuo tsi sin» = »Ångra det orätta och förnya dig själv.»

I kunnen förstå med huru beklämda hjärtan vi gåvo akt på det hela, bedjande att många av dem måtte finna den verkliga Sanningen och Livet i vår Herre Jesus Kristus.

Ännu en erfarenhet måste jag förtälja, då den står som en kontrast till det föregående. Då vi kommo till Hankow fingo vi veta, att general Feng från Hunan* hade sitt läger nära denna stad. Vi fingo ett tillfälle att träffa honom gladde oss mycket därför. Vi funno honom i tält med sina trupper, 11,000 man. Fem av hans överstar äro kristna, och om de alla likna den som tog emot oss, kan man väl förstå deras inflytande över sina män. En mera fulländad kristen gentleman än general Feng tror jag ej, att jag någonsin träffat. 4,000 av hans soldater äro troende och döpta. Men general Feng är ej nöjd. Han önskar att få hela sin armékår förd till Kristus. Den nitiske och begåvade kinesiske pastorn, som hjälper honom i detta arbete, berättade för oss, att de ha' nu 40 bibelklasser varje dag, som ledas av 40 kristna officerare. Generalen har själv en klass med lärarna för att hjälpa dem med förberedelserna till lektionerna. Genom dessa 40 klasser nås för varje dag en ny avdelning av män, så att under veckans lopp alla de troende soldaterna hava varit med. I tältet som användes för gudstjänsterna, närmast intill general Fengs eget tält, sågo vi ett par hundra komma tillsammans. Vilken glädje det var, att se ljuset i deras ansikten! Alla hade sina testamenten och sångböcker med sig, och sången var inspirerande. Många hade också anteckningsböcker och föreföllo mycket angelägna om att anteckna, vad som sades.

Bedjen för general Feng! Han är en ståtlig man, lång och bredaxlad, full av kraft och mod och helt för Gud. Han mottog oss med den största naturlighet och med den största vänlighet. Jag sade honom, att många i våra hemländer bådo för honom, och han föreföll uppriktigt tacksam.

* Numera guvernör i Shensi. *Red.*

Bönekretsarnas spalt.

I syfte att uppnå förbindelse med redan befintliga bönekretsar på olika orter i vårt land och för att få till stånd nya sådana utsändes för en tid sedan en cirkulärskrivelse. Planen är att vi skola uppehålla ständig korrenspondens med dessa kretsar. Genom en nål på kartan här på expeditionen utmärka vi, var de äro belägna och ha dem sålunda ständigt för våra ögon samt söka att vid våra bönestunder komma ihåg även dem, att det band som binder oss samman i det stora gemensamma arbetet må bliva allt starkare. Många hjärtliga svar på denna rundskrivelse ha redan inkommit.

Under ovanstående rubrik skola vi hädanefter söka låta S. M. K:s läsare få del av huru denna sak utvecklar sig.

*

»Bjärmelunds lilla krets sänder sin hjärtevarma hälsning! Längtar efter underrättelser från älskade S. M. K.!» Så slutas brevet från den lilla nybildade bönekretsen i Bjärmelund *Fåker*. »Medlemmarna äro ej många», skrives det, »endast 5 stycken. Vi hoppas dock, att Gud skall välsigna det lilla vi förmå åstadkomma. Varje fredag kl. 7 samlas vi här i mitt hem på Bjärmelund. Bjärmelund är skolans namn. Den ligger i Bjärme by, 2½ km. nord-nordost om Fåker järnvägsstation, tillhörande Näs församling, Jämtland. Jag är så glad och lycklig över detta och tackar Gud av hela mitt hjärta, för att jag får vara med i detta dyrbara, härliga arbete. — Hans eget, stora verk.»

*

Från Lidköping skrives: »En liten krets, som vi kalla »Senapskornet», samlas i regel varje tisdag, då S. M. K:s angelägenheter läggas fram för Gud i bön med tacksägelse. Med stort intresse deltaga vi med eder i arbetet för Kina. Vi bedja träget för denna för oss så kära mission, som under de över 30 årens lopp så sammanvuxit med oss, att den utgör en del av oss själva. De av missionärerna eller medarbetarna, som vi veta vara klena eller sjuka, nämna vi inför Gud vid namn, anropande honom om hjälp och bistånd. Vi äro ju i ordets högsta mening syskon.»

*

Från Borås skrives: »Vi ha en liten missionskrets här, kallad Borås—Sjömarkens Kina-krets, som nyligen bildats här. Den utför ett gott arbete och kan genom Guds nåd växa än mer.»

*

Från Göteborg skrives: »Även om Ynglingaföreningen Libanons missionskrets icke anser sig böra begränsa sitt intresse till Svenska Missionens i Kina missionsfält, så anser missionskretsen det dock som en förmån att få innesluta S. M. K:s missionsfält i sitt intresse, detta så mycket mer som föreningen har förmånen av att i den av missionär Martin Lindén bildade Ynglingaföreningen Libanon i Hoyang äga i viss mån en frukt av sin verksamhet. Missionskretsen har därför uttalat, att den önskar anses som en av S. M. K:s bönekretsar och är tacksam för att få stå i förbindelse med ledningen för dess mission.»

*

»Vi äro så tacksamma», skrives det från Köping, »att få vara med i skaran som frambär S. M. K:s böneämnen inför Gud. Han själv har ju begynt verket. Han skall ock fullborda det, om vi äro honom trogna. Här i Köping samlas vi till bönemöten 2 gånger i månaden. Vi började lördagen den 25 febr. och äro nu tio deltagare utom två eller tre som av klenhet och dålig hörsel ej kunna vara med *men som i hemmen deltaga.**

För min personliga del önskar jag få säga ett varmt tack för detta upprop till oss, ty Gud har en tid på ett särskilt sätt åter och åter talat till mig om bön, egentligen *förbön*, visande mig hur stort och maktpåliggande förbönens ämbete är. Må nu Herren så värma våra hjärtan att vi anse förbönen som vår högsta förmån!

---

* Kurs av red.

Och välsigne han så den ringa begynnelsens dag här hos oss!» 1 Joh. 3: 21—22.

*

Från Jönköping meddelas: Tack för meddelanden och cirkulär! Jag har tagit noga del av dem och delar glädjen över Herrens tydliga ledning och hjälp i vår mission och känslan av den stora vikten av fortsatt förbön i medvetandet av vårt fulla beroende av Gud i allt.

Det skall säkert glädja dig höra, att den 14 mars bildades en missionskrets inom Ynglingaföreningen här i syfte att med intresse följa och i förbön stödja S. M. K:s arbete. Första kvällen anslöto sig 15 medlemmar till kretsen. Vi läste om S. M. K:s uppkomst m. m. och hade en bönestund. Utan någon vädjan om offer lämnades de bidrag jag här sänder, kr. 65: —.

*

I Malmö har S. M. K. en trogen krets av vänner, som under många år med kärlek och trofast intresse understött S. M. K. i dess arbete. Därifrån skrives till oss, att »vår lilla Kinakrets är en krets av älskande och bedjande vänner». Förutom de offergåvor, som var och en samlar i sina egna sparbössor, finnes en för hela kretsen gemensam sparbössa, i vilken offergåvor nedläggas, när syföreningen samlas, varannan torsdag.

*

Kinakretsen i Götehorg hade den 16 mars sin böne- och offerdag, då kr. 750 insamlades. Denna krets har under en lång följd av år underhållit vår nu hemgångna syster, Emy Ohrlander, och har nu åtagit sig fröken Elna Gunnardos underhåll.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Den 14 mars i Stockholm.

En rätt stor skara vänner hade samlats i Stadsmissionens lokal på S. M. K:s böne- och tacksägelsedag den 14 mars. Missionsföreståndare *Erik Folke*, som ledde mötet, uppläste först en telegrafisk hälsning från kinavännerna i Skellefteå med Ps. 138.

Därefter talade br. E. Folke över Mark. 11: 19—25. Allvarligt framhölls, hur det viktigaste för Herrens lärjungar i denna tid är att behållas i den rätta trosställningen till Herren att vi må äga en rätt frimodighet i vårt böneförhållande till honom.

Efter en solosång av fröken *N. Bergh*, Tranås, framlade missionär *Rob. Bergling* några särskilda ämnen för tacksägelse och bön från arbetet i Shensi. Den kristne generalen Fengs utnämning till provinsens högsta styresman har väckt stora förhoppningar bland missionsarbetarna. Hans goda inflytande börjar ock att utsträckas allt vidare omkring i provinsen. Missionsarbetet fortsätter f. ö. sin jämna gång därute, fastän missionärerna äro så få, detta tack vare de kinesiska medhjälparnas outtröttliga trohet.

Frkn *Maria Björklund* från Ishih, Shansi, gav en levande skildring av evangeliets första inträde i Ishih, då missionärerna mottogos med största misstroende och fruktan av kineserna. Nu finnes där en kristen församling på ungefär 200 medlemmar.

Missionär *Hugo Linder*, Pucheng, Shensi, talade för det stora behovet av ett ökat antal välutrustade infödda medhjälpare. Senast anlända underrättelser från Pucheng hade förmält om svåra patriotiska eller nationalistiska oroligheter, som riktat sig även emot de kristna.

Under betonande av ordet:

»*Allt vad I bedjen om och begären, tron att det är eder givet; och det skall ske eder så*» sammanfattade därefter missionär Folke alla de böneämnen, som framkommit. Särskilt framhölls behovet av ett nytt kapell i Hoyang samt förvärvandet av kapellet i Pucheng, å vilket kontraktet utgår inom två år. Därefter följde en stunds gemensam bön.

Kvinnliga Evangelisationsföreningen.

Denna lilla förening, som nu avslutat sitt första verksamhetsår, behöver bli känd av missionens vänner. Såsom framgår av stadgarna kunna alla kristna kvinnor — unga och gamla, friska och lama — vara med, ty den som är för ung att gå ut och vittna om Herren, och den som på grund av sjukdom är oförmögen att röra sig, kan ju genom bön och förbön göra en den viktigaste insats i föreningsarbetet.

Genom små drag, berättade i brev från både missionärer och infödda kristna, märker man, att våra kinesiska systrar med varmt intresse omfatta sin egen förening.

Må den inneslutas i missionsvännernas förbön att den alltmera måtte lända till Guds ära och mångas frälsning!

Stadgar.

§ 1. Denna kvinnliga evangelisationsförening omfattar alla kvinnor och flickor, vilka hört och trott läran samt äro villiga att efter förmåga leda andra till Frälsaren.

§ 2. Alla medlemmar böra genom ord och vandel avlägga goda vittnesbörd för att de utomstående må tro på den Herre, som vi tala om och tjäna.

§ 3. Denna förenings syfte är att genom bön, förbön, vittnesbörd vid hus- och sjukbesök, skriftspridning vid bybesök, inbjuda till gudstjänster, med ömhet och glädje taga hand om och undervisa kv. besökare vid mötena samt på andra sätt leda andra till kännedom och tro på Herren Jesus.

§ 4. Föreningens styrelse består av kineser och missionärer.

§ 5. Medlemmarna böra förenas i att ömsesidigt hjälpa varandra genom att vid varje månadsmöte redogöra för sista mån. arbete samt rådgöra om vad som bör göras den kommande mån.

§ 6. Vid varje månadsmöte må envar efter önskan sammanskjuta frivilliga gåvor för att hjälpa föreningens ändamål.

§ 7. Varje månadsmöte mottagas nya medlemmar. Efter 2 mån. prov, må den som varmhjärtat tjänar Herren, vid månadsmötet köpa föreningsmärket (ett märke med skrivtecknen »bo-dao» = sprida läran) och i medlemmarnas närvaro genom bön upptagas till helt medlemskap.

§ 8. Varje medlem, som ej följer stadgarna bör vid månadsmötet efter allmän diskussion och beslut uteslutas och föreningsmärket återfordras.

Ingeborg Ackzell.

Från skilda håll.

Sistlidne november avled *Abdul Baha* i sin villa på berget Karmel, varest han hade tillbringat de sista 20 åren av sitt liv. Abdul Baha Abbas är Bahaismens tredje profet. Han föddes i Shiraz i Persien den 23 maj 1844. Det var på den dagen, som Mirza Ali Mohammed, också en persier och strax därefter kallad med namnet Bab begynte förkunna Bahaismens första uppenbarelser. Denna lära säger sig icke vara en religion men väl roten av alla religioner. Den säger sig vara en kult av harmoni, broderskap och obegränsad väigörenhet. Det säges, att Mirza mottog sin första ingivelse att grundlägga sin lära genom turken Achmets ord: »Religion är de olika vägar, på vilka Gud tillbedes».

År 1912 besökte Abdul Baha Förenta Staterna och mottogs såväl av de Bahaistiska sällskap, som vuxit upp i landet, som även av universiteten.

*

Det amerikanska universitetet i Kairo begynte sitt läsår med en tillökning av 6 lärare och 201 inskrivna studenter emot 150 för ett år sedan. Av dessa studenter äro 48 söner till statsämbetsmän, 81 till lantmän, 27 till köpmän, 8 till jurister, 10 till doktorer, 4 till borgmästare, 3 till domare, 7 till civilingenjörer under det att en är son till justitieministern, en till poliskommendanten och en till vice presidenten i landets domstol.

*

Det beräknas att *en fjärdedel av det judiska folket* är bosatt i Förenta Staterna. Icke mindre än 3,750.000 judar äro nu bosatta i Amerika. I New York City finnas 1,750,000 judar d. v. s. ett större antal än som finnes i Asien, Afrika, Syd-Amerika, Australien och Storbritannien sammanlagt.

*

Det av oss redan förut omnämnda inhemska *kinesiska missionssällskapet* med säte i Shanghai har enligt sin sista årsrapport nio missionsarbetare, av vilka en kvinnlig läkare i provinsen Yunnan, och ett medlemsantal på 2,000. I denna bergiga, otillgängliga provins bor en fattig, okunnig, efterbliven befolkning, bland vilken missionen hittills ej uträttat mycket. Efter uppgifter av en kristen kines består befolkningen till åtminstone en tredjedel av opiumrökare, och två femtedelar av den odlade marken användes för opiumodling. Även andra kinesiska oseder äro alltjämt rådande, såsom handel med flickor och slavar. Fotbindningen är överallt i bruk utom hos slavinnorna. Myndigheterna synas ställa sig mycket välvilliga till det nya missionsföretaget.

*

Kina har f. n. 134,000 moderna skolor med ett elevantal på 4 $^1/_2$ million. Förhållandet mellan antalet manliga och kvinnliga elever är typiskt för Kina: 22 gossar på en flicka och 33 skolor för gossar på en för flickor.

*

Enligt en av de engelska myndigheterna i Palestina utgiven »vit bok» uppgår Palestinas befolkning f. n. till 700,000, »mycket mindre än endast Galileens befolkning på Jesu tid». Judarna räkna 76,000, de kristna 77,000, och återstoden är muhammedaner. Nästan alla de kristna äro arabisk-talande.

*

Nyligen invigdes i Canton en kyrka, som hade kostat nära 40,000 dollar förutom priset för tomten. Penningar för detta kyrkobygge insamlades helt och hållet av kineser.

*

I staden Detroit, Mich., Förenta Staterna, har en *muhammedansk moské* uppförts. Ävenså utgives numera i Amerika en muhammedansk tidskrift: »The Moslem Sunrise», (Den muhammedanska soluppgången). Första numret innehåller bland annat en artikel om »Islams framgång i Amerika». Titelbladet på denna tidskrift har en teckning som är mycket betecknande: En sol lyser över hela Amerika och sänder sina strålar ut vida omkring.

*

Svenska Mongolmissionen har nyligen hållit sitt årsmöte i Stockholm. Inkomsterna under det gångna verksamhetsåret uppgingo till 41,796 kr. Med. kand. T. Ollén har antagits som Svenska Mongolmissionens missionärskandidat och kommer efter slutade studier om ett par år att utresa till Urga i Mongoliet.

*

Till Jerusalem avreste den 1 mars fröken Signe Ekblad som av Svenska Jerusalemsföreningen kallats att förestå dess skola i Jerusalem.

*

På grund av den oro, som råder i Indien, hava Fosterlandsstiftelsens missionärer därstädes på myndigheternas anmaning lämnat stationerna ute i distriktet och uppsökt civilstationerna i Chindwara, Betul och Sagar, där de stå under de engelska myndigheternas skydd. De övergivna stationerna äro Shapur, Nimpani, Bordhai, Sedja och Amarvara.

*

Svenska Alliansmissionens missionär i Kina, fröken *Ester Vadell*, har därstädes avlidit den 5 mars. Hon hade ej vistats i Kina mer än omkring 2 år.

*

Underrättelserna från Angola, *portugisiska Väst-Afrika*, giva vid handen, att den portugisiska regeringens ämbetsmän intaga en öppet fientlig hållning gent emot den kristna missionens arbete. Så ha förbud utfärdats för alla hövdingar att hålla skolor, där undervisningen meddelas på annat språk än portugisiska. Detta innebär att praktiskt taget alla utstationer skulle nödgas stänga.

*

Shintoismen i Japan är f. n. splittrad i ej mindre än 13 sekter och har 71,418 präster, av vilka 5,927 kvinnor. Den anses av många fortfarande vara kristendomens starkaste fiende.

*

Buddhismen i Japan utvecklar en betydande livaktighet. Söndagen är anslagen till predikodag, och i de stora templen hållas gudstjänster regelbundet. Söndagsskolorna äro allmänt upptagna. En av de största sekterna har omkring 12,000 söndagsskolor och har nyligen sänt två av sina präster till Amerika för att studera söndagsskolväsendet.

*

Vid slutet av 1918 fanns i *Japan* 1,127 evangeliska missionsarbetare, därav 373 manliga, 403 kvinnor och 351 missionärshustrur. Av denna arbetsskara är över hälften samlad i huvudstaden Tokio med närmaste omgivningar, medan ännu 80 % av landsbygdens befolkning stå utanför missionsverksamheten.

Insända skrifter.

Svenska Missionsbragder. Av J. M. Ollén. III delen, Svenska Missionsförbundets förlag. Pris 15 kr.

Det är ej missionshistoria i egentlig mening vi här ha framför oss, och dock erbjuder arbetet genom de förträffliga översikterna över varje särskild mission ett givande material även för dem, som i teoretiskt syfte vilja rikta sin missionskunskap.

Vidare föras vi i detta arbete in i så att säga missionens verkstad. Vi se där arbetarna sysselsatta var och en med sin uppgift. På ett levande sätt tecknas för oss de förhållanden, under vilka de arbeta, materialet, sådant det är i sin naturliga gestalt, och vad som blir av det, då det varit i den store Mästarens hand. Det är en missionshistoria, som skapas mitt för våra ögon.

Teckningen av missionsbilderna är gjord med den omedelbara friskhet, som är utmärkande för en god iakttagare, där vanan ej förslöat blicken.

Ej minst värdefulla äro de inblickar vi få i missionärernas dagliga liv, sådant det ter sig under utförandet av deras gärning. Vi få veta, hur de bo och färdas, vi få följa dem i deras växlingsrika liv, i deras mödor och försakelser.

Den som därför ej har tillfälle att själv besöka missionsfälten kan här under ledning av en sympatisk iakttagare vinna god insikt uti huru missionsarbetet bedrives.

Det bör lända till den svenska missionens fromma, att här framträder ett ojävigt vittne. Missionärerna behöva nu ej längre vittna i egen sak, och det äro de tacksamma för.

Det är glädjande att det är svensk mission, som här förts fram i ljuset, och att vi få lära känna denna verksamhet sådan den sker i nutiden. Vi ha ofta varit hänvisade till gångna tiders missionshistoria, som ju också har stor betydelse, men som dock ej i lika hög grad som den nutida kan hos oss inskärpa plikterna mot vår samtids släkte.

Författaren har satt som sin huvuduppgift att beskriva missionens arbete, men han har därunder på ett osökt och levande sätt även tecknat för oss de folks liv och karaktär, som han kommit i beröring med. Han har enligt sina egna ord därvid varit på vakt emot faran att generalisera, och han har lyckats ganska bra. Han har också sökt att bakom skalet upptäcka den ädla kärna, som trots allt dock alltid finnes innerst i människan, oavsett vilken ras hon tillhör eller under vilka villkor hon lever.

Svenska Missionsbragder bör vara välkommen för lärare i våra skolor. Den lämnar rikhaltigt material för undervisningen. Den bör också vara välkommen för alla dem, som här hemma äro verksamma för evangelii verk i hednavärlden. Man får här en god ledning, var och huru man kan till största gagn insätta sin kraft i missionens gärning.

E. F.

*

Svensk Missionstidskrift.

Vi vilja än en gång fästa uppmärksamhet vid denna tidskrift. Den får allt större betydelse, enär världsläget framkallar ständigt nya missionsproblem, vilka måste lösas. Med sådana problem syssla i allmänhet icke våra missionstidningar. Därför är det mycket välkommet för var och en, som verkligen vill följa med tidsutvecklingen, och som vill få en klar insikt uti huru missionens verkliga läge och uppgift i denna tid gestaltar sig att ha tillgång till en sådan tidskrift som denna. Den rör sig på ett område, som för alla troende är av största vikt att lära känna. Den är ett svar på frågan: »Väktare, vad lider natten» (Jes 21: 11). Då tidskriften redigeras av professor A. Kolmodin som under så många år med outtröttlig kärlek och intresse omfattat missionen som en verklig hjärtesak ha vi däri en borgen för att den ger tillförlitlig vägledning.

Tidskriften rekvireras på posten eller å tidskriftens expedition, K. F. U. M., Uppsala. Priset är 5 kr.

E. F.

*

Eko från Kina, självbiografi och missionstal av Marcus Cheng. 68 sid. Pris 1: 50.

Alla, som hade tillfälle att sammanträffa med den unge kinesiske seminarieläraren Marcus Cheng under hans besök i vårt land förlidet år, skola säkerligen med stor glädje taga del av denna lilla skrift av hans hand. Den självbiografiska teckningen är gjord med en enkelhet och ödmjukhet, som är gripande. Missionstalen äro rika på synpunkter, som just därför att de äro framställda av en hednakristen asiat, göra ett mäktigt intryck. Boken rekommenderas varmt.

Mqt.

Hemliv av Cornelia Levetzow. Bemyndigad övers. 2:dra uppl. 122 sid. Pris 2 kr.

Agentens dotter och **Berta Marie** av Cornelia Levetzow. Bemyndigad övers. 2:dra uppl. 159 sid. Pris 3 kr.

En folkfiende av Axel Andersson. Några ord i tobaksfrågan. 76 sid. 75 öre.

Framtidsplaner av Cornelia Lewetzow. Pris häft 3 kr. Svenska Missionsförbundets Förlag.

Boken är ej utan etiskt värde. Framställningen är livlig. Helt visst skall den intresseera de unga.

O. T.

Skrifter å S. M. K:s Förlag.

Ädelstenar i Mästarens krona — *livsbilder från missionsarbetet i Kina* av fru R. Goforth. Innehåller flera, synnerligen gripande skildringar från ett banbrytande missionsarbete i norra Honan. Pris 2: 25 häft.

Ur pressens omnämnanden:

»En del av dessa berättelser äro rent underbara. De visa evangelii kraft att övervinna synd, mörker och vidskepelse samt bringa glädje... En synnerligen god och läsvärd bok.»

K. G. M. i Sveriges Unge Män.

»En högintressant och fin missionsbok, som bör få tusentals läsare och läsarinnor.»

Sanningsvittnet.

»Detta är en ovanligt fin och älsklig missionsbok. Det är med stor uppbyggelse man läser de utmärkta livsbilderna. Boken rekommenderas på det varmaste. Den är synnerligen lämplig för högläsning i hemmen, vid syföreningar och ungdomsmöten etc.»

Göteborgs Veckotidning.

»Denna bok, som innehåller livsbilder från missionsarbetet i Kina, bör läsas av varje missionens vän.»

Missionsförbundet.

»Här har på ett förtjänstfullt sätt med den svenska missionslitteraturen införlivats en samling livsbilder från missionsarbetet i Kina. Samlingar av dylika slag, där man får direkt lära känna olika gestalter på missionsfälten, såväl sådana, som redan tagit steget fullt ut in i den kristna församlingen, som sådana, som ännu stå utanför, äro synnerligen tacknämliga.»

Svenska Kyrkans Missionstidning.

General Feng — *en kristen general* av J. Goforth. Den enda fullständiga skildringen på svenska av denne märklige mans liv och verksamhet. Illustrerad. Pris 60 öre.

Ur pressens omnämnanden:

»General Feng hör till Kinas f. n. märkligaste män. — Här gives en visserligen kortfattad men klar och gripbar bild av hans personlighet och livsgärning. Man tycker sig se honom inför sina ögon, och man förundrar sig över det mäktiga inflytande i kristlig riktning, som utgått och utgår från honom på eljest råa soldathopar. — Den lilla skriften förtjänar en vidsträckt spridning.

Prof. *A. Kolmodin* i *Sv. Missionstidskrift.*

»Här skildras för oss, huru en hednisk general vunnits för Kristus, och huru av hans 9,000 man starka armé omkring 80 procent blivit kristna. Ibland dessa soldater har en missionär vistats ett helt år utan att få höra en enda svordom. Man läser härom, fröjdas, tackar Gud och finner en ny bekräftelse på det apostoliska ordet: »Edert arbete är icke fåfängt i Herren.»

Trosvittnet.

»Skriften är medryckande och intressant och giver en åskådlig bild av den ovanlige mannen — ovanlig icke blott i Kina utan enastående säkerligen i hela världen. — Utmärkt passande för ungdomen.»

Göteborgs Veckotidning.

Hudson Taylor, *mannen som vågade,* bearbetning från engelskan. Pris kr. 1: 50.

»Det är friskhet och liv i den rikt illustrerade framställningen, som avgjort vunnit på bearbetningen. Vi tillönska den förträffliga lilla boken vidsträckt spridning.»

K. Frics i Förbundstidningen.

»Förtjänar en vidsträckt spridning, särskilt bland de unga, för vilka den närmast är avsedd.»

A. Kolmodin i Svensk Missionsskrift.

»En kort livfull skildring... Vi vilja på det varmaste anbefalla den.» *Hemåt.*

»Lämplig ungdomsbok. Hälsosam, nyttig, intressant.» *Jönköpingsposten.*

»En lämplig gåva åt de unga. Den som får den läser den, ty så intressant är den.»

Göteborgs Veckotidning.

Dessa skrifter erhållas från Svenska Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, Stockholm. 25 % rabatt då minst 5 ex. på en gång rekviveras. Ej fraktfritt.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

III. — Guds rike. — Johannes Hedengren. — K. H. Nilsson. — Guds folks vandring. IX. — Från redaktion och expedition. — Två märkliga söndagsgudstjänster. — Bönekretsarnas spalt. — Den 14 mars i Stockholm. — Kvinnliga evangelisationsföreningen. — Från skilda håll. — Insända skrifter. — Skrifter å S. M. K:s förlag.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1922.

N:R 5. ÅRG. 27. MAJ 1922. PREN.-PRIS 2:50.

以便以設耳

KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND"

耶和華以拉

EBENEZER HERREN FØRSER

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
REDAKTION: ERIK FOLKE, NATH. HÖGMAN.

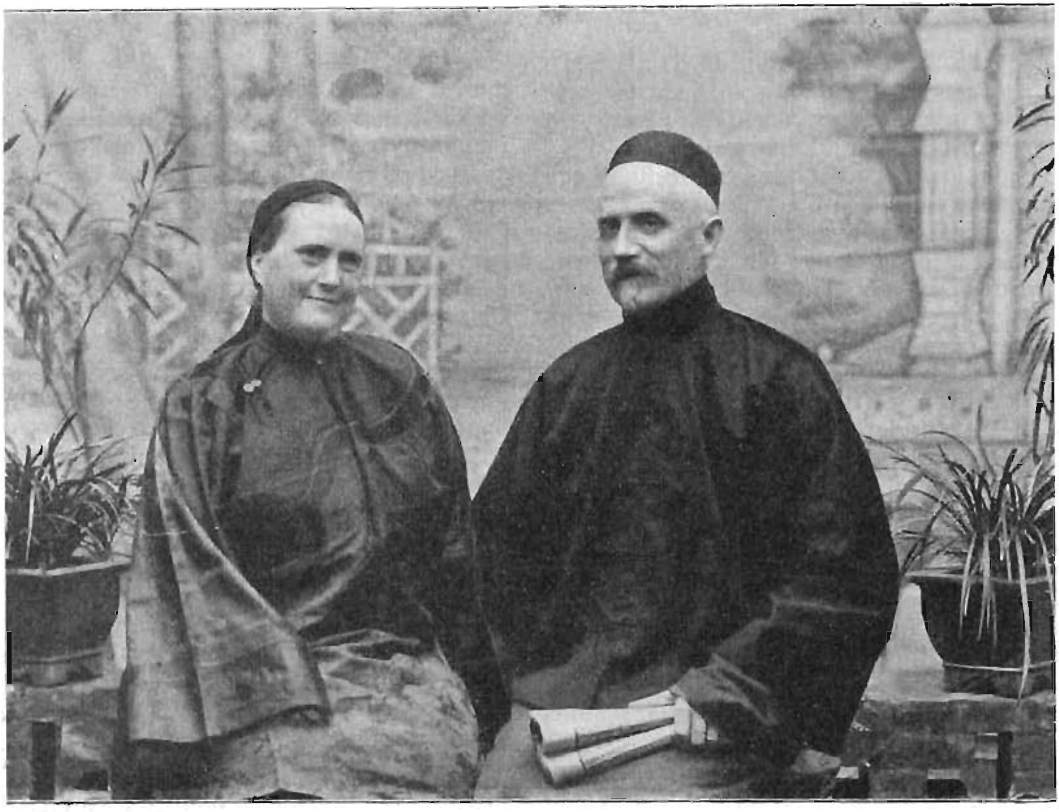

Missionärerna August och Augusta Berg i kinesisk dräkt.

DEN STORA HEMLIGHETEN.

Av *J. R. Mott.*

Detta ämne har ofta avhandlats. Vad som här kommer att anföras har blivit sagt många gånger förr. Men det hör till de framställningar, som ofta behöva upprepas.

Hemligheten av att få de personer och penningar, som missionen kräver, ligger däri, att Kristus blir levande för människor på ett övertygande sätt. Överallt, där han är den stora centrala verkligheten, falla människor ned för honom, beredda att göra, vad helst han bjuder. Bland alla folk, där Kristus Jesus får framträda, sådan han verkligen är, såsom den uppståndne Frälsaren, inser man, att han är den, som bör råda över liv, ägodelar och allt. Man lyder honom.

Det är alldeles otänkbart, att Kristus skulle uppenbara sig i en församling eller för en enskild individ och icke utföra underbara ting — ting, som övergå all annan erfarenhet och som fylla varje behov.

Detta är min tolkning av de storslagna offer av liv för missionens sak, som jag sett i vitt skilda länder.

Varpå beror det, att i somliga skolor, seminarier, hem och församlingar en sådan mängd kraftiga män och kvinnor offrat sig för missionens tjänst, under det man i andra inte har sett något sådant? Ju närmare jag studerat de olika fallen, ju mer övertygad har jag blivit, att hemligheten varit, att Kristus i de förra fallen fått intaga den centrala platsen, i de senare icke. De förhandenvarande förhållandena måste vika, där Kristus på ett mäktigt sätt uppenbarar sig. Det gamla försvinner, och allt blir nytt. De rätta motiven bli förhärskande. Män och kvinnor offra sig.

Det är samma förhållande med penningar. Moody hade aldrig någon svårighet att erhålla stora summor, men han spillde icke många minuter på att tala om penningar. Han kunde använda dagar på att tala om den levande Guden. Han gav honom tillfälle att verka, tills människor av tacksamhet och kärlek följde i hans fotspår. Under mina resor har jag dessutom funnit, att många av de mera framstående ledarna inom det kristliga arbetet i England och Amerika äro sådana, som offrade sig under de vederkvickelsens dagar, som inträdde under Moodys evangeliska fälttåg.

För Hudson Taylor var det också ganska lätt att få penningar för missionen, men jag hörde honom icke en enda gång bedja om penningehjälp vare sig offentligt eller enskilt. Jag hörde honom dock timtals tala om den uppståndne Mästaren. Man blev därvid fullt övertygad om att Kristus bodde i honom. Under detta gudomliga inflytande offrade människorna sina penningar, sin tid och sina liv.

Engelska kyrkomissionssällskapet led för en tid sedan av kassabrist, som blev allt större och större, tills den slutligen nådde oerhörda proportioner. Styrelsen samlades kväll efter kväll för att diskutera frågan, men utan resultat. Först när styrelsemedlemmarna skildes åt för att en tid ägna sig åt enskild bön och Kristus fick intaga den centrala platsen, inträdde en förändring. De behövde sedan icke mycket tala om penningar. Kristus gjorde, vad han alltid gör, då han får intaga den rätta platsen. Han öppnade källor, som förut varit tillslutna, och strömmar av välsignelse vällde fram. Jag förvånar mig ej över att bristen snart fylldes och att ytterligare stora summor offrades för arbetets utvidgande.

Dr A. J. Gordon, ledare för en blomstrande församling i Boston, sade vid slutet av sitt liv, att han funnit ett förträffligt sätt att vinna personer

och medel för missionen. Förut hade han lagt ned oerhört mycket arbete på församlingens organisation och gjort många upprop om penningeunderstöd. Under de sista åren hade han lagt huvudvikten på att fördjupa åhörarnas andliga liv. Följden blev, att de villigt offrade sig själva och sina penningar.

Enda sättet att få arbetare, som bestå provet, då svårigheter och prövningar komma, arbetare, som veta, att de ej fått kallelsen från människor, utan från Kristus själv, är att låta Kristus framträda först och främst i vårt eget liv och sedan i våra sammankomster och konferenser, styrelser och kommittéer. Vi göra väl i att tala litet mindre om motiv och metoder, men mer om honom och giva honom tillfälle att utföra sitt verk.

Låta vi Jesus Kristus intaga den centrala platsen, skola vi åter få vederkvickelsens tider från hans ansikte.

Kinas kristna nationalkonferens.

Denna konferens, som under innevarande månad kommer att hållas i Shanghai, motses såväl i Kina som i de protestantiska länderna med synnerligt stort intresse och förväntan. Den torde nämligen komma att bliva den märkligaste av alla hittills hållna allmänna konferenser i Kina. Under denna konferens komma de kinesiska kristna icke blott att vara talrikt representerade — halva antalet av deltagarne skola vara kineser — utan förberedandet av konferensens viktigaste fråga är anförtrodd åt kommittéer, bestående uteslutande av kineser.

En av den kinesiska kyrkans mera bemärkta män, T. Z. Koo, har i en artikel i missionstidskriften »The Recorder» gjort åtskilliga märkliga uttalanden röranden konferensens betydelse för honom själv. För att giva våra läsare en föreställning om hur Kinas kristna tänka över missionens stora frågor, vilja vi här göra en kort sammanfattning av hans uttalanden.

Trots kristendomens stora framsteg i Kina betraktas den ännu av många kineser som en främmande religion. Många av oss, säger han, känna att Kinas kristna varit alltför sena att på allvar taga på sig själva ansvaret för missionen i sitt eget land. Så länge detta ej sker, kommer kristendomen att betraktas som en främmande religion. Huru utmärkt det missionsarbete, som nu bedrives i Kina, än är, skall det dock aldrig kunna fylla sin uppgift förrän den kinesiska kristna kyrkan blivit ledd till att betrakta missionen i Kina som i första hand *sin* kallelse. Under den kommande konferensen kommer det första verkliga steget att tagas till att lägga ansvaret för Kinas evangelisering på de kristna kineserna själva.

Det första ämnet på konferensens program lyder: Den kinesiska kristna församlingens närvarande läge. Behandlingen av detta ämne kommer att visa hur långt missionen kommit i sin strävan att grundlägga en inhemsk kyrka i Kina, som kan stå som ett levande vittne bland sitt folk. Därvid kommer också att framställas en så klar bild som möjligt av det närvarande allmänna läget i landet, för så vitt det har betydelse för kyrkans uppgift. De icke-kristna religiösa rörelserna i nutidens Kina komma troligen att beskrivas såsom t. ex. buddismens reformation, konfucianernas försök att återvinna sitt förlorade inflytande, de försök, som gjorts att skapa dels en ny eklektisk religion, dels en modern estetik, som skall träda i stället för religion. Vi torde också få

veta åtskilligt om den nya renässansrörelsen, som ledes av Kinas studerande ungdom.

Det andra ämnet lyder: Kyrkans uppgift i framtiden.

Detta ämne är uppdelat i tre punkter. Den första rör missionens utbredning i landet. Vid behandlingen av denna punkt skall utrönas, om det ännu finnes trakter i landet, som ej bearbetas av någon mission, ävensom om den verksamhet, som på redan upptagna fält bedrives, kan anses fylla kravet på effektiv missionsverksamhet.

Den tredje punkten i detta ämne, det andliga livets utveckling inom den kinesiska församlingen, kommer utan tvivel att bliva den mest betydelsefulla under hela konferensen. Denna punkt omfattar följande frågor: 1. Bildandet av en inhemsk kyrka; 2. Kristendomsundervisningen i kyrka, skola och hem, och 3. Den inhemska kyrkans missionsplikter.

Vad den första frågan angår, anse somliga kineser, att den kinesiska kristna kyrkan omedelbart skall erkännas som självständig, vare sig den är mogen därför eller ej. Därmed skulle allt vidare samarbete med missionärerna vara uteslutet. Andra anse, att man skall med kraft arbeta på skapandet av en självständig kyrka men i samförstånd med missionärerna. Inom den senare gruppen är det många däribland även Koo, som hålla före, att missionärerna skola i likhet med de infödda pastorerna i sin verksamhet underordna sig den inhemska kyrkans styrelse. Missionssällskapens organ skulle sålunda enligt dessas mening uppgå i den inhemska kyrkan och stå under dess ledning.

Härmed sammanhänga frågor av stor räckvidd och betydelse, som alla missionsledare och missionsvänner göra väl uti att noga sätta sig in uti.

I fråga om kristendomsundervisningen betonar Koo behovet av kristlig litteratur som kan förstås och uppskattas av de infödda. De behöva få den kristna sanningen framställd på ett sådant sätt och i en sådan form att de kunna tillägna sig den.

I fråga om den inhemska kyrkans missionsplikter gör Koo gällande, att vi nu måste kasta ansvaret för Kinas kristnande på de infödda kristna. Ibland dessa är tyvärr ännu alltjämt den uppfattningen allmän, att det egentligen är missionärernas och de utländska kristnas sak att missionera i Kina, och att det är nog, om de själva ställa sig till missionärernas förfogande som deras medhjälpare och lämna ett visst bidrag till verksamheten. Vi ha dock, säger han, förmögna medlemmar i våra församlingar, men dessa ha ännu ej förstått att Herren menar, att det är de, som skola bringa offren för missionen. Vi ha, säger han vidare, många unga kristna män, som fått en god utbildning men som ännu ej fått klart för sig, att det är på dem, ansvaret vilar, att giva Kinas folk evangelium. Många missionärer, säger Koo vidare, frukta, att de infödda skola begå misstag och våga därför ej anförtro dem ansvarsfulla uppgifter. Men, fortsätter han, det är min fulla övertygelse, att tiden nu är inne att låta Kinas kristna själva bära ansvar, och vi måste bestämma oss för, om vi verkligen nu vilja giva den kinesiska kyrkan självbestämningsrätt och därmed lägga ansvaret på densamma.

Det tredje ämnet för konferensens förhandlingar är: Kyrkans budskap. Därom har han ej mycket att säga. Han betonar blott, att kyrkans budskap ej skall vara konfessionellt bestämt och vidare, att det skall ha praktiskt syfte.

Det fjärde ämnet är: Utbildande av ledare i den inhemska kyrkan. Han påpekar huru de unga, som slutit sig till »renässansrörelsen» frimodigt gripa sig an med alla frågor, som sammanhänga med Kinas nuvarande kritiska läge och sätta in all sin kraft för att föra Kina fram till välstånd och

lycka. Varför är det så få unga män, som inviga sina liv i Herrens tjänst? frågar han. Vi hoppas, att under konferensen få ett svar på den frågan.

Koo betonar i detta sammanhang vikten av att nu intressera bildade kristna kineser att ägna sig åt att skapa en kristlig apologetisk litteratur, som klart belyser kristendomens betydelse för Kina i dess nuvarande läge.

Det femte och sista ämnet lyder: Samarbetet i kyrkans verksamhet.

Här kommer frågan om den kinesiska kristna kyrkans yttre enhet. Det säges, att somliga ämna föreslå konferensen, att träda i författning om att ett nationellt kyrkoråd bildas på samma grunder som konferensen, andra att i varje provins ett provinsråd bildas och att dessa provinsråd sedan utse medlemmar i det nationella kyrkorådet, andra åter att endast de självständiga kinesiska kyrkorna nu skola tillsätta ett gemensamt kyrkoråd, i vilket sedan församlingarna beviljas inträde, då de blivit fullt självständiga och ej vidare stå under utländsk kontroll.

Jag anser, slutar Koo, att vi ej längre ha råd att låta allt fortgå på samma sätt som hittills. Hela vårt land befinner sig i en omdaningsprocess. Om den kristna kyrkan ej tar hänsyn till tidsförhållandena, kommer den att bli efter och förlora sitt inflytande.

Helt visst kommer den nationella kristliga konferensen i år att bli en vändpunkt i den kristna missionens historia i Kina. Vi motse därför under allvarlig bön om Herrens ledning och i djupaste ödmjukhet resultatet av denna konferens.

Vi vilja också bedja alla kinamissionens vänner här i Sverige att frambära kinesiska nationella kristliga missionskonferensen i förbön inför missionens Herre, att de överläggningar, som hållas och de beslut, som fattas må alla lända till Jesu namns förhärligande. *Erik Folke.*

Från redaktion och expedition.

Årsmötet

kommer i år v. Gud att äga rum enligt följande program. *Onsdagen d. 24 maj kl. 7 e. m.* samlas missionens ombud och vänner i kyrksalen i Stadsmissionens lokal, Stortorget 3, Stockholm. Efter hälsningstal av ordföranden föredrages revisionsberättelsen och förrättas val av revisorer. Sedan talar apotekare *K. Nilenius,* Jönköping, varefter en gemensam bönestund följer. Därefter serveras te i våningen en trappa upp från kyrksalen. Anmälan om deltagande i supén sker till S. M. K:s exp., Drottninggatan 55. Riks 44 59, A. T. N. 224 73.

Kristi Himmelsfärdsdag, d. 25 maj, fortsättes mötet i Betesdakyrkan, Floragat. 8, kl. 11 f. m. Efter en kort inledning av ordföranden talar *Prins O. Bernadotte* och missionär *August Berg.* Omedelbart därefter blir *missionärsavskiljning,* under ledning av missionsföreståndare *E. Folke.*

Gemensam middag anordnas å Hushållsskolan Margareta, Drottninggatan 69 kl. 3 e. m.

Mötet fortsätter i Betesdakyrkan kl. 6 e. m. under ledning av vice ordföranden. Därvid lämnar sekr. utdrag ur årsberättelsen. Därefter få vi lyssna till korta anföranden av hemmavarande missionärer. Då flera av dessa, om Gud öppnar väg, ämna återvända till Kina på sensommaren blir detta tillfälle förmodligen det enda då de samlade missionsvännerna få se och höra dem innan deras utresa till Kina.

Fredagen d. 26 maj äger utflykt till Duvbo rum. Avresan ditut sker lämpligast med tåg som avgår från Västerås banans lokalstation vid Centralstationen kl. 10.57 f. m.

Låtom oss så framför allt bära vårt årsmöte fram i bön inför Gud!

Hemkomna missionärer.

Enligt meddelande som ingått, anlända missionär och fru *Aug. Berg* till Stockholm d. 2 maj. Vi hälsa våra syskon hjärtligt välkomna och tillönska dem Guds välsignelse under hemvistelsen.

Jullådor.

Under en följd av år hava, på grund av rådande förhållanden, jullådor icke utsänts till missionärerna. Missionärernas vänner hava då i stället kärleksfullt ihågkommit dem med penninggåvor. Nu har emellertid beslut fattats att i år återupptaga jullådeutsändandet. Missionärerna, som varit djupt tacksamma för de kontanta gåvor, de erhållit, hava dock mycket saknat de mångahanda praktiska saker som lådorna brukade innehålla och som svårligen kunna erhållas i Kina. Då n. m. missionärerna i det nya Kina gå klädda i europeisk dräkt äro europeiska artiklar dess mer välkomna. Allt som vi hava bruk för här hemma hava de bruk för därute. Och ej blott strumpor, kläder, matvaror o. d. behöva de, utan ock, och det ännu mer än vi härhemma, andlig kost — böcker.

De vänner, som i år vilja vara med om julsändningen till Kina, ombedjas att godhetsfullt insända julgåvorna under tiden 7—10 juni med följande adress:

K. F. U. M.

S. M. K. Parkgatan 11

Göteborg.

Som det lätt kan uppstå svårigheter att upprätta för tulldeklarationen nödvändiga innehållsförteckningar, bedja vi vänligen, att givarna måtte åsätta *varje* paket en fullständig prislista, som borttages vid packningen i Göteborg.

Årsberättelsen

utkommer om några dagar i ett särskilt nummer.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Resebrev.

Kikungshan — Stockholm.

Avståndet mellan dessa båda platser är stort. Resan börjar dagarna före jul 1921 och målet, om det hinnes, uppnås icke förrän i Maj 1922. Har du tålamod vår vän och läsare, att följa oss på vår färd och dela med oss våra upplevelser? I så fall, välkommen att göra oss sällskap!

Vårt arbete inom Svenska skolan på Kikungshan närmade sig sitt slut. Vi hade båda en förnimmelse inom oss, att något av vårt liv var fullbordat. Tankarna gingo osökt tillbaka till den dag då vi så plötsligt rycktes ur vårt gamla arbete därupp i norra Kina till ett för oss nytt och främmande. Vi kände det icke lätt. Icke minst därför att kanske de funnos som undrade om detta var Guds väg för oss. Själva hade vi dock kallelsen inom oss så klar och tydlig. Densamma har under årens lopp fördjupats och detta har varit den bärande kraften. Därnäst har kommit alla föräldrarnas kärlek och förtroende. Utan allt detta skulle vi icke kunna hava »tjänat Herren med glädje».

Vi kunna nu se tillbaka med tacksamhet till Gud för arbetet bland barnen under två och ett halvt år. Vår stora skuld till dem som bevisat våra egna barn kärlek och omvårdnad under deras uppväxttid, är till någon ringa del avbetald. Fullt blir det aldrig.

Så kom då avskedsdagen allt närmare. En vacker dag smattrar det i backarna och »musiken» ljuder. De kinesiska färgerna på tvenne flaggor lysa vid sidan av vackra röda standar av siden med guldinskriptioner. En lång procession av kineser, affärsmän, lärare, hantverkare m. fl. komma upp till vår veranda, allt under ett bedövande larm av avbrända raketer och musik på klarinetter och cymbaler. Det var en avskedshyllning de på detta sätt i sin kärlek ville bringa oss. Vi voro på förhand varskodda och hade därför ett tebord dukat för dem alla.

Några dagar senare hördes ånyo musik och avbrännande av raketer och en annan

skara närmar sig vårt boningshus, även den bärande standar och flaggor. Det var de kristna på berget jämte en del affärsmän, som kommo för att bringa sin avskedshyllning. Även nu voro vi underrättade och hade därför ett tebord för dem i ordning. Vid detta tillfälle fick jag anledning att å bådas våra vägnar tacka dem alla. Kineserna ha ju en sådan ordrikedom och deras språk lämpar sig så väl för att på ett vackert sätt uttrycka tankar och känslor, på samma gång som man ju ej alltid får taga vad som säges efter bokstaven.

Med anledning av inskriptionerna på de båda standaren — på det ena stod det: »enastående i ålder och dygd», på det andra: »ett föredöme för östern och västern», sade jag att vi ej kunde taga åt oss vad som de på detta sätt uttryckt mer än det ena: »enastående i ålder», i det att jag, bland dem som voro församlade, nog var den äldste. Då logo de alla!

Alla dessa våra vänner måste nu, enligt landets sed, bjudas på middag, något som skedde litet efteråt. En ganska kostsam affär, mera så än vad gåvorna betingade i värde, men som hör till »de medborgerliga plikterna», som måste uppfyllas. Några dagar senare voro vi inbjudna av lärarepersonalen till ett samkväm, då även alla eleverna närvoro samt fru Maria Linder, som tillbringar sin semester på berget och f. ö. var en av inbjudarna. Det var en synnerligen angenäm stund, då många vänliga ord växlades å ömse sidor. Ett synnerligen gott förhållande har alltid rått och råder emellan alla inom Svenska skolan. Vi kände det ganska svårt nu vid tanken på att banden måste skiljas. Dagen för våra efterträdares, syskonen Cederlöfs, ankomst nalkades och då de väl kommit upp, blev det för oss att taga itu på allvar med vår packning. Och så kom då den stund då vi skulle lämna och gå ned för berget! Vi skulle eskortera en hel del av våra barn, som skulle resa hem och fira jul och voro därför ett ganska stort sällskap.

Bärare och bärstolar satte sig i gång. Goss-scouterna hade gått ned långt i förväg under sin nitiske ledare rektor Josua Sommarströms anförande. Vid den s. k. polisstationen mötte oss en ny överraskning. Platsens båda ämbetsmän, polismästaren och befälhavaren för soldatbevakningen, hade båda sina tvenne avdelningar av uniformsklädda män uppställda, som

August och Augusta Berg samt deras brorsdotter Ester Berg.

vid vår ankomst och avgäng skyldrade gevär och på så sätt hedrade oss. Det var ju obeskrivligt vänligt av dem och en vän till oss anmärkte att något dylikt ej inträffat från den tid Kikungshan grundades. Vi borde kanske ej orda om detta, men göra det dock för att våra läsare skola få ännu en påminnelse om huru

snälla och vänliga våra kineser kunna vara och därigenom sporras till att giva dem det allra bästa som finnes, Jesu Kristi evangelium!

Några dagar före avresan hade jag i brev vänt mig till stationsinspektoren med en förfrågan om han kunde lyckas reservera kupeer åt oss på det uppgående tåget från Hankow. Han lovade att försöka och då vi nu anlände förde han oss till en vagn som stod på ett sidospår, färdig att kopplas vid tåget, innehållande en stor, rymlig kupé försedd med eldad kamin, rum för vårt bagage och ett rum för en vaktmästare som försåg oss med varmt vatten och te, och allt detta »utan vår förskyllan eller värdighet» och utan extra avgift, helt och hållet en vänskapstjänst! Som vi skulle resa från sex på aftonen till klockan sex på morgonen, var detta ju dubbelt välkommet. Våra scouter, som voro nere och viftade av oss, svängde den svenska flaggan och sjöngo fosterländska sånger. Men innan tåget satte sig i gång fingo vi gemensamt anbefalla oss i vår himmelske Faders omvårdnad. Det sista vi minnas är att pojkarna gjorde sitt bästa uti att springa kapp med tåget och lyckades bra ett ganska långt stycke!

Klockan sex på morgonen, i mörkret, anlände vi till stationen Chengchow, och uppsökte det kinesiska K. F. U. M. Där fingo vi några timmars vila innan tåget som skulle föra oss vidare, avgick. Vi intogo frukost och besågo lokalerna. Denna institution är uppbyggd av en kinesisk affärsman och vittnar om att kristendomen alltmer bliver en makt i detta stora land. Chengchow är en stor järnvägsknut med en massa dåliga hotell och behöver väl en plats lik denna, och det verkar gott, att från den myllrande staden komma in i ett hem med kristlig atmosfär, upprättat helt och hållet av kineser, ehuru de ha en amerikansk medsekreterare.

Vid ankomsten till respektive stationer Honanfu, Sinan och Mienchih voro våra kamrater nere vid tåget och hälsade på oss. I Honanfu avlämnade vi två av barnen, i Mienchih tre och Carl Blom, som ock mötte, tog hand om Majastina och Bojan Sandberg, så att till sist hade vi endast lilla Edna Svensson kvar i vår vård.

I Tungkwan, där vi ha en utstation, som sorterar under Tungchow, stannade vi över söndagen. Ganska mycket folk kom till gudstjänsten och det var kärt att åter vara bland de gamla vännerna. Så, på måndags e. m. kommo vi till vårt första gamla hem, Tungchow och rönte ett så vänligt mottagande av syskonen Nils och Olga Svensson och fingo till dem avlämna deras lilla flicka. Må tro det var en glädje för familjen att få tillbaka sin lilla skolflicka! »Edna har längtat så efter dig», sade jag till den lilla femåriga systern Linnea. »Ja, t. o. m. jag har längtat efter henne», blev svaret! Här tillbringade vi några dagar innan vi begåvo oss till Hoyang för att fira jul och nyår. Ehuru sexton år förgått sedan vi lämnade Tungchow ihågkomma ännu flera oss.

Från Tungchow och till Hoyang är det två dagsresor. Vi stannade över natten i köpingen Si'te'o, på vår utstation, som står under evangelisten Wang's tillsyn. Denne mans omvändelsehistoria är ett av de många bevisen på hurusom »en är den som sår, en annan den som skördar». Hans fader var affärsman i den avlägsna provinsen Kweichow, ehuru dock Shensiman. En dag köper vår vän Wang, som då var en gosse, några evangeliidelar och tar med sig hem med den påföljd att han får stryk av fadern, som förklarar att dessa böcker voro vilseledande och farliga att läsa. Flera år efteråt, han var då bosatt i den köping, där vi nu befunno oss, får han på postkontoret se en evangelisk tidning och hans uppmärksamhet drages genast åt denna. Han resonerar som så, att det måtte väl ändock vara något med denna lära eftersom folk äro villiga att betala postporto för en tidning, som avhandlar densamma! Så studerar han de nummer av tidningen han fått fatt i, får på en marknad höra Josef Olsson tillsammans med en evangelist predika, blir inbjuden att besöka Hoyangs missionsstation, kommer dit och får över dörren se en devis ur klassikerna, som han just haft

i sina tankar, blir allt mera fattad av sanningen och är nu en av våra bästa kristna I sanning en uppmuntran och en maning att »så vid alla vatten».

Dagen före julafton anlände vi till våra kära släktingar i Hoyang. Vi hade ej sett varandra på över år och dag och var därför återseendets glädje stor, allra helst som vi nu skulle få fira den stora högtiden gemensamt. »Välkomna», stod det att läsa såväl i bokstäver som uti anordningar, över allt var det julhögtidsstämning och ej minst kärt var det att få återse så många av våra kära kristna kineser, som på flera sätt, genom små presenter och bjudningar lade sin kärlek i dagen. Vid vår ankomst till staden var den port vi skulle rest in igenom stängd, på grund av rådande politiska förhållanden. Vi måste därför taga en omväg och fara in genom en annan port. Detta hade så när kostat oss, om icke livet, så dock en svår olyckshändelse. Jag sitter frampå vagnen, då densamma närapå välter. På ett hår när hade mina ben överkörts. Gud vare lov, att jag undgick denna olycka. Så välter vagnen på samma sätt en gång till, men då var det vi som stego av och till fots tillryggalade det återstående lilla vägstycket. Orsaken till dessa missöden var den att vägen icke var en riktig körväg.

Det var en ytterst vilsam och på alla sätt angenäm tid vi tillbringade i Hoyang. Vi fingo »släppa efter», känna att vi för de närmaste dagarna icke hade någon direkt ansvarskänsla, fingo vila våra trötta kroppar och på allt sätt ha en »riktigt rolig jul!» Nyår firade vi ock i Hoyang, men redan på tredje dagen bröto vi alla upp tillika med vår syster Estrid Sjöström, som anlänt från Hancheng, alla med Yuncheng som mål, för att där bevista konferens och fira bröllop.

Ett par dagar innan vi reste spreds ett rykte att den studerande ungdomen haft ett massmöte i det Konfucianska templet. Så var ock förhållandet. Orsaken var, att ett telegram skulle hava anlänt till provinsens huvudstad. Sianfu, meddelande att Washingtonkonferensen var ett fiasko och att där beslutats att de fyra stormakterna skulle »styra», det vill säga, översatt på kinesiska, »dela» Kina sinsemellan! Vi visste ej då vad vi senare fingo veta. Nog av, vi reste på den bestämda dagen, men då vi anlände till den förut omnämnda köpingen Si'te'o, funno vi alla hus försedda med små vita flaggor bärande patriotiska inskriptioner, såsom »enigа om att rädda riket», »400 miljoner» m. m. och utanför våra dörrar samlades en stor skara mer eller mindre oroliga element, som inte sade något precis ovänligt, men betraktade oss och hade sina funderingar om hurudana vi i verkligheten voro, goda människor eller landsförrädare! Till sist kom en militärmandarin och bad oss om ursäkt, samt skingrade massan. På följande dag vid vår ankomst till staden Chao I och dagen därpå vid vår ankomst till Tungkwan förhöll det sig på samma sätt, vita, patriotiska flaggor på alla hus och en viss oro i luften. I Tungkwan sände militären polis, som eskorterade oss till

Utanför Sinans Östra Stadsport.

färjan. Så fort vi kommo över floden och in uti Shansi, märktes eller hördes inget av allt detta. Vi undrade mycket vad som givit anledning till all denna rabalder, men fingo sedermera bekräftat att ett falskt telegram till de studerande i Sianfu givit anledningen. Missionärerna i den provinsen (Shensi) ha haft ej så litet obehag av allt detta, ty en väldig främlingsfientlig-patriotisk propaganda har bedrivits i stad och på land. Om nu resultatet av Washingtonkonferensen är så lovande för Kina som tidningarna vet att omtala, så har det hela ju visat sig vara en storm i ett vattenglas. Det visar dock hurusom en liten eld kan antända en stor skog och vilket material av brännbara ämnen som finns bland det kinesiska folket.

Väl anlända till Yuncheng var det att deltaga i konferens och bröllop. De båda högtidligheterna voro präglade av den största hjärtlighet och syskonkärlek. Personligen fingo vi röna så mycken kärlek av våra kamrater i arbetet, då vi nu ännu en gång lämna dem för en tids vila. Efter högtidligheterna gällde det för oss att »beställa om vårt hus», packa ihop våra jordiska tillhörigheter, de som vi skulle taga med oss och de som vi måste lämna kvar. Under tiden kom än den ene, än den andre av våra kinesiska vänner och ville, som de säga »sitta med oss» en stund. I de flesta fall hade de litet »förning» med sig i form av kakor, frukt och dylikt. Andra komma med små broderier, som vi skulle ha som minne, återigen andra kommo med avgudar, »för att visa vad vårt folk tillbedja». I en ask konfekt som vi mottogo, upptäckte vi under resan ett rött papper med påföljande bibelcitat: »Varen så till sinnes som Jesus Kristus var». Jag minnes mannen, då han för flera år tillbaka sedan döptes. Nu har han vuxit i nåden och i Jesu Kristi kunskap. Under vårt uppehåll i Yuncheng avskiljdes en söndag fyra församlingsmedlemmar till äldste och diakoner. Bland dem som fått största rösteantalet till äldste befann sig vår gamla trogne medhjälpare, diakonen Shih. Han ansåg sig dock icke kunna bekläda denna ansvarsfulla befattning, varför han avsade sig förtroendet. Då jag nu såg honom tjäna vid nattvardens utdelning så gingo tankarna osökt tjugusju å tillbaka i tiden, då han som en helt ung gosse kom till oss för att hjälpa till med att se till vår ännu yngre gosse, då en månad gammal. På honom kunna i sanning de orden tillämpas, »de som hava tjänat väl vinna en god ställning». 1 Tim. 3: 13. Bredvid mig i kapellet satt samma dag vår oförgätlige, för flera år tillbaka sedan saligt hemgångne äldste Kao's äldste son. Han är lärare i folkskolan i Yuncheng, en varm kristen, som just nu luttras i prövningens degel — hans hustru ligger för döden i lungsot — och som ofta sköter organistbefattningen i kapellet. Flera sådana exempel skulle kunna framdragas från våra olika församlingar, utvisande, dels att vårt arbete ej är från gårdagen, dels att det burit förblivande frukt. För några år tillbaka sedan, strax som katolikerna kommit till vår stad, övergick en av våra församlingsmedlemmar till dem. Han lät då tillika med sin äldsta dotter, en av våra skolflickor, döpa sig. Hans hustru däremot var orubblig i sitt beslut att ej följa sin man på denna nya väg. Anledningen till det steg han tog var en av de många småsaker fienden använder för att åstadkomma missämja, ej en verklig övertygelse om att den nya läran han följde var rättare eller bättre. Han trodde väl att han skulle tillfoga oss sorg och på så sätt »hämnas» sin förmenta oförrätt. Nog tillfogade han oss sorg alltid! Trots allt, så har han dock i hjärtat varit oss tillgiven och ville intet hellre än att få komma åter till oss, bara han kunde, men som någon har sagt: »Det är lätt att komma in uti den katolska församlingen, men svårt att komma ur densamma; det är svårt att komma in uti den protestantiska församlingen, men lätt att komma ur densamma.» Detta får han nu till sin sorg erfara. Han kom en av dagarna och hade ett samtal med mig, som slutade med det: »Trots allt, låtom oss vara goda vänner. I mitt hjärta är jag Er tillgiven. Jag får inget för min ande i den katolska kyrkan. Min Bibel ha de tvingat mig att bränna,

men jag läser i min hustrus. Så småningom kanske jag kan bli fri.»

Till sist kom uppbrottsdagen, tidigt en tisdagsmorgon. Utanför porten hade alla våra kära syskon, en hel del församlingsmedlemmar och alla skolbarnen samlat sig. Vi anbefallde varandra ännu en gång åt Gud, sjöngo en sång och så bar det av. Utanför staden stodo de äldre eleverna i seminariet och hälsade oss och snart låg »våra högtiders stad» ännu en gång bakom oss. I var sin mulåsnebärstol hade vi nu tillfälle att begrunda Guds vägar, hans trofasta ledning, hans hjälp och välsignelse, samt fröjdas i hoppet om att ännu en gång få återkomma till detta land och giva åt detsamma våra sista krafter, såsom det förunnats oss att giva de första och bästa.

I Honan tillbringade vi några dagar på våra tre stationer därstädes, Mienchih, Sinan och Honanfu. I Mienchih sammanträffade vi med den byggmästare som nu skall taga itu med att bygga missionsstation i Shanchow. I Sian funno vi vilken storartad utveckling barnhemsarbetet därstädes tagit. Det nya hemmet är under uppbyggnad och i det gamla vimlar det av småttingar. Våra systrar ha utfört ett förblivande arbete därstädes. I Honanfu sågo vi för första gången den nya kyrkan, så rymlig, ljus och trevlig. Den saknar en orgel.

Här träffade vi ock i verksamheten flera av våra f. d. elever, nu mogna män och familjefäder. Sådant ger glädje och hopp. Vid uppehållet i Chengchow denna gång togo vi i betraktande ett nyuppfört bomullsspinneri och en vattenfabrik, som sysselsätter tillsammans 3,000 personer. Underbart! På vägen ned till Hankow passera vi stationen Sintien, som ligger vid Kikungbergets fot. I den tidiga morgonstunden hade flera av lärarna och de flesta av de större barnen gått ned till tåget för att säga farväl. Det var så kärt att ännu en gång få återse dem och växla några ord med dem. Flera av barnen, som voro för små att gå vägen fram och åter, hade sänt små brev till oss. En liten flicka sände följande »språk»: »Sörj icke mera.»

På resa i mulåsnebärstol.

Vid Sintien stego doktor Rut Svensson och fröken Rydberg på tåget. De hade besökt Kikungshan. Hade det icke varit för att lokomotivet gått sönder och ett nytt måst eftertelegraferas, så hade resan gått snabbt i gott sällskap. Nu fördröjdes den ju något, men gick fort i alla fall. Ankomna till Hankow fingo vi biljett på en båt som samma afton skulle avgå till Shanghai, så det var för oss endast att tillse det våra saker fördes direkt till ångbåten från tåget och sedan vi på China Inland Missionen intagit vår aftonmåltid, begåvo vi oss ombord. Från denna båt

skrivas dessa rader. De komma att avsändas från Shanghai. Fortsättningen kommer väl då vi en dag, som vi hoppas, lyckligt nått hemlandets kust. De sista dagarna ha vi överraskats av snö, blåst och bitande köld. Det går ej att hålla sig varm. Hittills har dock Herren hjälpt. Vår erfarenhet i framtiden skall bliva densamma.

I Herren förenade

August och *Augusta Berg.*

*

Högtidsdagar i Yuncheng.

Det är högtidsdagar i Yuncheng. Konferensen är samlad. Flaggan svajar, och »Välkommen!» lyser emot resenärerna. Det är glädje för var och en, som kommer, och saknad, när någon fattas. Vi voro tills. 38 deltagare, däri inberäknad 7 barn.

I dag är det en särskild högtidsstämning. Vänliga kineshänder resa en ärepORT utanför kapellets stora dörr. Blommorna, som lysa så vackert mot den gröna cypressen, ha' sett dagen hos skolflickorna. Pelarna på inre gården skrudas också med cypress, och kring dörren till gårdens tredje rum lindas rött tyg bland det gröna. Kapellet prydes med cypresser och palmer, på golvet äro mattor utbredda. Men vadan all denna kärleksbevisning? Jo, i dag den 14 jan. sammanvigas missionärerna David Landin och Karin Otterdahl. Maria Nylin spelar så vackert på orgeln, då brudparet tågar in. Brudens mor leder bruden fram till brudgummen, som ledsagas av missionär August Berg. Följda av fyra små flickor skrida de sedan fram till brudpallen.

»Jag lyfter mina händer upp till Guds berg och hus» tonar nu. Och så förenas de tu till ett. Pastor T. Sandberg talar så varmt över: »Bären varandras bördor!» En körsång av missionärer följer, varpå bröllopsskaran tågar ut genom ärepORTen.

Därefter drickes te i sjangfang (förmaket), där brudparet, mandarinfruar och de kvinnliga missionärerna samlats. Männen underhålla de manliga kinesgästerna, kinesiska ämbetsmän m. fl. i Tingfang.

Dit beger sig nu brudparet för att buga sig och fortsätter sedan till de rum på mans- och kvinnogårdarna, där kinesmiddag är anordnad för de församlingsmedlemmar, som givit vänliga gåvor. Detta enligt kinesisk sed, liksom också en utställning är arrangerad i tingfang av de mångahanda bröllopsgåvorna enligt samma kinesiska bröllopsregel. I Tingfang hänga de talrika lyckönskningstavlorna, så vanliga i Kina vid högtidliga tillfällen. Villigt ha syskonen prytt det annars obebodda Tingfang med mattor, tavlor och vaser, så att det skulle bli inbjudande, kineserna och brudparet till ära.

Missionärerna samlades sedan till middag i sjangfang. O, huru många händer hade ej här varit verksamma att göra allt gott och festligt! Ja, jag såg t. o. m. manliga missionärer dagen förut vispa äggvitan till tårtorna. Och Westers, som buro dagens tunga och hetta som husfar och husmor under konferensen, läto bära grädden till dem ända från Puchow. Anna Hahne hade bakat småbröd och gjort konfekt till bröllopet, men kunde ej komma med, tråkigt nog. Kinesiska och svenska flaggor prydde borden och blommande pelargonier och narcisser.

Vänligt och varmt talade missionär August Berg till brudparet. David hade ju haft sitt hem hos dem under flera år. Det var därför en särskild glädje, att missionär Aug. Berg med fru fungerade som värdfolk vid bordet och under bröllopet. Mycket kärt var också att ha våra vänner från barn- och ungdomsdagarna Maria och Ester Berg med. Många tal höllos. David tackade *alla,* som tagit sig an dem i kärlek under deras väntans tid. Undertecknad riktade några små enkla verser till brudparet:

»Min älskade David, min älskade flicka,
Gud låte Er stadigt mot himmelen blicka!
I dag och de kommande dagarnas lopp
Gud, Jesus och Anden Ert ständiga hopp.
Må kärlek och tro, välsignelse, trevnad
Er följa likt pärlor i hela Er levnad!

I dag blott en enda, förklarlig sorg
Var äro de kära från Stockholm, Göteborg?
De sända Er tankar och böner om lycka
och tacka Er, vänner, som så kunnat smycke.
Ja, tack, kära vänner, i Jesus mig nära
För allt, vad ni gjort för de två, mina kära!»

På eftermiddagen hade vi glädjen få vara tillsammans i bön och sång. Carl Joh. Bergqvist uppläste stämningsfulla verser, som han skrivit över 1 Moseb. 1, 2.

Och så finge vi sluta denna lyckliga dag under tack och lov. Gud välsigne de ungas förbund och deras liv med Gud för varandra och Kina!

B. O.

*

Ett kallelserop till sjuksköterskor.

»Huru gärna hade jag ej velat skriva en uppmaning till våra troende läkare och sjuksköterskor om att snart komma hit ut för att vara oss svenskar och kineserna till hjälp. Men nu får du skriva i mitt ställe.»

En utav de sista dagarna vår syster Emy Ohrlander var ibland oss yttrade hon ovanstående ord till mig.

På hela vårt stora fält äro vi endast två ogifta sjuksköterskor. Och en av dem är upptagen av skol- och missionsarbete. Behoven äro i sanning stora.

Kära unga »Systrar», har ingen utav Eder hört Herrens kallelse? Kanske har du hört Herren säga till dig: »Bliv mitt sändebud i Österland!» Har du kanske bävande ryggat tillbaka vid tanken på kallelsens storhet och din egen oförmåga? Kom då ihåg, att Mästaren kallar ej blott hit ut till hedendomens mörker och lidande. Nej, han kallar dig till *sig*. Själv går han före banande väg, för att du sedan i hans gemenskap skall få vandra i av honom beredda gärningar. Ja, han kallar dig till sig, för att giva dig välsignelse och glädje, ty där Han är, där är liv, frid och glädje.

Vågar du säga nej till hans kallelse? Vågar du ännu dröja kvar i ditt arbete i hemlandet?

Nog kommer du här ute att mötas av svårigheter och ofta bliva missräknad, då frälsningens budskap ej mottages så villigt som du drömt om. Kanske kan du ej heller vara de sjuka till den hjälp du tänkt. Men du kommer också att få känna en rik och stor glädje såsom aldrig förr, därför att du fick nåd att mottaga kallelsen och därför att Mästaren kallat *dig till sig*.

Judith Hultqvist.

*

Bönealtaren resas i Seminariet.

Missionär C. J. Bergqvist, som nu tjänstgör som lärare i Seminariet i Yuncheng, skriver i ett enskilt brev följande:

Herren har *verkligen* icke svikit i *trofasthet*. Jag har oftast fått vila ljuvligt förnimbart på hans starka armar, ja, han har verkligen »burit på örnavingar». Visserligen saknar jag lyckan av ett gott jordiskt hem, men den starka förnimmelsen Herren givit av det himmelska och hans egen närhet har brutit sorgens och saknadens udd.

Arbetet här ger icke blott full sysselsättning, det ger glädje. Men bed mycket att jag må bli i stånd att hjälpa de unga. Herren hörde bön i höstas, och flera blevo Guds barn. Men i vår ville vi se *alla* riktigt omvända. Det brinner en klar låga på månget bönealtare här bland våra gossar. De äldre hjälpa de yngre vid de *extra* bönestunderna på kvällarna. Tre gossar komma till mig här i mitt rum två kvällar i veckan. De utgöra *en* liten bönekrets. Det är ljuvliga stunder inför Frälsarens ansikte. Många sådana kretsar finnas.

Läraren Kao, son till äldste Kao från Tungchow, är en välsignad, strålande fyrbåk bland de unga, särskilt folkskolegossarna. Hans hustru ligger döende i lungsot. Själv vårdar han henne med den ömmaste kärlek, vakar över henne, beder för henne, och, så länge hon tålde det, sjöng han dagligen för henne. Dessutom sköter han sin lärarebefattning i skolan.

Under allt bäres han som på örnavingar, och genom sitt milda fridfyllda väsen sprider han en ljuvlig Kristi vällukt omkring sig.

Jag har funnit en verklig vän i honom.

Vi tacka Gud för honom och bedja ständigt för honom.

Från skilda håll.

Brödraförsamlingen kan den 17 juni fira 200-årsminnet av sin uppkomst. Nämnda dag år 1722 lät nämligen greve Zinzendorf på Hutberget vid Berthelsdorf fälla det första trädet till det första hus som skulle tjäna som tillflykt för en skara mähriska bröder, som för sin tros skull måst fly från sitt hemland. Den dagen betecknas därför som Brödraförsamlingens födelsedag.

I sista numret av Svensk Missionstidskrift skriver professor Kolmodin följande om Brödraförsamlingen:

Ett »världens goda salt» har Brödraförsamlingen varit just genom att »väga i tro» och ge sig ut i tjänande kärlek särskilt bland folk, till vilka inga andra ville gå. Den ande, som behärskade dess första sändebud, har tagit sig ett karaktäristiskt uttryck i följande vers:

»Vi vilja livet våga —
Vi glade ila
från dådlös vila
mot mödan där;
vi ivrigt fråga,
var nöden är;
mot kval och plåga
i jubel tåga. —
Vi dö för honom,
som har oss kär.»

Och denna ande i Brödraförsamlingen har icke dött; den lever än.

Det var den 21 aug. 1732, som Brödraförsamlingen utsände sina första missionärer Leonhard Dober och David Nitzschmann till S:t Thomas, en av de västindiska öarna. Betecknande nog utgjordes deras utrustning av — 18 mark. Och redan året därpå i januari sändes två missionärer, bröderna Mattheus och Christ. Stach, till ett nytt missionsfält: Grönland. Detta var begynnelsen. Sedan har det ena arbetsfältet upptagits efter det andra: S:t Criox 1733, Suriname 1735, Nordamerika bland indianerna 1735, Sydafrika bland hottentotterna 1736, Guinea 1737, Jamaika 1754, Antigua 1756, Barbados 1765, Andamanerna och Nikobarerna 1768—1787, Labrador 1770, St. Kitts 1775, Tabage 1790, Moskitokusten 1849, Australien 1850, Väst-Himalaya 1850, Demarara 1878, Ostafrika 1879, Alaska 1885 m. fl.

Brödraförsamlingen har lyst som en fyrbåk i kristenheten först och främst genom evangeliet om Jesus Kristus, men ock genom hävdandet i ord och handling av missionens uppgift till den enskilde.

Då Brödraförsamlingen tog upp arbetet bland hedningarna stod den evangeliska missionen ännu i sin första begynnelse. Dess sändebud blevo därför banbrytare. De ha särskilt tagit sig an kulturfattiga folk, så omedelbart i begynnelsen negerslavarna och eskimåerna samt spetälska. De 8,000 herrnhutarna i det tyska riket och de 30,000 i England och Amerika hava i sina hednakristna församlingar samlat över 100,000 infödda. Deras missionsgärning utgör så en betydande del av den samtliga evangeliska missionen. Till missionsväsendet i hemländerna hava i gammal och ny tid värdefulla väckelser utgått.

Så har Herrnhut blivit en välsignelse för många vida utöver Tysklands gränser.

Även vi här i Sverige stå i stor tacksamhetsskuld till Brödraförsamlingen för den missionseld, som genom henne redan på 1700-talet tändes hos oss och den kännedom om det dåtida missionsarbetet, hon då sökte sprida. Jag erinrar blott om David Crantz' 1,216 sidor omfattande arbete »Historien om Grönland, i synnerhet Evangeliska Brödraförsamlingens därvarande mission», 1769; »Historisk beskrivning över evangeliska brödernas missionsarbete på Caraibiska öarna», 1,004 sidor, 1786 och 1788, m. fl. Även personliga gåvor framkallade Brödraförsamlingens arbete såsom t. ex. Hans Peter Hallbeck, som såsom missionär och missionsbiskop utförde en betydande missionsgärning i Brödraförsamlingens mission i Sydafrika under 25 år, 1817—1840. Förgätas bör icke heller, att det var en Brödraförsamlings medlem vi ha att tacka för tillkomsten av vår äldsta missionstidning »Underrättelser om evangelii framgång i främmande världsdelar».

För S. M. K:s bedjande vänner.

Tacksägelse- och böneämnen.

Kinas kristna nationalkonferens, s. 79.

Årsmötet, s. 81.

Den nåd som Gud bevisat vårá missionärer på resor, s. 82.

Skolan på Kikungshan, s. 83.

För arbetet på S. M. K:s fält, ss. 82—88.

Det unga brudparet, s. 88.

Om sjuksystrar, s. 89.

Brödraförsamlingen, s. 90.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under 1:a kvartalet 1922.

Allmänna missionsmedel.
Januari månad.

1. E. L., Enskede 5: —
2. H. S., »Ett tackoffer» 10: —
3. K. G., Stockholm 20: —
4. L. N., gm M. N., Löderup 21: 21
5. M. N., Löderup 15: —
6. L., Göteborg 20: —
7. Sparb.-tömning i Svensta 27/11 23: 04
8. C. G., Skelleftcå, till E. Sjöströms underhåll 100: —
9. »Karl-Erik och Sten», Mariestad 48: 12
10. E. J., Mariestad, »tackoffer till Herren för det gångna året» 100: —
15. I. B., Duvbo 40: —
16. K. B., Stockholm 57: —
17. E. L., Köpenhamn 2,000: —
18. E. F., Herrljunga, »söndagsägg» 23: 35
19. Husaby och Skjelfums mfg, sparb.-medel 70: —
20. A. A., Flisby 10: —
23. Vid sparb.-tömning i Kyan 28/12 251: 28
24. C. M., Norr Edsbyn 10: —
25. Koll. i Östanbo 31/12 14: —
26. S. B., gm G. W., Rögle 5: —
27. B. V., gm G. W., Rögle 2: 50
28. G. W—g, Rögle 7: 50
29. Koll. i Andebol 28/12 12: —
30. Koll. i Mellösa 30/12 14: 14
32. »Annie» 10: —
33. Hj. S., Uppsala 50: —
34. »Ur Marias sparbössa» gm S. L. 25: —
35. »Cicilia», juloffer 5: —
36. »Emma», nyårsgåva 10: —
37. O. S., nyårsgåva 10: —
38. »Herrens del» 15: —
39. H. J., Göteborg 25: —
40. »Ur Kinabössan» 7: —
41. »Ur Guds rika förråd» 20: —
42. H. L., sparb.-medel 13: —
44. Barnsyföreningen i Medle 25: —
45. I. F., »tackoffer» 100: —
46. »En vän», gm J. G. 10: —
47. Vid sparb.-tömningen i Betesdakyrkan, Stockholm 6/1 1,506: 59
48. »Tackoffer för 1921» till C. Bloms underhåll 100: —
49. Klövedala mfg, »årsbidrag» 30: 50
50. Styrestads mfg 100: —
51. Ur B. I:s sparbössa, Östertälje 13: 50
52. »Från några vänner i Fillsta på frkn B:s 60-årsdag till missionen» 9: —
54. Grebo mfg till N. Engbäcks underh. 200: —
55. Linneryds mfg 100: —
56. E. L—d, Vänersborg 25: —
57. »Tackoffer åt Herren från två gamla sjuka systrar» 5: —
58. A. N:s, Växjö, årsbidrag 4: —
59. »Efterskörd till sparb.-tömning i Betesdakyrkan 6/1 10: —
60. Bäckseda mfg 50: —
61. A. A., Mölnlycke 10: —
62. R. L., Södertälje, sparb.-medel 40: 23
63. Onämnd, Kramfors 12: 50
64. Från sparb.-tömning i Tranås 8/1 992: 60
65. K. B., Tranås, resebidrag 30: —
66. Kr. J., gm L. N., Norr Edsbyn 13: 76
67. »Ett korn» 10: —
68. K. F. U. K., Kristianstad 100: —
69. »Uti trängmål har Han hulpit mig ut» 300: —
70. »Ur lille Berts sparbössa» 5: 29
71. E. F:s sparbössa 15: —
72. Fr. A:s sparbössa 6: 07
73. I. F. B., offerkuvert 10: —
74. I. M., Hälsingborg 5: —
75. B. S., Hoverberg, sparb.-medel 3: —
76. Sparb.-medel gm A. L., Hedvigsdal 52: —
77. Eckerda mfg 100: —
78. Sh. Åby Östra Syförening 30: —
80. B. J., Sigtuna, »för Herrens sak» 12: —
81. C. A., Visby 60: —
82. Insaml. i Nylands missionshus, Trettondagen 40: —
83. M. S., rab. å böcker 18: 60
84. Kinne Vedum mfg, sparb.-medel 100: —
85. Björkeby mfg, sparb.-medel 52: —
86. Koll. i Forssjö 7/1 50: —
87. L. M. F., underh. för Frida Prytz, M. Nylin och E. Jonsson 1,350: —
88. Ch. L., Lund 10: —
89. »Efterskörd till försäljningen» 12: —
90. K. F. U. M:s mellersta distrikt till M. Ringbergs underh. 250: —
91. K. D., Växjö, rab. å böcker 12: 66
92. E. K., Högsbyårhult, sparb.-medel 10: —
93. A. & E. G., Gröuskära, sparb.-medel 46: —
94. M. L., Halmstad 100: —
98. A. R., Malmö, »tionde» 30: —
99. Walleberga syförening 150: —
100. E. W., Karlstad, rab. å böcker 4: 68
101. »Ett tack» 10: —
102. L:a Svenska Barnt:s Exp., Jönköp. 5: 50
104. Obs.! Sparade tobaksslantar m. m. 30: —
105. »Herrens tionde» 20: —
107. Sparb.-medel från Hofva, gm H. B. 59: 25
108. Gåva av L. P., gm H. B. 5: —
109. Gåva av C. & A. J., gm H. B. 5: 75
110. M. K., Simtuna 10: —
111. A. H., d:o 50: —
112. Koll. i Nysätra och Österunda, gm P. O. 30: —
113. Koll. i Ofvanmyra, gm J. P. 60: —
114. Koll. i Gulleråsen, gm P. A. O., Kärfåsen 13: 50
115. Syfören. i Johannisberg 40: —
116. Månsta syförening 50: —

117. Koll. i Skattungbyn, gm C. F. P. 13: 50
118. Koll. i Hamrånge, gm A. L. 32: —
119. Kvinnoförén. i Hamrånge, resebidrag 5: —
120. Koll. i Hagmuren, gm P. O. A. 10: —
121. Koll. i Brötjärna, gm A. R. 20: —
122. M. L. 10: —
123. A. P., Spånga 25: —
124. A. H. 10: —
125. E. C., Ö. Korsberga 2: 50
126. T. C., Skönnarbo, sparb.-medel 10: —
127. A., Nyby, sparb.-medel, gm F. Ö. 6: 80
128. K. F., Brån, sparb.-medel, gm F. Ö. 5: 70
129. E. P., Chicago, gm S. P. 100: —
130. Ukna mfg, gm V. Ö. 125: —
131. »Lilla Gretas sparbössa», Skellefteå 5: —
132. »Tackoffer till Herren för välsignelse genom goda böcker» 5: —
133. I. W., »tackoffer för ett nytt år» 5: —
134. D. A. M:s sparask 6: 17
135. Skolbarn i Linnéskolan, Linköp. 1: 58
136. »E. N. J:s tackofferask» 3: 55
137. »S—d N:s tackofferask» 3: 70
138. »Gåva på årsdagen 1921» fr. M. H. 5: —
139. Offerkuvert från Köping, gm A. H. 10: 72
140. »Saml. ettöringar 1921» 98: 63
142. »Ett ringa tackoffer den 16/1» 30: 10
143. Sparb.-medel, gm H. D., Stockholm 8: 25
144. E. M., Boden, t. J. Aspbergs underh. 100: —
145. Syföreningen i Brobacka, sparb.-medel 109: 56
146. »Syster Anna», sparb.-medel 21: 55
147. »En sparbössa» 13: 65
148. Galtås mfg, gm A. J. 50: —
149. »Tackoffer» 50: —
150. H. B., Stockholm 10: —
152. A. S. & E. S. i A. A., gm S. A., Kumla 20: —
153. S. S., Gällö, sparb.-medel 6: 25
157. Kinakretsen, Gtbg, koll. 15/1, till E. Gunnardos underhåll 90: 10
158. »En vän i Alingsås» 10: —
159. S. N., Sala 7: 50
160. »Tackoffer» 100: —
163. Ps. 136: 1 500: —
164. Från Arbetsföreningen för lappska och hednamissionen 50: —
165. Ur offerkuvert, gm A. G., Kristianstad 5: 30
166. B. P., gm A. G. 50: —
167. M. G., gm G. G., Motala 10: —
168. Tomastorps mfg 30: —
169. Sparb.-medel fr. Nora 100: —
171. »Från en avliden missionsvän» 200: —
172. »Onämnd» 10: —
173. K. F. U. M., mellersta distriktet, till M. Ringbergs underh. 250: —
174. E. J. N., Brändön 2: 50
175. K. S., Bornholm 7: 90
177. »Min nya kappa» 100: —
178. S. S., Östersund, t. H. Wangs underh. 100: —
179. M. S., Östersund, till d:o 100: —
180. R. H., Östersund, till d:o 25: —
181. H. C., Östersund, till d:o 50: —
182. A. C., Östersund, till d:o 50: —
183. L. R., Östersund, till d:o 50: —
184. E. H., Östersund, till d:o 50: —
185. R. S., Lith, till d:o 50: —
186. M. B., Östersund, till d:o 100: —
187. E. J., Östersund, till d:o 100: —
188. R. S., Östersund, till d:o 50: —
189. O. O., Östersund, till d:o 5: —
190. A. F., Östersund, till d:o 5: —
191. P. B., Östersund, till d:o 5: —
192. Onämnd, Ålem 5: —
193. Missionsmedel fr. Mora, gm M. S. 56: —
194. »H. S. S., tack- och välsignelseofferask» 39: 39
195. »K. G. T. S., Tackofferask» 5: 61
196. »Tackkorgen» i Sanningsv., N:o 2 1922 3: 75
199. Hermannas sparbössa, gm A. G., Hemse 10: —
200. Vänner i Hemse, gm A. G. 12: 90
201. Bogla missionsförs. Kvinnoförén., underh. för kvinnl. missionärer 80: —
202. Vinköls arbetsförening, gm E. G. D. 150: —
205. Torsåkers Ev. Luth. Mfg, gm P. J. L. 50: —
206. Grytgöls Bruks och Bys Mfg 25: —
208. Koll. å K. F. U. K., Hälsingborg, 22/1 50: —
209. Sparb.-tömning i Bråsta skolhus till V. Westers underh. 115: —
211. R. A., Gävle, rab. å böcker 5: 31
212. »Från några Kinamissionsvänner i Strängnäs» 46: —
213. J. M., Jönköp. 100: —
214. Testamentsmedel efter avl. landstingsmannen Aug. Svensson, Ryd, Ölmstad, Brötjemark, gm C. J. A. 2,000: —
215. S. Th., Maspelösa 600: —
217. »Onämnd» 150: —
218. Koll. i Matteus församlingssal 24/1 42: 75
219. Årsbidrag från Mamrelund 50: —
222. Koll. å K. F. U. M., Hälsingborg, 23/1 37: 28
223. M. J., Boden 100: —
224. H. P., Åsumtorp 50: —
225. S. G., Nässjö 100: —
226. Sparb.-medel fr. Ingelstorp 100: —
227. M. & P. J., Nässjö, till Oskar och Gerda Carléns underhåll 100: —
228. Offerkuv. fr. A. A., gm S. J., Örebro 12: —
230. Hakebo mfg, Linderås 200: —
231. G. S., gm G. S. 100: —
232. H. L., gm I. A., Norrköping 50: —
233. Th. och I. A., i stället för krans till Anna Nilsson, gm d:o 10: —
234. I. A., rab. å böcker 7: 12
235. »Tackoffer» 10: —
236. E. L., Björka, gm G. G., Motala 12: 75
237. K. L., Björka, gm d:o, d:o 5: —
238. G. E., Motala, gm d:o, d:o 3: —
239. G. K., Björköby 25: —
240. Från Söndagsskolan i Skellefteå stadskyrka 25: —
241. E. H., Uppsala 10: —
242. Sparb.-medel fr. skolbarnen i Lejde skola 14: 67
243. H. P., d:o, sparb.-medel 23: —
244. Daggryningen i K. M. A., till E. Bergs underhåll 819: —
252. A. F., Kumla 5: —
253. Koll. i Stocksund 19/1 51: —
254. Koll. i Teckomatorp gm. J. H. 23: —
255. E. H., Simonstorp, sparb.-medel 135: —
256. K. B., Gtbg 3: 91
258. E. W., Edsbyn 10: —
259. »Obs.! Sparade tobaksslantar m. m.» 32: —
260. »Tionde» 2: 01
261. H. G., Stockholm 50: —

Kr. 18,715: 08

Särskilda ändamål.
Januari månad.

11. O. W., Malmö, för evang:ts underh. 100: —
12. A. G., Malmö, för evang. Wei Dieu-Sheu och Siao Hsi-kao i Honanfu 250: —
13. F. M., Mörby, till N. Svensson, att användas enl. överenskommelse 100: —
14. U. C. L. Lindaus fond, till Luth. Kyrkans i Kina Litteraturkommitté 200: —
21. Fullösa söndagsskolb. till söndagsskolv. i Kina 40: 30
22. Emigrantmfg U. F., Gtbg, till en skolgosses underhåll 50: —
31. A.-B. Ö., Katrineholm, till barnverks. 1: 50
43. Skolbarn i Hvetlanda, för en skolgosses underhåll i Sinan 20: —
53. Söndagsskolbarnen i Algustorp, för skolgosses underhåll i Ishih 27: —
79. »I stället för blommor till fru Anna Dillners grav», till Kvinnoskolor i Kina 10: —
95. K. D., Växjö, för en skolgosse i Chihchow 150: —
96. C. R., Malmö, för gossen Ma Teh-en's underhåll 100: —
97. A. R., Malmö, för bibelkv. Chang's i Sinan underh. 100: —
103. Björnö söndagsskolbarn till skolbarnen i Sinan 20: 50
106. E. L. till J. Th. Sandberg för Li Pao-lo's studier i Shekow 125: —

141. »Missionsvänner i Tålebo» till evang. Yuen-shengs underh. 28: —
150. »Missionsvännerna» i Holmestad, till Maria Pettersson, att anv. eft. gottf. 50: —
154. Söndagsskolbarnen i Forssa, till söndagsskolv. i Hoyang 14: 40
155. N. L., Djursholm, till M. Ringberg, att anv. i arbetet efter gottf. 200: —
156. »Allianslänken», Sthlm, till C. Blom, att anv. för en gosses underh. 50: —
161. M. M., Gärdsta, »Tack till Herren för det gångna året», till M. Petterssons verksamhet bland de små 5: —
162. L. G., d:o till d:o 5: —
170. M. K., till barnh. i Sinan 10: —
176. S. U., Sthlm, för evang. Han Shui-Liu i Pucheng 500: —
197. C. P. H., Sthlm, till underh. för en evangelist 100: —
198. M. W., till bibelkv. verks. i Kina 500: —
203. M. S., Sthlm, till bibelkv. verks. i Mienchih 50: —
204. H. T., Sthlm, till underh. för evang. i Yuncheng 250: —
207. Lämnhults mfg, till Carl Blom att anv. efter gottf. 35: —
210. I. Th., Växjö, till underh. av en bibelkv. i Puchow 50: —
216. S. Th., Maspelösa, för en evang. Cheng Ching-Cheng i Honanfu 400: —
220. A. B., till Maria Pettersson, att anv. efter gottf. 5: —
221. Onämnd till Maria Petterssons skola i Sinan 30: 70
229. A. L., Örebro, till D. Landins verksamhet 150: —
245. Daggryningen i K. M. A., till Anna Jauzon, för lärarinna vid flicksk. i Honanfu 200: —
246. D:o till d:o för Pingan 155: —
247. D:o för lärarinna vid flickskolan i Ishih 150: —
248. Daggryningen i K. M. A. till lärarinna vid flickskola i Puchow 150: —
249. D:o till d:o i Hoyang 200: —
250. D:o till flickskolorna i Honanfu 350: —, Ishih 350:—, Puchow 350:—, Hoyang 350: —, Pucheng 350: —, Hancheng, 350: —, Mienchih 350: — 2,450: —
251. K. M. A., till fru Karin Landin, till flickan Hua 25: —
257. Forshems Kristl. Ungd.-förening, till gossen Yuin-tongs underh. 50: —

Kr. 7,107: 40

Allmänna missionsmedel.
Februari månad.

262. T. L. E., Månsta 2: 50
263. S. T., Örebro 50: —
264. O. B., Västerås, prov. å S. L. 7: 50
265. H. P., Hvetlanda, »tackoffer på födelsedagen 24/1» 50: —
266. Mörteryds mfg 200: —
268. J. B., Sthlm 100: —
269. »Herrens del» 20: —
270. E. A., Sthlm, för en tavla 100: —
273. »Senapskornet», Lidköping, bidrag till hemresan för missionär oeh fru Carlén 500: —
275. E. J., Boden, till J. Aspbergs underh. 100: —
276. »Farbror Carls i Aspelund sparbössa» 10: 25
277. R. S., Kneippbaden, rab. å böcker 6: 75
278. »Annie» 10: —
279. H. G., Gtbg, »ett tackoffer» 14: —
280. Visby Femöresförening 28: —
282. Uppsvenska förbundet av K. F. U. M., till O. Beinhoffs underh., 1:a kvart. 600: —
283. »Tackoffer» 100: —
284. H. G., Djursholm 50: —
285. Boda mfg 75: —
286. Sparb.-medel och offerkuvert till Hildur Anderssons underhåll 41: 75
287. Linneryds mfg, sparb.-medel 100: —
288. E. H., Missionshuset, Klippan 5: —
290. A. H., Kalmar 60: —
291. Auktionsmedel från Ekenäs syförening. 213: 80
292. Mörteryds Kr. Ungd.-förening, till Judit Hultqvists underhåll 75: —
293. Kinakretsen, Umeå 77: 25
294. »Kinesernas vänner», Värnamo 400: —
295. Vänner i Värnamo, sparb.-medel 117: 38
296. S. A. 5: —
297. »Ur Emys sparbössa» 5: —
298. E. S., Kristianstad 2: 50
299. E. F., Kimstad 50: —
301. K. H., Malåträsk, »ett litet missionsoffer» 5: —
302. A. D:n, Sala 100: —
303. »Onämnd», Kristus i oss härlighetens hopp» 50: —
304. »Tackoffer till Herren» 10: —
305. W. A., Götene, till Rick. Anderssons underh. 15: —
312. Ch. T., Storängen 200: —
313. »En blomma på Almas grav 23/3» 10: —
314. »Ur S. G. S—ns tackofferask» 7: 25
315. »W. N:s sparbössa» 1: 35
316. Kulla mfg, Höreda 150: —
317. O. Å., Spjutsbygd, »Herrens tionde» 30: —
318. Vänner i Tvinnelshed, offerkuvert 4: —
319. T. N., Gustafsberg 16: —
321. I. H., Sthlm 50: —
322. Missionsvänner i Slättevalla 100: —
323. Offerkuvert från Hålabult 125: —
331. Koll. i Zinkgruvan, gm N. S. 40: —
332. D:o i Mariedam, gm K. V. K. 14: —
333. D:o i Laxå, gm O. M. 30: —
334. D:o i Hofva, gm E. L. 24: —
335. D:o i Hassle 22: 50
336. E. G., Hassle 5: —
337. Missionsvänner i Hassle, offerkuvert, till Hildur Anderssons underhåll 86: —
338. Fam. J., Österäng 32: —
339. Koll. i Ullervad, gm A. J. 17: —
340. D:o i Gullspång, gm I. B. 82: 50
341. D:o i S. Råda, gm J. B. 19: —
342. Årsbidrag från Rörsås, gm L. W. 25: —
343. Koll. i Månstorp, gm A. P. 18: —
344. »Ur en sparbössa» 40: —
345. Koll. i Arnäs, gm A. J. 20: 50
346. Sparb.-medel från Kinne-Kleva och Kjestad mfg, gm M. J. 201: 53
347. D:o, resebidrag, gm M. T., Sätra 5: —
348. Koll. i Essgärde, gm J. J. 20: —
349. Husaby och Skjelfums mfg, resebidr. 10: —
350. Koll. i Immanuelskyrkan, Skövde 56: 25
351. A. P., Madängholm 20: —
352. Koll. i Madäng, gm A. B. 25: 50
353. D:o i Bolum, gm J. A. 10: —
354. »Minne från Maja Andersson, Broddetorp, till C. Bloms underh.» 20: —
355. Häggums mfg, gm K. J. 50: —
356. »Onämnd», Häggum 5: —
357. A. J., Dala, resebidrag 5: —
358. Koll. och resebidrag i Tibro, gm W. G. 60: —
359. Koll. i Jula, gm A. L. 11: 50
362. »Tackoffer från en missionsvän» 50: —
363. Höreda syförening, gm K. A. 100: —
364. Sparb.-medel, gm K. A. 5: —
365. Ps. 67: 2—3 300: —
366. Obs.! Sparade tobaksslantar 30: —
367. »Tionde» 11: 65
368. Koll. i Tegnebol 7/2 7: 53
369. D:o i Yngersnäs 10/2 17: 40
370. D:o i Gliudran 12/2 8: 52
371. »I stället för kollekt», Virå 2: 25
372. »Några småflickor, Laggarbol» 0: 35
373. M. E., Virå 5: —
375. J. N., Kramfors 2: 50
376. I. S., Delsbo 23: —
377. V. A., Strängnäs 20: —
378. A. A., Fröberga, offerkuvert 7: 75
379. R. och D. Kj—g, offerkuvert 3: 15
380. M. K. 8: —
387. Ljungbergs mfg, gm J. A. B. 200: —
388. Lammåsa mfg, Holsbybruun 50: —

389. Huskvarna Evangeliska mfg, gm N. M. O. 70: —
390. »E. J., Hvetlanda, tackoffer» 10: —
392. Onämnd, Örebro 250: —
393. E. O., Skövde 100: —
394. E. O., Malmö 20: —
395. »Tackoffer åt Herren», R. H., Åstorp 15: —
396. J. A. J., Söderåkra 100: —
397. Kinakretsen, Gtbg, till E. Gunnardos underhåll 40: —
401. Svenska Alliansmissionen, till Aug. och Augusta Bergs underhåll 3,000: —
402. Alliansmissionens Ungdomsförb., till Hugo Linders underhåll 1,500: —
403. Från missionsvänner, St. Mellösa, gm J. S. 94: 60
404. F. K. 20: —
405. Linderås kyrkl. mfg, gm L. A. N. 85: —
406. Koll. i församlingssalen, Köping, 10/2 48: 78
407. D:o i Köpings kyrka 11/2 30: —
408. D:o vid Kinamöte i Köping 11/2 18: —
410. »Onämnd», Tranäs, gm K. B. 10: —
411. O. v. M., Sthlm 200: —
412. Koll. i Katrineholms kyrka 14/2 25: 12
413. D:o i Vingåkers kyrksal 15/2 45: —
414. D:o i Forssjö skola 17/2 18: —
415. A. E. M., Kneippbaden 100: —
416. Koll. i Styresta missionshus 20/2 35: —
417. Immanuelskyrkan, Norrköping, resebidrag 40: —
418. Koll. å K. F. U. M., Norrköping, 21/2 35: —
419. D:o i Dagsbergs skola 22/2 13: 64
420. K. H., Dagsberg, resebidrag 10: —
421. Koll. i Söderköpings missionshydda 23—24/2 45: —
422. C. E., Sthlm, t. M. Ringbergs underh. 50: —
423. I. G., gm J. N., Kramfors 2: —
424. B—m, gm d:o, d:o 1: 50
425. E. F., gm d:o, d:o 5: —
426. E. B., gm d:o, d:o 2: 50
427. A. Å., gm d:o, d:o 2: 50
428. K. L., gm d:o, d:o 3: 75
429. K. H., gm d:o, d:o 2: 50
430. K. S., gm d:o, d:o 2: 50
431. B. S., gm d:o, d:o 5: —
432. J. N., gm d:o, d:o 6: 75
433. S. v. H., Arvika 100: —
434. »Blommor på fru Rundqvists grav», gm K. H. N., Säfsjö 20: —
435. I. J., Hädinge 10: —
436. Skärfsta syförening, gm F. B. 55: 60
437. Obs.! »Sparade tobaksslantar» 28: —
438. »Tionde» 1: 96
439. L. B., 20: —

Kr. 12,175: 36

Särskilda ändamål.
Februari månad.

267. J. H., Duvbo, till Anna Eriksson för Chong-seng's underhåll 100: —
271. »D. V.», för bibelkvinnan Klara Ni 140: —
272. Kinesgossarnas vänner i Kungsholms folkskola, för skolgossars underh. 17: —
274. Ynglingafören. Libanons Yngl.-avd., till M. Lindén f. arb. bland de unga 50: —
281. Missionsvänner i Bygdsiljum, till E. Sjöström, att anv. efter gottf. 25: —
289. P. E. W., Djursholm, för evang. Sung Hsi-lieu, Tungchowfu 70: —
300. L:a Sv. Barnt. Exp., Jönköp., till M. Petterssons skola i Sinan 9: 79
306. E. K., Gtbg, för evang. Peng Hsi-Sheugs underh., Ishih 200: —
307. E. S., Sthlm, för bibelkv. Iang Shi-shi i Tungchowfu 100: —
308. K. H. N., Säfsjö, för evang. Sung Chen-pang, Honanfu 300: —
309. D:o för ev. Tsao Ching-ho, Puchow 300: —
310. D:o för bibelkv. Chang Hsiang-shih, Ishih 150: —
311. Ynglingafören. »Libanon», Gtbg, till M. Lindén, till verks. bland unge män i Hoyang 100: —
320. Huskvarna söndagsskola, underh. till gossen Heo Fuh-Ynen, i Sinan 150: —
324. K. W., Lidingö, till fru Beinhoff, för en bibelkvinna 100: —
325. Sparb.-medel från söndagsskolan i Krontorp, till en skolgosses underh. i Honanfu 32: 60
326. Söndagsskolbarnen i Arnäs, till barnverks. 10: —
327. S. M., Skövde, t. en skolgosses underh. 75: —
328. S. M. och O. L., Skövde, till O. Carléns portvakt 100: —
329. Vänner i Fridene, till Barnh. i Sinan 37: —
330. A. A., Månstorp, till d:o 10: —
360. Jönköpings Kristl. Yngl.-förenings missionskrets, till underh. för lärare eller evang. i Puchow distr. 150: —
361. Erstorps Ungdomsförening, för evang. Feng- Shi-tsüin i Hoyangs distr. 100: —
374. Vänner i Norrköping till missionens omk. för Industriskolan i Hoyang 255: —
381. L. K., Klintemåla, till nya kapellet i Sinan 10: —
382. N. J. och I. P., Järby, till nya kapellet i Sinan 10: —
383. M. A., till nya kapellet i Sinan 10: —
384. E. A., till d:o i d:o 10: —
385. A. E., till d:o i d:o 15: —
386. »Onämnd» till d:o i d:o 35: —
391. »Onämnd», Örebro, för en bibelkv. underh. 250: —
398. Sparb.-medel från söndagsskolb. i Åsaka, till Barnh. i Sinan 7: —
399. K. F. U. M:s missionskrets, Gtbg, till D. Landins verks. 65: —
400. En medlem i K. F. U. M:s missionskrets, Gtbg, till d:o 140: —
409. »Från Norrköping», till bibelkvinnan Fengs i Hoyang underh. 300: —

Kr. 3,433: 39

Allmänna missionsmedel.
Mars månad.

440. »Kinavännernas samkväm i Vadstena 22/2», gm C. A. 20: —
441. Offermöte i Vadstena 22/2, gm d:o 35: —
442. D:o i Grebo 23/2, gm A. L. 45: —
443. D:o i Stäckö 24/2, gm d:o 20: 53
444. Syföreningen i Eksjö, resebidrag, gm A. H. 15: —
445. »Tionde», gm I. A., Norrköping 15: —
451. Ps. 68: 5 500: —
452. Koll. i Källunge 31/1 13: 70
453. D:o i Vallstena 1/2 14: 04
454. A. B., Källunge 30: —
455. Koll. i Ekeby 2/2 20: 52
456. D:o i Dalhem 3/2 14: 20
457. D:o i Hemse 5/2 12: 51
458. D:o i Hemse 5/2 7: —
459. H. G., Hemse, Sparb.-medel 12: 25
460. Koll. i Hafdhem 6/2 19: 16
461. D:o i Grötlingbo 7/2 36: —
462. D:o i Hablingbo 8/2 18: 61
463. J. L., Hemmungs 10: —
464. Koll. i Etelhem 9/2 9: —
465. D:o i Vänge 10/2 12: 17
466. D:o i Klintehamn 11/2 68: 45
467. D:o i Sanda 13/2 22: —
468. D:o i Hejde 14/2 50: —
469. D:o i Väte 15/2 17: 45
470. D:o i Viklau 16/2 13: 89
471. D:o i Visby 19/2 109: 26
472. »Onämnda», gm fru S. S. 11: —
473. Koll. i Endre 20/2 15: —
474. D:o i Hejdeby 21/2 10: 50
475. D:o i Fole 22/2 13: 50
476. D:o i Lokrumme 23/2 10: 60
477. D:o i Tingstäde 24/2 11: 45
478. D:o i Stenkyrka 25/2 10: 87
479. D:o i Bro 26/2 22: 03
480. »Onämnd» 10: —

481. H. A., Flickskolan, Visby 5: —
482. B. L., Hedvigsdal 15: —
484. M. H., Magra, till J. Hultqvists underhåll 30: —
485. »Från några missionsvänner i Vartofta, Åsaka» 40: —
486. P. T., Gripenberg, årsbidrag 20: —
487. L. L., Uppsala 50: —
488. »Onämnd», tackoffer till Herren 10: —
489. P. N., Östervåla 10: —
490. »En broder i Vreta» 10: —
491. C. C., Järvsö 5: —
492. E. J., Boden, t. J. Aspbergs underh. 100: —
493. Kinakretsen, Gtbg, till E. Gunnardos underh. 85: —
494. H. & E. Lj., Skövde 20: —
495. Forserums mfg 50: —
498. J. och J. B., Mönsterås 200: —
499. Offerkuvert fr. Örebro 70: —
500. Koll. i Örebro 5/3, gm S. J. 320: 74
501. S. J., Örebro, resebidrag 25: —
503. P. A., Finspång 5: —
504. »O. W. R:s tackofferbössa» 10: —
505. »Tackoffer till Herren för boken Hudson Taylor och Kina Inl. Missionen» 5: —
506. Offer och sparbössemedel från Skellefteå, till E. Sjöströms underhåll 464: 47
507. »Två smålänningar i Värmland» 30: —
508. B. L., »en sparbössa» 23: 12
510. »Annie» 10: —
511. »Ett löfte till Herren» 10: —
512. Grebo Kristl. Ungdomsförening, till N. Engbäcks underh. 250: —
513. G. E. K., Ekenässjön, »tackoffer» 15: —
514. Föreningen »Anspråkslös», Hårdkrankeryd 125: —
515. »Onämnd» 5: —
519. »Onämnd», Örebro 100: —
520. E. B., Sundsvall 50: —
521. Från en sparbössa i Gisselåsen 5: —
522. Koll. i Kristianstad, gm J. G. 47: 22
523. G. L., Fäker, sparb.-medel 10: 12
524. E. L—W., Lidköping, till O. och G. Carléns hemresa 50: —
525. »Två systrar, Herrens tionde», till N. Engbäcks underhåll 15: —
526. Blanka pengar och ettöringar i Herrens Jesu välsignade namn», av O. och H. K., Lund 11: 53
527. O. D., Malmbäck 25: —
529. K. E., Knutby 25: —
530. M. H., Kumla 2: —
531. M. P., Mossby 50: —
532. V. och C. E., Kumla 100: —
534. »Sparhössor» 403: 25
535. Kollekter inom Skällviks församl. 25—28 febr. 73: —
536. Kollekter i Ö. Stenby skolhus 1 mars 33: 87
537. Kollekter i Kuddby 3 mars 26: 36
538. Koll. i Ö. Husby kyrka 5 mars 34: —
539. J. M., Kneippbaden 37: 50
540. E. M., Kneippbaden 5: —
541. Ungdomsföreningen, Trehörna, gm K. J. Hoflund 25: —
542. K. J. H., resebidrag 6: 50
543. Koll. i St. Mölarp, Tranås, gm A. G. 15: —
544. Koll. i Tranås gm K. B. 21: 50
545. Farsbo mfg, resebidrag gm T. L. 5: —
546. Koll. och en sparb. i Sunneränga gm K. G. 18: —
547. Vid sparb.-tömning i Ång, gm M. L. 76: 10
548. K. H. N., Säfsjö, resebidrag 50: —
549. Koll. i Vrigstad, gm S. I. 15: —
550. A. C., Vena, resebidrag 25: —
551. Koll. i Stämshult, gm S. A. A. 6: —
552. B. N. Stämshult 5: —
553. Koll. i Tribbhult, gm A. H. 11: —
554. Tribbhults missionskrets, gm A. H. 25: —
555. Koll. i Solstadström gm A. J. 25: —
556. Resebidrag i Ukna 10: —
557. Koll. i Åtvidaberg gm G. C. 7: —
558. M. L., Värna 50: —
559. Koll. i Värna gm L. 10: —
567. A. A., Julita, »till de heligas nödtorft» 30: —
568. »Del av testamente efter fröken Lotten Hagelin.» 1,301: —
569. »Okänd» 100: —
570. G. K., Björkeby 30: —
571. Månstorps mfg gm K. S. 100: —
572. »Gamla vänner till Svenska Missionen i Kina» 100: —
573. Hälften av behållningen vid skördefest i Skärfsta 171: —
574. Syföreningens i Vänfors sparbössa 64: 21
575. J. av S., Wenersborg 25: —
576. Hj. T., Bjursås 15: —
580. Ps. 103 50: —
581. H. G., Bjursberget »i stället för blommor på fru Elna Lindströms grav» 13: 30
582. »En liten ros», till Herren på minnesdagen d. 14 mars 1922 10: —
583. Vännerna D., Moholm 9: —
584. L. S., Sjötorp 5: —
585. »Mangelpengar från Böckersboda» 5: —
586. C. W. C., Leksberg 10: —
587. »Ett löfte till Herren» 40: —
588. »Ett tackoffer» 50: —
589. »Snödroppen», Åstorp 100: —
590. Kinavänner i Hvetlanda 67: 50
591. Koll. i Långemåla 3 mars 14: 56
592. » i Längnäs 4 mars 25: 78
593. » i Kofverhult 5 mars 6: 46
594. » i Mönsterås 5 mars 21: 47
595. » i Habbestorp 7 mars 16: 25
596. » i Timmernabben 9 mars 20: 80
597. » i Ålem 10 mars 20: —
598. » i Smedby 12 mars 20: —
599. Två sparbössor i Dansbo skola 16: —
600. »Ebr. 13: 8», 14 mars 1922 20: —
601. Frivilljoffer vid bön- och tacksägelsemötet på Stadsmissionen, Stockholm, 14 april 1922 230: —
602. » I stället för blommor på födelsedagen» 21: —
603. Obs. »Sparade tobaksslantar» m. m. 30: —
604. »Mal. 3: 10» 1: 05
605. »De ungas syförening» i Åstorp, sparb.-medel 15: 76
606. A. B., Ystad 10: —
607. Mörlunda mfg, gm J. A. 50: —
608. »Vännerna i Magra» gm M. H. 50: —
610. Koll. i Styrestad 19 febr. 24: 60
611. D:o i Jonsberg 6 febr. 11: 75
612. »Syskonringen på fjället» den 14 mars 15: —
613. »Efterskörd till Frivilljoffret den 14 mars på Stadsmissionen» 60: —
614. »Herrens dei» 20: —
615. »Från några Kinavänner den 14 mars» gm A. L., Grebo 52: —
616. »Gåva av Ph., Hörby 100: —
617. Tant A. 10: —
618. Systrarna K:s missionsoffer 40: —
619. Nye mfg 50: —
620. S. A., Sävsjö 10: —
621. Sanna Kristl. ungd.-förening 20: —
622. Frivilljoffer vid bönemötet i Fröberga på S. M. K:s böne- och tacksägelsedag den 14 mars» 84: 50
623. Bönekretsen, Köping, på S. M. K:s böne- och tacks.-dag den 14 mars 20: —
624. »Ett ringa offer, på S. M. K:s böne- och offerdag, av en Kinavän 5: —
625. I stället för kransa på K. H. Nilssons, Sävsjö, grav 15: —
626. D:o från en gammal vän 5: —
627. »Onämnd», Sävsjö 5: —
628. Ynglingaföreningens Missionskrets, Jönköping, den 14 mars 65: —
629. A. L. och B. P. 30: —
630. Mo G:la syförening 25: —
631. Mfg i Strand sparask 41: 60
632. Kinakretsen i Gtbg till E. Gunnardos underhåll 710: —
636. H. H., Stockholm 10: —
637. G. E. P., Stockholm 2 50: —
638. »Tackoffer på 35-årsdagen för vår käre E. Folkes landstigning i Kina i Herrens Jesu välsignade namn», av O. och H. K., Lund 90: —

639. »Tackoffer den 14 mars i Jesu namn» av A. T. 5: —, A. J. 1: —, E. P. 1: —, A. N. 1: —, C. L. 1: — 9: —
640. »Från tacksägelse-, böne- och offerdagen den 14 mars 75: —
641. Överskott på S. Land 4: 50
642. L:a Ullevi syförening 150: —
645. Adelöfs syförening, gm A. G. W. 100:
646. Koll. i K. F. U. M., Örebro, 6 mars 8: 85
647. » i K. F. U. M., Linköping, 9 mars 17: —
648. Skärfsta syförening 65: 58
649. H. & A. R., Sävsjö »I stället för blommor på fabrikör K. H. Nilssons grav» 15: —
650. Ekekulls mfg, gm E. J. 20: —
651. Nävelsjö mfg gm G. S. 40: —
652. Sparb.-medel från Stamgärde gm G. H. 40: —
653. H. gm d:o 10: —
654. Koll. i Solleftea gm C. A. 10: 09
656. O. E., Vånga, resebidrag 10: —
657. Koll. i Vånga gm d:o 16: 20
658. J., Motala Verkstad, gm G. G. 10: —
659. Koll. i Motala 26 mars 61: 25
660. Resebidrag gm A. P. 20: —
661. E. H., i stället för blommor vid J. Hedengrens grav 200: —
662. O. A., Spjutsbygd 30: —
663. H. S., Vännäs 15: 50
664. Vallsjö kyrkliga sykrets gm G. S. 150: —
665. Ps. 126: 5—6 400: —
667. S. R., Sthlm, ur sparbössa 3: 25
668. Sparb.-medel fr. L. H., E. S. och J. S. 15: 79
669. M. O., Storsjö 25: —
670. »Genom tron föllo Jerikos murar», Ebr. 11: 30 1,200: —
671. Från missionsvänner i Ölmstad gm F. A. 50: 35
672. Sparb.-tömning i Flisby gm E. B. 389: 73
673. Koll. i Flisby gm d:o 79: 27
674. Insaml. för offerdagen, gm G. G. 31: —
675. Koll. i Tranås 19 mars gm K. B. 37: 68
676. »Syskonringen» i Flisby gm K. G. 200: —
677. Koll. vid Barnarps Ungdomsförbunds kretsmöte 60: —
678. Koll. fr. Smålands-Tabergs ungdomsförening 50: —
679. »Tackoffer 14 mars», M. S—g 25: —
680. Från två missionsvänner i Markaryd gm E. S. 15: 12

Kr. 12,918: 72

Särskilda ändamål.
Mars månad.

446. »Missionsvännen», Kumla, till skolorna i Kina 250: —
447. »Mssionsvännen», till Barnh. i Sinan 50: —
448. »Av en vän», till Barnen i Sinan 10: —
449. H. H., Jämseram, till Anna Erikssons verksamhet att anv. efter gottfinnande 52: —
450. A. D., Kristdala, till d:o 22: 50
483. E. S., Ljungby, till Nils Svensson för en bibelkvinna 250: —
496. E. och A. S. och B. och A. J., Hälsingborg, för en evang. Tung Tao-yuen i Puchengs distrikt 150: —
497. J. och J. G., Längnäs, Mönsterås, »tack till Herren för 1922, till Sies underh. i Puchow» 400: —
502. Joh. 11: 40, Jes. 49: 8, för kapellet i Pucheng 50: —
509. Hednavännernas Allians för deras tre evangelisters underh. 300: —
516. L. U., Sthlm, för Anna Erikssons bibelkvinna 250: —
517. D:o till barnhemmet i Sinan 50: —
518. Fullösa kr. udfg, till R. Andersson och O. Carlén, att anv. i verks. efter gottf., att lika fördelas 60: —
528. Skärstads Norra Friförsamling, till evang. »Gyllenstjärnas» underhåll i Mienchih 300: —
533. V. och C. E., Kumla, till V. Westers verksamhet 100: —
560. Skolbarnen i Tribbhult, gm S. H., till Judit Hultqvist att anv. i verks. efter gottf. 4: —
561. A. K., Björkeryd, »del av tionde», till M. Lindén och J. Hultqvist, att anv. i verks. efter gottf. 40: —
562. P. H., Djursholm, för gossen Wang Peu-cheu, Honanfu 100: —
563. F. H., d:o, för gossen Han Tien-sha, Pucheng 100: —
564. M. H., d:o, för en flicka i Sem. övningsskola 100: —
565. Mary för d:o 100: —
566. H. H., Djursholm, för evang. Liu Yung-chow, Hoyang 350: —
577. S. A. J., Luleå, för evang. Si Si-seu i Pucheng 150: —
578. J. R., Östersund, till Barnhemmet i Sinan 4: 85
579. C. H. och S., till kapellet i Pucheng 25: —
609. A. G., Malmö, för evang. Wei Dieu-chen och Siao Hsikao, Honanfu, 2:a och 3:e kv. 500: —
633. K. F. U. M:s missionskrets, Gtbg, till D. Landin för verks. bland soldater eller i K. F. U. M 90: —
634. Längnäs Ungd.-fören., till underh. av en bibelkv. i Puchow, gm E. N. 25: —
635. »Matilda. 14 mars-gåva till M. Pettersson, att anv. efter gottf. gm. H. J. 15: —
643. »Till det nya kapellet i Sinan», fr. R. K. 10: —
644. Missionsvänner i Tålebo, till evang. Yuen Yüen-sheng, gm V. F. 24: —
655. A. J., Uppsala, till bibelkv. Klara 200: —
666. Kinavänner i Vena, till Malte Ringbergs missionsverksamhet 700: —

Kr. 4,832: 35

Med varmt tack!

»Och det skall ske, att förrän de ropa, skall jag svara . . .» Jes. 65: 24.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. — Den stora hemligheten. — Kinas kristna nationalkonferens. — Från redaktion och expedition. — Resebrev. — Från skilda håll. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Redovisning.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1922.